

PEDANII Π Ε Δ Α

DIOSCORIDIS
Anazarbei de medicinali ma-
teria Liber tertius.

ΚΙΟΥΤ ΔΙΟΣΚΟΡΙ-
ΔΟΥ ΑΝΑΖΑΡΒΕ-
ΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΔΟ-
ΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Io. Ruellio Sueſſionēſi interprete.

V P Erioribus
chariſſimè A-
ree commen-
tariis, tradi-
mus de aro-
matibus, vnguentis, oleis, arbo-
ribus, earū fructibus & lachry-
mis, itē de animalibus, cerea-
libus, oleraceis, & herbis acri-
monia præditis. In hoc autem
tertio radices, succos, femina,
herbas, & quæ vernacula, &
inter ſe cognata cēſentur,
quæque pluribus ſcatent
remediis, ꝑſequemur.

Agaricum. Cap. I.

Agaricum radix fertur laſer-
pitij ſimilis, ſed facie ſūma ſolu-
tior, & rariore fungoſq; to-
ta contextu. Duo eius genera:
foemina, quæ præfertur, rectis
intus venarum diſcurſibus cō-
ſtat, mas rotundus eſt, & vndi-
que compactior. Vtrique guſt⁹
initio dulcis, mox ex diſtribū-
tione in amaritudinem tranſit:
gignitur

N ῥι τῆς πεδ-
τῆς βιβλίου
φιλοτατε Ἀρεῖς
παρεδωκεν
10
πρὸς ἀρωμά-
των καὶ μύρων, καὶ ἐλαίων, καὶ δέν-
δρων, καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν καρπῶν
τε καὶ δακρύων, ἐπὶ τῇ ζώον καὶ
σπυγῶν καὶ λαχρύων, καὶ τῶν
δριμύτητα κακῶν καὶ ὀνυχοῦν. 15
εἰ δὲ τούτῳ τίτῳ ἐπαρῶντι,
πρὸς ῥιζῶν καὶ χυλισμάτων καὶ
βοταῶν καὶ ἀσπερμάτων, συμ-
φύλλον τε καὶ φαρμακῶν ἐπε-
λευσόμεθα.

Πρὸς Ἀγαρικόν. Κεφ. α'. 20

Ἀγαρικὸν ῥίζα φέρει σπλῆνι ἐμ-
φρῆς, οὐ πυκνὴ τῶν ἐμφανέων
ὡς αὖτὸ σπλῆνιον, ἀρετὰ δὲ ὅτι
ὅλην ἔχει τὸ μῆν, αὐτὴ ἄρρειν τὸ
δὲ, σπλῆνι τὸν διαφέρει τὸ σπλῆνι
25
καὶ κτηδόντας ἐνδεῖας ἐν τῷ. τὸ
δὲ ἄρρειν ἀειφερὲς ὅτι καὶ παντα-
χόθεν συμφύει. γινώσκει δ' ἀμφότε-
ρα ὅμοια καὶ ἀρχαῖς μὴ γινώσκον-
τα, εἴτα ἐξ ἀναδόσεως ἐμπικρα-
γινώσκει

ἡνυῶται δὲ ἐν τῇ ἀγρίᾳ τῇ σαρ
 ματικῇ. λέγουσι δὲ οἱ μὲν, οὐτῷ
 ῥίζαν εἶναι· πνῆες δὲ ἐν τοῖς τελέ-
 ρησι τῶν δένδρων καὶ σπῆμιν γίνε-
 σθαι ὡς αὖ οἱ μύκητες, ἡνυῶται
 5 δὲ καὶ ἐν τῇ καὶ πλὴν ἀσίαν γαλα-
 τία καὶ κιλικία ἐπὶ τῶν κέδρων,
 εὐδρυπτον μὲν τοι καὶ ἀδενές.
 Τὴν μὲν τοι διωαμίν' ὅτι συπτι-
 κὸν, διεμαρπκὸν· πρὶν αὖτε
 10 τε καὶ πρὶν ματα, ὁβολῶν δὲ δυοῖν
 πλῆθος διδόμενον μετ' οἶνον μέ-
 λητος ἀπυρέτως· πυρέουσι δὲ
 ἐν μακρότερον. καὶ ἵππων τοῖς δὲ
 καὶ αἰματικοῖς, καὶ ἱπτεριῶσι καὶ
 15 δυστεντετικοῖς, καὶ νεφριτικοῖς καὶ
 δυσουρικοῖς καὶ ὑστερικοῖς πινέει καὶ
 χακορχέαις < ὁ. διδόμενον· φθι-
 στικοῖς δὲ μετὰ γλυκέως· σπλη-
 νικοῖς δὲ μετ' ὀξύμελιτος, καὶ σο-
 μαγχοῖς ὡς ἐστὶ διαμασπόμενον
 20 καὶ κατὰ πινόμενον, μηδὲν ὅς ὁ-
 ρεῖν ἐπὶ ῥόφου μύρου. ὁμοίως δὲ
 καὶ ὀξυρεγμῶσιν, ἴσῃσι δὲ καὶ αἰ-
 ματος ἀναγωγῆς, ὅλην τειωβό-
 λου ἡδ' ὕδατος λαμβανόμενον.
 πρὶν καὶ πρὸς ἰσχίον καὶ ἀφ' ὧν
 δὴ γήματα, καὶ σπληνίως μετ'
 25 ὀξύμελιτος λαμβανόμενον τὸ ἴ-
 σον πλῆθος· ἀγρί δὲ καὶ ἑμμελῆς,
 καὶ ταῖς ἐμπνευματουμένους ὁ-
 σέραν γυναιξὶ ὠφελίμως τὸ ἴσον
 δίδεται· λυεῖ δὲ καὶ ῥίγος πρὸς
 τῆς ἐπισπασίας διδόμενον.

κα.

gignitur in Sarmatiæ regione,
 quæ Agaria dicitur. Sunt qui ra-
 dicem esse plantæ affirmant: alij
 ut fungos nasci in arborū cau-
 dicibus, quadā putredine. Gi-
 gnitur in Galatia Asiæ, & Cili-
 cia, in cedris, sed friabile, & in-
 firmum. Adstringēdi calfaciē-
 diq; naturam habet: efficax est
 contra tormina, cruditates, &
 rupta: prodest itidē contusis, &
 ab alto deuolutis. Datur duo-
 bus obolis in vino mulso, fe-
 brim non sentiētibus: febricu-
 losis verò, ī aqua mulsa. Argua-
 tis quoq; suspiriosis, iocineris,
 renumq; vitio laborantibus, dy-
 sentericis. Itē si vrina ægrè red-
 datur, si vuluæ strangulatus vr-
 geat, si pallor membra decolo-
 ret, drachma vna dari solet: si
 tabes infestat, ex passo: si lien
 negotiū exhibet, ex aceto mul-
 so: si dissolutio stomachi est, ita
 ut cibi tenax nō sit, mādatur, &
 sine vlla humoris forbitiōe de-
 uoratur. Simili modo acida ru-
 ctatibus ppinat. Sanguinis reie-
 ctiones sistit, tribus obolis ex
 aqua suptrū. Facit ad coxēdicū,
 & articulorū dolores, & comi-
 tiales morbos, si cū aceto mul-
 so pari pōdere assumanr: mēses
 ciet: foeminis, quas inflatio vuluæ
 vexat vtiliter æquali modo da-
 tur.

DIOSCORIDIS

tur. Horrores soluit datum ante febrium accessiones: aluum purgat drachma vna aut altera, si cum aqua mulsa bibatur: venenorum antidotum est denarij instar, cum diluta potione sumptum: si serpentes ictum vibrarunt, morsumque subficerunt, tribus obolis ex vino potum mirè auxiliatur. In summa, internis omnibus vitis cōuenit, pro viribus, & ætate datum, nunc ex aqua, nunc ex vino, ius ex acetum mulso, alijs ex aqua mulsa.

Rhaponticum. Cap. II.

Rha, alicui rheū, Latini rhaponticum vocant, prouenit in iis, quæ supra Bosphorum sunt regionibus, ex quibus affertur. Radix nigra, centaurio magno similis, sed minor & rufior, fungosa, aliquantulum læuis, sine odore. Optimū habetur, quod terebines nō sensat, si gustatu cum remissa adstrictione lentescat, maducatumque colore reddat pallidum, aut ad crocū inclinātem. Id epotū facit ad inflationes, stomachi imbecillitatē, & omne generis dolores, ad cōuulsa, lienofos, hepaticos, tormina ad vnum, vesicæ & pectoris vitia, aduersus intēta p̄cordia, & vuluæ mala, coxēdicum dolores, sanguinis excreationes, suspiria,

καθαίρει δὲ καὶ κοιλίαν < α
ἢ β'. μετὰ μελικράτου πνύ-
μιμον. ἔστι δὲ καὶ θαλασσίμων
ἀντίδοτον μετὰ κράματος <
μίας ὁλκὴ λαμβανόμενον. καὶ
πρὸς ἐρπετῶν δὲ πληγὰς καὶ
δύγματα, ὁλκὴ τειωέλου μετ'
οἶνου πνόμενον βοηθεῖ. καὶ κα-
στόλου πρὸς τὰ ἐν τῷ σώματι
πάσῃ ἀρμόζει, πρὸς διούκην
καὶ ἡλικίαν διδόμενον, οἷς μὲν
μετ' ὕδατος, οἷς δὲ μετ' οἶνου, 10
οἷς δὲ μετ' ὀξυμέλιτος ἢ με-
λικράτου.

*Πρὶ Ρῶ. Κεφ. β'.

Ρῶ, οἱ δὲ ῥῖον καλοῦσι, ῥο-
νῶται ἐν τοῖς ὑπὸ βόσπορον τό-
ποις, ὅθεν καὶ κομίζεται. ῥίζα 15
μέλαινα, κενταμείω τῷ μεγέ-
λει ὅμοια, μικροτέρη μὲν τοῖς
καὶ ἐν ῥευθετέροις ἀσμοῖς, χαλ-
κῇ, ὑποκόφους. ἔστι δὲ αὐτῇ κρά-
πτον τὸ ἀπεριδόνιστον, *ἐγγι-
χρόν τε κατὰ τὴν γῆσιν μετὰ 20
ἀνεμώδους σύλφης, διαμαρτυ-
ρῶν τὴν ἐν ὥχρῳ καὶ κροκίῳ πο-
σὺς τῷ χρώματι. Ποιεῖ δὲ π-
νόμενον πρὸς ἐννευματώσεις
σομάχου, ἀτονίαν, ὀλκῆμα πα-
τοῖον, σπληνισμὰ, σπληνικὰ, 25
παικτικὰ, νεφρικὰ, σφοδρὰ μέ-
ρους, καὶ τὰ πρὸς κίσην καὶ θώ-
ρακα, καὶ ὑποχονδρίων ἐν τῇ
σπῇ, καὶ τὰ πρὸς ὕστεραν πᾶ-
σιν, ἰσχυράς, αἵματος πύσεις,
ἁδματῶν,

ἑσθιματα, λυγρές, δυσεντερίαις,
 κοιλιακὰς διαθέσεις, καὶ πελώδεις,
 καὶ θείων δύγματος. δώδεξ ὃ ὁ-
 μώως τῷ ἀγαρικῷ περὶ ἑκαστον
 πάθος, τῇ αὐτῇ ὀγκῇ, καὶ ὕδατος
 5 ῥῥώδους· μετ' οἶνο μέλιτος μὲν
 ἀπυρέτοις· πυρέουσι δὲ μὲν με-
 λικράτε' ὀθισκοῖς μὲν γλυκέας,
 σπλινκκοῖς μετ' ὀξυμέλιτος· σπ-
 μαρχκοῖς ὡς ἐστὶ διαμασσομέ-
 νον καὶ καταπιπύδου. μιν δὲ οὐδὲ ὕ-
 10 ρου ὁππρόφου μὲν ἀρεῖ δὲ, καὶ
 πελωμάτα καὶ λειγμῶας μετ' ὀ-
 ξοῖς καταχρῆσθαι. καὶ φλεγμονὰς
 πάσας διαχρῆσθαι ῥεονίας συν ὕδα-
 τι καταπλάσσομεν. ὃ δὲ ἀνω-
 τά τω αὐτῷ δύναιμι, συπικνῶ με-
 15 τὰ ποτὶς θερμασίας.

Πρὶ Γενπανῶς. Κεφ. γ'.

Γενπανὴ δοκεῖ μὲν ὑπὸ περὶ-
 του εὐρεῖσθαι Γέντιδος τὰ ἰλλυ-
 ρίων βασιλέως, ἀφ' ἧ καὶ τ' ἑπω-
 νυμῶαν ἔχοντες. ἥς τὰ φύλλα τὰ
 20 μὲν περὶ τῇ ρίζῃ καρύφα ἢ ἀρνο-
 γλώσσῃ ὁμοία ὑπερυπῆρα, τὰ δὲ
 ἐν μέσῳ τῷ χαμηλῷ, καὶ μάλιστα
 τὰ κατ' ἄκρον ἐρησμένα, μικρῶς·
 χαμηλὸς δὲ κατὸς, λεῖος τὸ πάρχος
 25 δακτύλου, τὸ δὲ ὕψος δέκτονος, ῥῶ-
 ναισι διζλημμένους, ἐν διασημά-
 των μειζόνων περικείμενος τὰ
 φύλλα· καρπὸν δ' ἔχον ἐν κάλυξι
 πλάττω, κοῦφον, ἀχυρώδη, περὶ
 τὸν τῶ σπονδύλου· ρίζαν μακράν,
 ὁμοίαν ἀριστολοχίᾳ τῇ μακρᾷ,

suspiria, singultus, dysenterias, &
 coeliacorum affectus, contra fe-
 brium circuitus, & venenarum
 morfus. Datus in singulis vale-
 tudinibus eodē, quo agaricum
 pondere, & cum eisdem liquo-
 ribus: si febris careant, in mulso;
 si aliter, ex aqua mulsa: si tabe
 experiuntur, ex passio: si lienis
 exercet, in aceto mulso. si disso-
 lutio est stomachi, id est cum ci-
 bitenax non est, manditur, &
 sine sorbitione vlla denoratur,
 liuentia lichenasq; tollit, cum a-
 ceto illitū, inflammationes om-
 nis veteres ex aqua oblitum
 dissipat. summa eius vis adstrin-
 gens, cum aliquanto calore.

Gentiana. Cap. III.

Gentianæ inuētio prima af-
 signatur Gétio Illyriorum re-
 gi, à quo cognomentū habuit.
 Folijs partim proximè radicē,
 iugladi plantaginive similibus,
 subrubris, partim à medio cau-
 le, & præsertim iuxta cacu-
 men, paulum dissectis; caule
 cauo, & læui, digiti crassitudi-
 ne, geniculato, & ex interual-
 lis maioribus foliato, binūm
 sæpe cubitorum: semine in ca-
 lycibus lato sine pondere, glu-
 moso, satis ad sphondyli fe-
 men accedente, radice lon-
 gæ aristolochiæ, crassa, amara.

Nascitur

DIOSCORIDIS

Nascitur in sublimibus montiū jugis, ymbrosis locis, aquisque. Vis radices excalfactoria, & adstringens: contra morfus serpentium, duabus drachmis cum pipere, ruta, & vino pota, auxiliatur. Extracti fucci drachma, laterum doloribus, & ex sublimi deturbatis, ruptis, & conuulsis, prodest: hepaticis & stomachis, pota cum aqua subuenit. Radix collyrij modo subdita, partus eijcit: imposita, vt lycium, vulneraria est, & vlcerum cuniculatum depascentium medela. Succus præcipuè eodem effectu prodest: oculis inflammatione laborantibus illinitur: pro meconio collyris acribus immiscetur. Radix vitiligine absterget. Succus extrahendi ratio hæc est: Côtusa radix quinque diebus aqua maceratur: postea in eadem tantisper decoquitur, dum extent radices: & vbi refrixit aqua, linteo excolatur: mox discoquitur, dum mellis crassitudo fiat, ficti liquæ reconditur.

Aristolochia rotunda.

Cap. IIII.

Aristolochia nomen ex eo sibi adoptauit, quod existimetur, optimè puerpis opitulari.

Tria

παρεῖται, πικράν. Ἰνδῶται δὲ ἐν ὑψηλοτάταις ἀκρωρείαις, καὶ συσκόλοις τόποις καὶ ἐν ὄρεσι. Διῶται δὲ ἔχει ἡ ῥίζα διερχομένην, συντηνῶν· βοηθεῖ δὲ ἐν εἰσοθήκαις ποτίζουμένη < β'. τὸ & πλῆθος, μετὰ πτερέας καὶ πηγάου, καὶ οἶνου. τῷ δὲ χυλίσματι τὸ ὅσον < α'. καὶ πρὸς ὀδύνας πλεονῶν, καὶ πτώματα, ῥήματα τε καὶ * σπασματα. ἐνδετεῖ, καὶ ἡπατικοῖς, καὶ στομαχικοῖς πινόμεναι μετ' ὕδατος. ἐν ἑτέροις ὅδε βρῦα ἡ ῥίζα ὡς κολλύειον πρὸς σπασμένην. ἐστὶ δὲ καὶ τραυματικὴ ἐπιπνευμένη ὡς τὸ λυκίον, ἕτοιμόν τ' ἐλκῶν ἱάμα· καὶ μάλα τὸ χυλίσμα, καὶ ὀφθαλμῶν ἐπιχρίσμα φλεγμονόντων. μίγνεται δὲ καὶ εἰς τὰ δριμύνα τῶν κολλυείων τὸ χυλίσμα ἀντὶ κολλυρίου. ὅτ' ὅ καὶ ἀλφῶν σπικτικὴ ἡ ῥίζα. χυλίζεῖ δὲ θλαδεῖσα καὶ βραχεῖται ἐν ὕδατι ἐπὶ ἡμέρας 6. εἴτα ἐνδεῖται ἐν τῷ ὕδατι, ἀρχὴς ἀν' ὅσῃ χρόνῳ αἱ ῥίζαι, καὶ μετὰ τὸ ἡγνῶσαι τὸ ὕδωρ διηδεῖται δι' ὀδονίου· καὶ ἔλεται ἄρχῃς ἀν' ἧν ἔνται μελιτώδες τῇ συνέσει. καὶ ἀποπνέεται ἐν ὄρεσι κίνῳ ἀγρίῳ.

Πρὶν Αἰσολοχίας σπογυλῆς. Κερ. δ.

Αἰσολοχία ὀνόμασαι μ' ἀπὸ τῆς δοκεῖν αἰετα βοηθεῖν τῇ λοχέαις. ἐστ

ἔσθ' δὲ ἡ μὲν στρογγύλη, θύληα
καλουμένη, φύλλα δὲ ἔχει κισ-
σοειδῆ, ἐυώδη μετὰ δριμύτητος,
ὑποστρογγύλη ἀπαλὰ, παρὰ πολ-
λοῖς βλαστοῖς ἐν μίᾳ ῥίζῃ, τὰ δὲ
κλήματα ἐπιμνησκύνηται λευκὰ,
οἰοῦναι πλίπκας, τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς
ἐρυθρὸν, δυσώδες.

Πρὶ Ἀριστολοχίας μα-
κράς. Κεφ. ε.

10 Ἡ δὲ μακρὰ ἀριστολοχία ἀρ-
ρίον καλεῖται καὶ δακτυλίτις, φύλ-
λα ἔχουσα ἐπιμνησκύνηται τῇ στρο-
γγύλης κλωνία λεπτὰ ὡς σπινθί-
μης τὸ μέγεθος, ἀνδρὸς πεφυρῶν,
δυσώδες, ὃ πορὶ ἐξανθεῖσαν ἀπὸ
παρὰ πλῆθυσιν γίνεταί, ῥίζα δὲ πῆς
15 μὲν στρογγύλης πεφυρῶς στρογγύ-
λη ὁμοία, ἡ δὲ τῇ μακρῇ δακτύ-
λου ἔχει τὸ πάχος σπινθίμια ἢ
καὶ μείζων, ἀμφοτέρωθεν δὲ τὰ πολ-
λὰ πυρροειδῆς ἐνδοθεν. πικρά καὶ
τὴν γαστρίαν καὶ βρωμώδεις.

20 Πρὶ Ἀριστολοχίας κλημα-
τίτιδος. Κεφ. ς.

Ἐστὶ δὲ πῆς καὶ τρίτη μακρὰ, ἡ
πῆς καὶ κληματίτις καλεῖται, κλω-
νία ἔχουσα λεπτὰ, φύλλοις ὑπο-
στρογγύλοις ἀχρῶν μικροῦ εἰκόσι,
25 ἀείωνες ἀνθη, εἰκόσι καὶ πέντε ῥί-
ζας μακροτέρας, λεπτάς, φλοῖν ἔ-
χουσας παχυντὴν καὶ ἀρωματίζοντα,
ἰδίως χρησιμοποιεῖται μαρμαρίσις
καὶ τῇ μύραν ἐν τῇς ποιῆται ποτὶς
ἐν τῇ ἀγῇ φάρμακον ἢ στρογγύλην
ποτὶς

Tria eius genera tradunt. Ro-
tunda, q̄ foemina vocat̄, foliis he-
deraceis p̄stati odore cū acri-
monia, mollibus, subrotundis,
multis ab vna radice germini-
bus, plōgisq; palmitib⁹: florib⁹
cādidis, pilei similitudine, ī q̄b⁹
quod rubrū est, grauiter olet.

Aristolochia longa.

Cap. V.

Longa, mascula appellatur,
nonnullis dactylitis, longiore
quām rotunda folio: tenuibus
ramulis, dodratalib⁹: flore pur-
pureo, grauiter olēte, qui mar-
cescens in pyri similitudinem
turbatur. Radix rotundæ, in
orbē conglobata, rapi modo:
Longæ verò radix digiti crassi-
tudinem, & dodrātus lōgitudi-
nem implet, nōnunquā paulō
maiorē. Ambæ colore int⁹ bu-
xco, gustu amaro, & graui.

Aristolochia clematidis.

Cap. VI.

Est etiamnum tertia longa,
quæ clematidis vocatur, ramu-
los habens tenues, refertos fo-
liis subrotundis, minori sem-
per viuo similibus: flores ru-
tæ: radices longiores, tenues,
crasso cortice odoratōque ve-
stitas, priuatim vnguentorum
spissamentis conuenientes. Ro-
tunda cæteris venenis resistit.

f ij Lōgæ

DIOSCORIDIS

Longa verò aduersus angues,
& venena, drachmæ ponde-
re ex vino bibitur, & illini-
tur: pota cum pipere, & myr-
rha, mensēs, partus, & omnia
vuluarum onera eiicit: eadem
efficit subdita in pello. Rotun-
da ad eadem pollet: insuper
singultibus, suspiriis, horri-
bus, lienī, conuulsis, laterum
doloribus, pota cum aqua, sin-
gulariter auxiliatur. Aculeos,
& spicula extrahit, osiū squa-
mas illitu adimit, vlcera putri-
da exest, & sordida expur-
gat: caua cum iri, & melle
explet, gingiuas, & de-
tes extergit. Clemati-
tis ad eadem pol-
lere credit, viri-
bus tamē in-
ferior est.

Dulcis radix. Cap. VII.

Dulcis radix pluririma gi-
gnitur in Cappadocia, & Pon-
to: fruticosa est, ramis binūm
cubitorum altitudine assurgē-
tibus: foliis lentifci densis, pin-
guibus, tactūq; gummosis: flo-
re hyacinthi, fructu pilularum
platani magnitudinis, asperio-
re, qui filiquas lentium mo-
do habet, rufas & paruas: ra-
dicibus longis, vt gentianæ,
coloris

αὐτὸς δὲ τὰ ἐρεπτά καὶ θανάσιμα
ἢ μακρά. < δ. ὁ κλη πνομή-
τη μετ' οἶνον καὶ καταπλασθὲν
καὶ τὰ ἐν μήτρᾳ σωιστά μύρα πα-
τα λόγῳ καὶ ἐμμενῶ καὶ ἐμβρυῶ
ἐκβάλλει· ποτεῖται μετὰ πιπέ- 5
ριως καὶ σμύρνης, καὶ ἐν πικρῶ δὲ
περὶ σκετεῖται τὰ αὐτὰ δρεῖ. ἢ δὲ
στρογγύλη πικρὴ μὲν αὐτὸς ἂ καὶ ἡ
περὶ σκετεῖται ἐν περὶ σκετῶ δὲ βου-
τεῖ ἀσμάτι, λυγμῶ, ῥήγῃ, σπλη-
νι, ῥήγμῳ, σπασμῶ, ἀλγύμα- 10
σι πλεονεῖ ποτεῖται μὲν ὑδατός.
ἀνάγει δὲ, καὶ σκόλοπας, ἀκίδας,
λεπίδας ὁσῶν καταπλασθὲν
ἀφίστοι καὶ σπινθῶνας περὶ χα-
ράσσει καὶ τὰ ῥυτίδια περὶ χα-
ρει ἔλκει· καὶ τὰ κοίλα πληρεῖ σὺν 15
ἰερί καὶ μέλιτι, σμύρει δὲ καὶ ὑ-
δατός. δοκεῖ δὲ καὶ ἡ κλη-
ματίτις αὐτὸς τὰ αὐτὰ ποιεῖν ἔ-
λαττοῦται μὲν τοι τῇ δυνάμει
πῶν περὶ σκετεῖται.

Πρὶ Γλυκύριζης. Κεφ. ζ'. 20

Γλυκύριζα ῥιζοῦται πλει-
στη ἐν καππαδοκίᾳ, καὶ πόντῳ·
ἐστὶ δὲ θαμνίσκος, ῥαβδῶς ἔχων
διπλοῦς, σελόος τὰ φύλλα πυ-
κνὰ εὐκότα ὀφρῶ, λιπαρὰ καὶ
κολλώδη ἀνὰ μέρη. τὸ δὲ αἶδος 25
ὑακίνθου ὅμοιον καρπὸς δὲ πλα-
ταίου σφαλεῖων μέγας τραχύ-
τερος, λοβόος ἔχων ὡς φακοῦ,
πυρρὸς, μικρὸς. ῥίζαι μακρά,
πυρρὴ δὲ ὡς ἡλιπάρης ὑπό-
σφυνοι,

ἑσπεριόχοι, γλυκύαι· γλυκίζόμε-
ναι ὡς τὸ λύκιον. πικρὴ δὲ τὸ
γύλισμα ὡς τὸ τριγύλιον ἀρτη-
ρίαι· δειδὶ δὲ ἡ ὑποπύκνυνται ἢ γλῶ-
τῃ ὑπογλυκίζεν· ἀρμόζει δὲ καὶ
5 ὡς καὶ σποντομάχου, καὶ ὡς
τὰ ἐν τῷ ὥρει καὶ ἡπατι· ἡμετέ-
ροις τὴν κύστεως καὶ νεφροπιδας π-
νόμῳ μετὰ γλυκέως· ἁδινόν
τὴν ὅτι ὑπογλυκίζόμενον, καὶ βα-
ματικὸν περὶ γλυκίζόμενον, καὶ σπο-
10 γλῶτῃ διαμασάμενον, καὶ τὸ ἀφ' ἡ-
μῶν δὲ τῶν ῥιζῶν ὡς σφοδρῶς
ὡς τὰ αὐτὰ ἀρμόζει· ἢ ὅτι ῥίζα
ἐκείνη λειοτελεῖται, περὶ τοῖς
κατάπλεως ὅτι ἐπιτήδεος.

Πρὶ Κενταυρίου τὸ μέγα

15 λυ. Κεφ. η'.

Κενταυρίον τὸ μέγα, οἱ δὲ γὰρ
κλύ καλοῦσι, φύλλα ἔχει καρφα-
βασιλικὴ ὁμοία, ὡς μῆκος, καὶ ὡ-
μαπ γλῶτῃ ὡς κράμβης, τὸ δὲ
περιφέρει αὐτὴ ἐν τῇ τμηθῇ ὡς τὸ
20 ὡρίων καμλὸν ὅτι ἔχει ὡς λαπαθὲ
διπλῆ, καὶ ἡ τετρίπλη, παρὰ
φύλλοις ἀπὸ τῆς ῥίζης ἐχρῆται πολ-
λὰς, ἐφ' ὅν καφαλαὶ ὁμοίαι μύκω-
νι, ὑπομῆκας ἐν τῷ περιφέρει αὐ-
δος κυανίζον· κατὰ τὸ ὅμοιος καὶ
25 καὶ, ἐκείνους ὡς τὸ ἐν ἐριώδεσι
τοῖς αὐθροῖς ῥίζα παχύνει, ἑρῆα,
βαρεῖα, ὡς πῆχυν δύο, μετὰ γλῶ-
τῃ καὶ μετὰ πῆχυν δύο, καὶ ἡ
κλύ τῆς, ὡς τὸ ὑποπύκνυνται· φικρὴ δὲ ἡπα-
τὸν γλῶτῃ, ἐν τῷ καὶ δριμύτης καὶ γλῶ-
λοφῃ.

coloris buxey, subacerbis &
dulcibus: quæ densantur in suc-
cum, lycij exemplo. Is in ar-
teriar scabritia efficax habe-
tur: verum oportet vt linguæ
subditus cliquescat: æstuant
stomacho, thoraci, ac iocine-
ri conuenit: sanat vesicæ sca-
biem, & renum dolores, cum
passo potus: idem eliquatus
fitim sedat, vulnerib⁹ illitus ac-
commodatur, commaducatus
ori prodest: recetis radicis de-
coctum ad eadem conuenit.
Eiusdem farina pterygiis com-
modissimè inspargitur.

Centaurium magnum.

Cap. VIII.

Centaurium magnum fo-
lia habet iuglandis, oblonga,
viridi brasicarum colore, ser-
rata in ambitu: caulem, ceu
rumicis, binum aut ternum cu-
bitorum, multis ab radice ad-
natis, in quibus capita, ceu pa-
pauerū, in rotunditate oblon-
ga: flos coeruleus: semen cni-
co simile, ceu laneis floccis qui
busdam inuolutū: radix crassa,
grauis, solida, tripedalis, fucco
prægnans, cum adstrictione a-
liqua & dulcedine acris, & ru-
bescens. Amat solū pingue &
apricū, ac syluas & colles. Co-
f iij pio.

DIOSCORIDIS

piofissima est in Lycia & Pello
ponneso, in Arcadia, Helide &
Messenia, pluribusq; locis circa
Pholoën, Lyciâ & Smyrnam.
Radix cōuenit ruptis, cōuulsis,
pleuriticis, spirâdi difficultati,
veteri tussi: sanguinē expuen-
tibus, drachmis duab⁹ trita da-
tur, si febris sit, in aqua: cate-
ris, in vino. Item ad tormina,
& vuluæ dolores. Ramēta eius
in collyrij formam vuluæ sub-
dita, mēses atque partus extra-
hūt. succus eadem præstat: vul-
neribus prodest: nam recēs tu-
fa, aut arida antè madefacta,
ea glutinat & coniungit. Car-
nes coalescūt, si tusa simul de-
coquatur. In Lycia succū expri-
munt, quo pro Lycio vtuntur.
Cognominata est & panacea,
quoniā medei oīm morbis, vbi
aliqua inflāmatio timef, omni-
noq; multis modis opifera est.
Illisa vulnerū labra cōsolidat,
fustillū vrinæ calculōsq; sanat
iniectione. legenda præcipitur
cū in eo sol est, vt emergat ho-
rapura: dum lucē syderis erū-
pētis vniuersa complentur.

Centaurium minus.

Cap. I X.

Centauriū, limnesion aliqui
vocauere, qm rigua amet lo-
ca. Herba origani aut hyperici
similis

λοφα. πλεονάζει δὲ ἐν λυκίᾳ καὶ
πελοποννήσῳ, ἐν ἡλίδι καὶ ἀρκαδίᾳ
καὶ μεσσηνίᾳ καὶ αἰεὶ* φοιλόλῳ καὶ
λυκίᾳ καὶ σμύρνῳ. Ἀρμύζει δὲ
ἢ ῥίζᾳ, ὡς γινώσκουσιν, ἀσάριον, πλεον-
ρηπτικοῖς, δυσπνοῖς, βροχὴ παλαιᾷ, ζ
αἰμοπτοῖκοῖς ἀπυρετοῖς μετ' οἶ-
νῳ. πυρεσασσι δὲ μὲθ' ὕδατος <
β. πλὴν τοῦ τῆς ῥίζης λείας διδο-
μῆνης. πρὸς σφόδρους ἐμῶς καὶ
ὕστερ' ἀλγῆματα. ἄγει δὲ καὶ
ἐμμῆνα καὶ ἐμβρυα εἰς ῥήμα 1α
κολλυεῖν ἐνδοτίσιν. καὶ πρὸς τε-
τῆσαι τῇ ὕστερ' ὅ, τι χυλὴς
τὰ αὐτὰ ποιεῖ. ἐστὶ δὲ καὶ βαν-
μαπκὴ. ὕδα μὲθ' κοπείσαι ἐν-
εῖ δὲ πρὸς βροχίται καὶ οὐτὼ
κοπείσαι. συνάγει γὰρ καὶ κολλᾷ 15
καὶ τὰ ἐξ ὁμῶνα δὲ κρέα συνάγει.
ἐάν τις αὐτῷ κόλῳ συνελθῇ-
σῃ οἱ δὲ ἐν λυκίᾳ αὐτῷ χυλὴ-
ζοντες, χρῶνται αὐτῇ ἀντὶ λυ-
κίης. ἐμλίσθῃ δὲ πανάκεια, ἐπειδὴ
πάντα τὰ φλεγμαίνοντα πάσῃ 20
παύει, καὶ κρούσματα πληγῶν,
φραγγοῦείας τὲ παύει ἐν ἐνέμα-
σι καὶ λιθίωντας, συνάγεται δὲ
τοῦτο ἡλίου μέλλοντος ἀνατέλ-
λῃ, ὥς ἂν ἀγῇ ὅτε πλεονεῦ-
ται ἅπαντα. 25

Πρὶ Κενταυρίου ὅ
μικρῷ. Κεφ. θ'.

Κενταύριον τὸ μικρόν, ὃ πῖνεσι
μυῖον καλεῖσιν, ἐστὶ δὴ ἐν ἰσχυροῖς
φιλεῖ τοῦ πῶς. πῶς ὡς ἰσχυρὴ ἢ δει-
γασθῇ

γὰρ παρὰ πολλὸς ὅστις, καὶ λὼν
 ἐχρυσὸν ὑπὸ πινυμένῳ γερωνίῳ
 μὲν ὑπὸ αἵματι ἐν τῷ φοινικῷ ὑπο-
 πύρεται, ὡς ἐν τῷ πύρρῳ λυχνί-
 δος· φύλλα μικρά· * ὑπὸ μύκη
 5 ὡς παρὰ πινυμένῳ ὁμοίως πύ-
 ρρῳ φύλλα μικρά ἀρχήσας λεία·
 Αὕτη κοπτομένη χλωρὰ καὶ κα-
 ταπλετομένη, τρυμαίνων ὅστις
 κολλητικὴν, ἀνακαταρπικὴν ἐλ-
 κῶν παλαιῶν καὶ ἀπυλωτικὴν
 10 ἀφαιρῇ θέσει. δὲ καὶ καταπνο-
 μὴν, ἄρει κατὰ κοιλίαν χλωρὴν
 καὶ παρὰ φύλλα ἐγκλυσιμὰ τε τὸ ἀ-
 φαιρῇ αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἰσχυρί-
 κων ἀρμόδιον· ἄρον αἷμα καὶ
 κοιλίαν, ὅ δὲ χυλὸς ὡς τε τὰ
 15 ὀφθαλμικὰ εὐχρηστος· ἀποκα-
 ταίρων τὰ ἐπισκοποῦντα τῆς
 κόρας συνὺ μέλιτι καὶ ἐν πύρ-
 ρῳ ἐμμελίων ἀρωγὸς καὶ ἐμ-
 βρύων ποθεὶς δὲ ἀρμόζει τοῖς
 ὡς τὰ γένεα πάθειν ἰδίως. Κυ-
 20 λίζεται δὲ ἡ πόα συλλεγομένη
 ἐγκύμων ὡς ἀπέρματος, καὶ ἀπο-
 βεβρυμένη ἡμέρας ἑ. εἴτα ἐφεί-
 ἀρχῇ ἂν ὑπὸ γόρῳ τὸ ὕδωρ ἐπει-
 τα τετὰ φυθίντος, ὑλίζεται δι-
 ὀδονίῳ διλθείσης ἢ πῶς καὶ πᾶ-
 25 λιν ἐλίσσεται μέλιτι καὶ τῶν οὖν συ-
 στίσεως ἐνίοι δὲ χλωρὰν ἐγκύ-
 μονα αὐτῇ κόλῳ τε, ἐκδιλθεσι
 τὸν χυλὸν καὶ βυλόντες εἰς κερα-
 μεῖον ἀγγεῖον ἐκκένον, ἐν ἡλίῳ
 συσφίσεισι κινουμένους αἰὲ ἐξήλθ.

similis, caule anguloso, palmū
 excedente: flore lychnidis, è
 puniceo in purpuream vergē-
 ta: foliis rute, prælōgis & par-
 uis: fructu tritico simili: radi-
 ce pusilla, leui & superuacua,
 quæ gustanti amaritudinē ad-
 fert. Herba recens tusa, suo il-
 litu vulnera conglutinat: vete-
 ra vlcera purgat, & cicatrice
 obducit: bilem crassōsque hu-
 mores per aluum exigit, si de-
 cocta deuoretur. Ius decocti
 ischiadicis conueniētissimè in-
 funditur: trahit enim sangui-
 nem, & dolorem leuat. Succus
 oculorum medicamentis per-
 quàm utilis: siquidem cū mel-
 le caliginem oculorum expur-
 gat: in vellere appositus, men-
 ses & partus extrahit: epotus
 peculiariter neruorum vitiis
 succurrit. Succī extrahendi ra-
 tio: Legitur herba semine præ-
 gnans, & diebus quinque ma-
 defacta decoquitur, donec su-
 peremineat aqua: mox ubi re-
 frixit, linteolo exprimitur, &
 eiecta herba, iterum decoqui-
 tur, vsque dum mellis crassitu-
 dinem habeat. Nonnulli eā re-
 centem grauidāq; cōtundunt,
 atq; succum fictili non picato
 exprimūt, & in sole, lignea ru-
 de assidue mouētes, inspissant.
 f iij Quod

DIOSCORIDIS

Quod si quid cōcretū faucib⁹
valis adhærescat, deradūt, reli-
quosq; humori pmiscēt. Noctū
diligēter operiūt: nāq; ros no-
cturn⁹, liquores coalescere nō
finit. Quæ aut siccis radicibus
aut herbis liquamēta exprimū-
tur, decocta (vt in gētianæ mē-
tione retulim⁹,) pparant: sed q
ex corticib⁹ humidis, aut cōtus-
fis herbis factitātur, in sole, vt
antē dictū est, cogunt. Sic ē tha-
psia, sic ē mādragora, reliquisq;
similibus succus: sic ex acerbis
vuis melligo elicitur. Lyciū ta-
men, & absinthiū, hypocistis &
confimilia, decocta, eo quo di-
ximus modo, coguntur.

Chamæleon albus.

Cap. X.

Chamæleon albus, iuxta ideo
aliquibus vocatur, quod qui-
busdam in locis viscum circa
radicem eius inueniatur, quo
pro mastiche vtuntur mulie-
res: folia habet filybo aut car-
duo similia, asperiora, acutio-
ra, nigrōque chamæleone vali-
diora: caulē non promit, verū
ex medio spinas, echini mari-
ni, aut cinaræ modo, erigit: flo-
res purpureos, veluti papporū
lanugines emittit: semen cnici
simile: radicē ī letis collib⁹ craf-
sam, in mōtosis verō graciliorē.

in

καὶ τὸ ἀεὶ πεπηγμένον ἀεὶ ξυνο-
τες καὶ τῷ ὑγρῷ μίστροντες, σκεπά-
ζοντες τε νυκτὸς ἐπιμαλῶς ἢ ἡδ
δρόσος καλυπτικῇ τῆς τῶν ὑγρῶν
χυλῶν συστάσεως καθεστῆκει. ὅπου
μὲρ οὐδ' ἐκ ξηρῶν τῶν ῥιζῶν ἢ
τῶν βοτανῶν ἐγγυλίζεται, ἐξ ὁ-
μοια σκευάζεται, ὡς ἡ ἡυπα-
νή. ὅπου δὲ ἐκ φλοιῶν ὑγρῶν ἢ ῥι-
ζῶν ἢ βοτανῶν ἐκδιλυόμεναι ἐκ
ἡλίῳ, συσφύονται ὡς περ εἰρη-
ται. οὕτω καὶ ἡ θαψία καὶ μα- 10
dragora καὶ ὁμοίαι· καὶ τὰ ὁ-
μοια τοῖς τοῖς χυλίζεται. λυκίον
μὲρ τι καὶ ἀλνθιον καὶ ὑπο-
κιστὶς καὶ τὰ ὁμοια τοῖς τοῖς ἐξ ὁ-
μοια, συσφύονται ὅν τρόπον
περ εἰρηται. 15

Πρὶ χαμαλέοντος λευ-
κοῦ. Κεφ. ι.

Χαμαλέον λευκός, ἰδίαν τῆ-
τον ἐνάλεσται, διὰ τὸ ἐν ποτὶ τό-
ποις ἔχειν εὐεσπεδοῦ περὶ ταῖς
ῥίζαις αὐτῆς, ὅ καὶ αὐτὴ μαλίστης 20
ῥιζῶνται αἱ γυναικες· ἔχει φύλ-
λα ὁμοια σπύργῳ ἢ σκολύμῳ, ῥα-
χύτερα δὲ καὶ ὀξύτερα καὶ ἰσχυρό-
τερα τῶ μάλανος· χαμλὸν δὲ ἐκ
ἔχει, ἀλλ' ἀφίστην ἐκ τῶ μέσου
ἀκανθῶν, ὁμοίαν ἐλάνῳ θαλασσίῳ 25
ἢ κινάρῳ· αὐτὴ δὲ πορφύρεα ὡς
ἄρ τεῖ χειρὶς ἐκ παπυρίδας· καρ-
πὸν δὲ κνίκῳ παρὰ πηλίστον ῥιζῶν
ἐν τῇ τοῖς ὑγροῖς χαλάρῳις πα-
ρεῖται, ἐν δὲ τοῖς ὀρεῖσις ἰσχυρότερον
λευκὸν

λευκὴν διὰ βόλοις, ὑπερωμα-
 τίζουσιν, βαρύσμον, γλυκεῖαν.
 ἢ τις ποτίζειτα * ὀξύβαφου παλ-
 λης, ὅχει ἐλμυδα παλατίαν.
 λαμβάνεται δὲ συνὸ οἶνω ἀνση-
 5 ρῶ μετὰ δειγάνου ὑπερζέματος,
 καὶ ὑδροπικοῖς δὲ ἐπιτηδείως δι-
 δοται ἐλκὴ συνὸ οἶνω * ἰσχυρὰν γὰρ
 αὐτοῖς * καὶ πρὸς δυσουρίαν τὸ
 ἀφ' ἐλμυδα αὐτῆς πίνεται. ἔστι δὲ
 καὶ θειεακὴ συνὸ οἶνω ποτίζειτα * ὁ-
 10 ποκτείνει καὶ κύνας καὶ ἴα * καὶ μύας
 συνὸ δελφίνω πεφυγμένον, καὶ ὑ-
 δρὸν αἶμα διεδείξα.

Περὶ Χαμαλέοντος μί-
 λανος. Κεφ. ια.

Χαμαλέοντος μύλας, καὶ αὐτὸς
 15 τῆς φύλλοις σκολύμῃ οἰκεν. ἐ-
 λάττιονα μύλοι καὶ λεπτότερον. καὶ
 διέρυδρα ἔχει ταῦτα * χαμλὸν δὲ
 αἰνῶσι δακτύλου τὸ πάχος, σπι-
 θαμμοῖον, ὑδρὸν * ἔχον σκιά-
 20 δον καὶ αἰθρὴν ἀναισθητὴν λεπτά,
 ὑακινθίζοντα ποικίλα * ῥίζα δὲ πα-
 χεῖα, μέλαινα, πυκνὴ, ἐνὶ ὅτ δὲ καὶ
 βεβρωμένον, χρυσεῖον δὲ ὑπόξαν-
 θος, διαμασσιδείσαι δὲ πικρὰ. φύε-
 ται δὲ ἐν πεδίοις ξηροῖς καὶ βενώ-
 25 δεισι τέτοις καὶ περὶ θαλάσσιος.
 Διῶνται δὲ ἢ ῥίζα λεῖα μινύτος
 αὐτῇ χαλκῶνθε ὀλίγη καὶ κεδρίνη
 ὑγροῦ καὶ ὀξυγρίου ἰσχυρὰ ἐξήχη-
 σμένη δὲ καὶ λειψυῖας δεινὴ καὶ
 ἀποδητον περὶ λαβύνας, καὶ συν-
 30 ἡδεῖται ὅχει καὶ κατὰ χυμὸν δεινὰ.
 δια-

in profundo albam: aliquate-
 nus aromaticam, graui odore,
 dulce. Quæ pota acetabuli mē
 fura, latas interaneorū tineas
 pellit. Bibitur autē in vino au-
 stero, cū origani feruefacti suc-
 co. Hydropicis cōmodissimē
 drachma in vino datur, etenim
 eos extenuat: cōtra difficultatē
 vrinę decoctū ppinať. Hausta
 in vino, serpentū venenis refi-
 stit: occidit canes & fues: mures
 item necat, subacta cū polēta
 aut aqua, & oleo madafacta.

Chamaelon niger.

Cap. XI.

Chamaelon niger, foliis sco-
 lymo similis esset, nisi minora,
 tenuioraque, ac rubro distin-
 cta viderentur: caulem emit-
 tit dodrantalem, crassitudine
 digitali, subrubrum: & in um-
 bella flores spinosos, tennes,
 hyacinthi æmulos, versicolor-
 res: radice crassa, nigra, densa,
 interdū excisa, quæ dissecta fla-
 uescit, & commāducata mor-
 det. Prouenit in campestribus,
 ficcis, & cliuosis tractibus, &
 maritimis. Radix trita, addito
 atramēti futuri exiguo, cedri-
 no oleo, & axūgia, scabiē abi-
 git: eadē, cū sibi sulphur & bi-
 tumē asciuit, & cocta in aceto
 illinitur, impetigines absterget.

Deco-

DIOSCORIDIS

Decoctum collutione detium
dolorem mitigat: cum pari pi-
pere & cera oblita radix, do-
lenti denti auxiliatur. Radice
concisa, & in aceto decocta,
detes fouentur: eos quoq; fran-
git, si scriptorio stylo feruens
admoueatur: vitia cutis in facie
vitilignesque cum sulphure e-
mendat: erodentibus medica-
mentis admiscetur: phagedæ-
nas, tetrâq; vlcera illitu sanat.
Quare chamæleo vocetur, à
varietate foliorum euenit: mu-
tant enim cum terra colorem:
hic viridia, illic albicantia, ali-
bi cœrulea, nonnusquam ru-
bra inueniuntur.

Crocodilium. Cap. XII.

Crocodilion chamæleontis
nigri figuram habet. Nascitur
in syluosis, radice longa, læui,
aliquantum lata, odore, vt na-
sturtij, acuto. Ferueta in aqua
& pota radix, sanguinem co-
piosum per narcis pellit. Datur
lienosis, eos euidenter adiu-
uans. Semen ei rotundum in-
est, duplex vti scutū, quod sua-
pte vi vrinam ciet.

Dipfacum, siue labrum

Veneris. Cap. XIII.

Dipfacum aculeatarum ge-
neris est: caulem habet altum,
spinis,

διακλυζόμενον δὲ τὸ ἀφ' ἡμέ-
ρας ὁδονταλγίας παύει· μετ' ἴσου
ἢ πεπερέως καὶ κηρὸς πεπλεγμένο-
ν· τῷ δὲ γαστρὶ ὁδοντὶ βοηθεῖ.
καὶ πυρίῳ· ἢ δὲ αὐτὸ οἱ ὁδοντὶς
καὶ τῷ πεπρωμένῳ σὺν ὄξυ καὶ κατα-
πλεθεισῶν πεπερέων· τὸ δὲ
καὶ φάρμακον ἐστὶν τῷ δὲ γαστρὶ ὁδοντὶ
βοηθεῖ· αὐτὸν ἔφηλιν δὲ ἀπεκα-
ταίρει καὶ ἀλφουὶς μετ' αὐτοῦ· ὡς γὰρ
ἢ τῷ δυνάμει ἢ σπινθὶ καὶ τῷ
φάρμακον ἐστὶν ἔλκεα καὶ τὰ τετραμέ-
λιν· καὶ καταπλεθεισῶν, ἀνὰ πνεύ-
ματι δὲ αὐτοῦ· ἀνὸμασται δὲ
καὶ μαλίστα, διὰ τὸ περικύλινον τῶν
φύλων· εὐερίσκειται γὰρ ἢ λίαν
χλωρὰ τὰ τοιαῦτα, ἢ ὑπερλευκὰ,
ἢ κυανερὰ, ἢ ἐρυθρὰ, παρὰ τὰς
τῶν τέτων διαφορὰς.

Περὶ Κροκοδείλου. Κεφ. ιβ'.

Κροκοδείλιον ὁμοίον ὅτι τῷ
μέλανι χαμαλέοντι· φέρεται δὲ ἐν
τόποις θερμώδεσι, ὅθεν ἔχον μα-
κρὰν, ὑαφρὰν, * ὑπόπλατυν, ὁσ-
μὴν δὲ μείων, ὁμοίως καὶ δάμα-
ρχος· ἢ ἢ εἰς αὐτὸν ἐν ὕδατι
καὶ πνομῇ αἰεὶν πολὺ αἶμα διὰ
βαθύνων. δίδεται δὲ καὶ σπλη-
νικοῖς ἐν ἀρχῇ αἰφελουσί· καὶ τὸ
σπέρμα αὐτῆς, διουρητικῶς, ὑ-
πάρχει δυνάμει· περὶ φέρει ὅτι
καὶ διπλοῦν ὡς ἀσπίς.

Περὶ Διψάκου. Κεφ. ιγ'.

Διψάκος τῶν ἀκαμάτων ὅτι
καὶ αὐτὴ καμλὸν δὲ ἔχει ὑψηλόν.
ἀναγ-

- ἀκακιδώδη, καὶ φύλλα ἀπειληφό-
 ρα. τὸν χαμλὸν, ἐμφερὴ θρίδακι,
 δύο καὶ ἑκατὸν γόνυ, περὶ μύκη,
 ἀκακιδώδη καὶ αὐτά. ὡς περὶ πηλὸς
 πομφόλυγας ἐπὶ μέσης τῆς ἐλάχε-
 ως, ἐστὶν τε καὶ ἐξωθεν ἐχόντα
 ἀκακιδώδεις, * κοιλίδας δὲ πε-
 εὶ τὰ δύο μέρη τῶν φύλλων ὡς
 τε ὕδατα ἀπὸ τῶν δρόσων καὶ
 τῶν ὀμβρῶν* συλλέγειν. ὅθεν καὶ τὸ
 ὄνομα εἰληκυσεν. ἐπ' ἀκροῦ δὲ τῶ
 10 χαμλοῦ κατὰ τὴν ἀπόφυσιν, κα-
 φαλὴ μία ἐοικυῖα ἐλῆν, ὑπομύ-
 κης ἀκακιδώδεις. * ἐκτρανέσσεται δὲ
 λευκὴ φάνετα. ἔχει δὲ καὶ σκα-
 λήκια κατὰ μέσσην πλὴν ἐντεριώ-
 νην διαρρετῖσα ἢ κερατὴν. Ἡ ῥίζα
 25 ὅ τῷ πῦρι (ὡς οἶνον ἀφελθεῖσα,
 καὶ κοπείσεται, * κηρωτῆς λαβύσται πύ-
 ρος, τὰς ἐν* δακτυλίων ῥαχάδας
 καὶ σύεργας ἐν πτερυγῶν διερα-
 πύει. ἀποτίθεσθαι δὲ δεῖ τὸ φάρ-
 μακον εἰς χαλκὴν πυξίδα. φασὶ
 20 δὲ καὶ μυρμηκῶν αὐτὸ καὶ ἀκρο-
 χορδόνων ἰαμα εἶναι. οἱ δὲ τῆς κα-
 φαλῆς σκώληκες εἰς κυτίδα ἐν-
 δεόμενοι καὶ ἀεὶ ἀπὸ μύδων τε α-
 χίλων ἢ βραχίων, ἵστροῦνται τε-
 ταρταῖκοις διεραπύειν.
- 25 Πρὶν Ἀκακιδας λευκῆς. Κεφ. 18.
 Ακακιδας λευκὴ φύεται ἐν ὄρεσι
 καὶ ὑλιδέσι τοῖσι* φύλλα ἐχόντα
 χαμαλέοντι λευκῶ ἐμφερῇ, πε-
 νώτερον δὲ καὶ λευκότερον, ὑποδύ-
 σεα, ἀκακιδώδη* χαμλὸν ὡς δὲ
 πῆχες,

spinis horridum, foliis lactuca,
 spinosis, binis genicula singu-
 la complectentibus, praelon-
 gis, ceu quasdam bullas intus
 & extra aculeatas, in dorsi me-
 dio habentibus, concavo ala-
 rum sinu, in quo imber aut
 ros asseruetur: vnde dipfasi,
 quasi sitientis, nomen traxit.
 In cacumine caulis, singula fur-
 culis capitula insunt, oblon-
 ga, echinata spinis: quæ are-
 facta, candida spectantur, dif-
 sectæque medulla tenuis, ver-
 miculos ostendunt. Sanat rim-
 mas sedis, fistulasque, si tusa
 & decocta in vino radix, vs-
 que dū sit crassitudo ceræ, im-
 mittatur. Medicamentum ærea
 pyxide recondendum. Aiunt
 fornicationibus, verrucisque
 pensilibus remedio esse. Ver-
 miculi capitulorum in follicu-
 lo alligati, collo aut bra-
 chio appesi, produn-
 tur quartanis febr-
 bus reme-
 dio esse.

Spina alba. Cap. XIII.

Spina alba nascitur in mon-
 tibus & syluosis: folia fert albi
 chamaeleonis angustiora, & cā-
 didiora, aliquantum hispida,
 & aculeata: caulem supra bina
 cubita

DIOSCORIDIS

cubita altum, pollicari aut ampliore crassitudine: albicantē, intus cauum: in cacumine capitulum inest spinosum, echini marini æmulum, sed minus, & oblongum: flores purpurei, in quibus semen ceu cnicum, sed rotundius. Huius radix pota, coeliacis, stomachicis, & iis qui cruenta extusunt, efficax est: vrinam cit, tumoribus illinitur. Decocto eius dentes in dolore collui prodest. Epotum semine cõuulsis infantibus, & à serpente demorsis auxiliatur: gestatum pro amuleto, serpentes abigere traditur.

Spina Arabica.

Cap. XV.

Arabicam spinam natura albæ spinæ similem esse constat: ipsa siquidem stringit. Ad sanguinis reiectiones, mensium abundantiam, cæterásque fluxiones radix etiamnum valet. Prouenit in asperis.

Carduus. Cap. XVI.

Carduus, Græci scolymon vocant, folia chamaeleonis habet, aut albæ spinæ, nigriora, & crassiora: caulem longum ædit, foliosum, capite spinoso: radice nigra, & crassâ, quæ illita, graueolentiam alarum totiusque corporis emendat:

item

πίχεις, δακτύλου τῆς μεγάλης ἢ τοῦ
μείζονος πύργου, ὑπολευκόν, κενόν
ἐνδοθεν, ἐπ' ἄκρου δὲ αὐτοῦ κεφα-
λή περὶ σπινὴν ἀκανθώδους, ἐχίνου
θαλασσίου ἑμφερὲς, πλὴν ἐλάσσον
καὶ ὑπομήκης· αἰσθὴν περὶ φρεσίν, ἐν
οἷς τὸ σπέρμα ὡς κνίκος, σπογγυ-
λώτερον δέ. Ταύτης ἡ ῥίζα πικρο-
μήνη, ποιεῖ πρὸς αἱμορροϊκοὺς, σπο-
μαχικοὺς, κοιλιακοὺς οὐδὲ τε κιν-
εῖ, καὶ ταπλάσσει τὰ πρὸς οἰδύ-
ματι. καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ αὐτῆς
πρὸς ὀδονταλγίαν ποιεῖ διακλυ-
ζόμενον. τὸ δὲ σπέρμα πνέον, ὡς
πυλῶνις σπυρῶνις βοηθεῖ, καὶ ἐρ-
πετοδύκτοις. φασὶ δὲ ὅτι σπείον-
τιον ἐξ αὐτῆς θηρία δάσκει.

Περὶ Ακανθῆς ἀραβι-
κῆς. Κεφ. ιε.

Ακανθα ἀραβικὴ ἑοικυῖα τῇ
φύσιν εἶναι δοκεῖ τῇ λευκῇ ἀκαν-
θῇ σύσχετα. καὶ πρὸς ῥοῦν γυναι-
κείων καὶ πρὸς ἀναγωγὴν αἱμαλὸς
καὶ πρὸς τοὺς ἀγχοῖς βρυμασπομοὺς
ἡ ῥίζα, παραπλησίως ἐνδετεῖ.

Περὶ Σκολύμου. Κεφ. ις.

Σκόλυμος φύλλα ἔχει χαμαι-
λέοντος καὶ τῇ λευκῇ ἀκανθῇ λε-
γομένης, μελαίν τερα ὅ καὶ παχύτε-
ρα χαυλὸν ἀντιπὶ μακρόν. σπείοντι-
ον φύλλον, ἐφ' ᾧ κεοδὴν ἀκανθώ-
δους ῥίζα ὅ ὅπερ μέλαινα παχέα
ἡ δύναμις ποιεῖ πρὸς τοὺς ἐχον-
τας τὰς μαρμαῖας, καὶ τὸ λοιπὸν
σῶμα δυσώδε· καὶ ταπλάσσει τὸν
καὶ ὅτι

καὶ ἀφ' ἡμετέρας ἐν οἴνῳ καὶ πο-
νομένη. ἄρει δὲ οὖρα πολλὰ
καὶ δυσώδη, ἢ δὲ πῶτα ἀρπυγῆς
οὔσα, λαχαρεύεται ἐφ' ἣν ὡς περ
ἀπαύρατος.

5 Περὶ Ποτρίου.

Κεφ. ιζ'.

Ποτρίον, ἰώγες δὲ νευρά-
δα καλοῦσι, δάμνος δὲ μέγας,
κλώνας ἔχον μακροὺς, μαλακοὺς,
ἱμαντώδεις, λεπτοὺς, ἐμφορεῖς
10 τριχάκων, φύα* μικρά, ἀει-
φορή, ὅλος δὲ ὁ δάμνος περὶ-
κεῖται* λεπτὸν γούμιν ἐκείδῃ, καὶ
ἔστιν ἀκανθώδης, αἴθῃ μικρά,
λευκὰ, καρπὸν δὲ* καὶ δριμύ-
ν, ἄχρητον. φύεται ἐν ἐλώδεσι καὶ
15 γεωλόφοις χειρίσι. ῥίζα δὲ ὑ-
πείσι πύχων δύο ἢ τριῶν, ἰσχυρά,
νευρώδης* αἱ πίνες πρὸς τῇ γῇ ἀ-
πομιμνεῖται, ἀνίστι δάκρυον κόμ-
μει ὁμοιον. κοπεῖται δὲ καὶ ἐ-
πιπλαθεῖσαι νέρων διακοπὰς
20 καὶ τραύματα κολλῶσι. καὶ τὸ
ἀφ' ἡμέρας δὲ αὐτῆς πινόμενον,
ταῖς περὶ νεύρα διαδέσσιν ἀρ-
μόζει.

Περὶ Ακανθίου. Κεφ. ιθ'.

Ακανθίον ἐμφορὴ τὰ φύλλα ἐ-
25 χει τῇ λευκῇ ἀκάνθῃ, ἐπ' ἄκρῳ
δὲ ἀκανθώδεις ἐξήχας* οὗ συλ-
λερμύου καὶ ὑφ' ἐν πινόμενον,
βαμβάκοειδὲς* γίνεται. ταύτης
ἢ ῥίζα καὶ τὰ φύλλα, ὁπποδο-
νικοῖς βουθεῖ πινόμενα.

Περὶ

item si decocta, in vino biba-
tur. Copiosam autem vrinam
foetidamque expellit. Herba
cum recens tenerescit, in ole-
ra, asparagi modo, transfit.

Poterium. Cap. XVII.

Poterium, Iones neurada vo-
cant, largè fruticat, cortice ob-
ductum tenui, spinis horridū,
lanugine spissa, ramulis longis,
mollibus, lentis, tenuibus, tra-
gacanthæ proximis: foliis par-
uis, rotundis: flore exiguo,
candidi coloris: semine nul-
lius vsus, sed gustu acuto & o-
dorato. Nascitur in aquosis,
& collibus. Radices demittit
binum ternumve cubitorum,
neruosas, & firmas: quæ pro-
ximè terram recisæ, dant suc-
cum gummi similem. Tusa,
præcisis nervis & vulneribus
glutinandis illinuntur. Deco-
ctum quoque eius neruorum
affectibus prodest.

Acanthium. Cap. XVIII.

Acanthium albæ spinæ si-
mile, foliis aculeatis per ex-
tremitates, & lanugine ara-
neosa obductis) ex qua col-
lecta & neta, vestes bombi-
cinis similes texunt, folia vel
radices ad remedia opistho-
toni bibuntur.

Acan-

DIOSCORIDIS

Acanthus. Cap. XIX.

Acanthus, Romani pæderotam vocant, nascitur in hortis, petrosis, & riguis: folia habet multo lactucaceislatiora, & lógiora, erucæ diuifura, nigricantia, pinguiâ, læuia: caulem binum cubitorum, digitali crassitudine, læuem, prope verticè ex interuallis circumdatum foliolis, seu nucamenta quædam oblonga referentibus, spinosis, è quibus flos prodit albus: semen oblongum, luteum: caput thyrsi specie. Radicibus nititur longis, mucosis, rubris, & glutinosiis: quæ vltis igni & luxatis artubus illitæ subueniunt: potæ vrinam ciunt, sed aluum cohibent. Ruptis, conuulsis, tabidem sentientibus, mirè profunt.

Acanthus syluestris.

Cap. XX.

Nascitur & syluestris acanthus, scolymo similis, aculeat, breuior quàm fatiutus, & is qui in hortis puenit: cuius radix ad eadè ad quæ superior efficac.

Anonis. Cap. XXI.

Anonis, quam aliqui anonida appellant, ramos habet fruticifos, dodrantes, aut paulò maiores, frequetibus geniculis cinctos, cauis alarū multis capit-

Περὶ Ἀκανθῆς. Κεφ. ιθ'.

Ἀκανθα, ἢ ἐξ ἀκανθα. * φύεται ἐν παρὰ δέσις, καὶ ἐν πετρώδεσι, καὶ παρὰ ῥοις χαράσι. * ἔχει δὲ πλατύ τερα φύλλα πολλὰ καὶ μακρότερα θρίδακος, ἐλαφύα ὡς τὰ τ' ἐν ζώονι ὑπερλανα, λιπαρὰ, λεῖα καμλὸν λεῖον, διπλήν, πάχος δακτύλου, ἐκ διασημάτων πρὸς τῇ κερυφῇ πελεινημένον φυλλαείοις ποτὶ, οἷον καὶ πλείοις ὑπομήκεσι, ἀκανθώδεσιν, ἐξ ὧν τὸ αἶδος πρὸς ἔται λευκόν. * σπέρμα ὑπομήκεσ, μήκρον. * θυρσοειδὴς δὲ ἡ κεφαλὴ. ῥίζα δὲ ὑπὲρ γλίσσαι, μωλώδεις, ἐμπυρεῖ, μακρά. * αἱ πνευτικαὶ καὶ σπέρμασιν ἀρμόζουσι καταπαλίσσονται. * πινόμενα δὲ οὐρα ἀροισι, καὶ κοιλίαν ἱστίσι. * φθισκοῖς τε καὶ ῥήγμασι καὶ σπέρμασιν ἐνδετέουσιν.

Περὶ Ἀρείας ἀκανθῆς.

Κεφ. κ'.

* Γίνεται δὲ καὶ ἀρεία ἀκανθα, ὁμοία σκολύμῳ, ἀκανθώδης, βραχυτέρα τῆς ἐν παρὰ δέσι καὶ ὑμέου. διώεται δὲ καὶ ἡ ταύτης ῥίζα ὅσα καὶ ἡ πρὸς αὐτῆς.

Περὶ Ἀνώνιδος.

Κεφ. κα.

Ἀνώνις, οἱ δὲ ἀνώνιδαν καλοῦσι, κλώνες ἀπὸ δαμάσκη καὶ μείζονες, δαμνοειδεῖς, πηλυρόνατοι, μαγέλας ἐχοντες πολλὰς, κεφαλαία

λίσ

λια φερεῖν, φυλλάρια μικρά,
 λεπτὰ, ὡς τὸ φακὺ, πρὸς τὰ
 τοῦ πηγάνου ἢ λωτοῦ τοῦ ἐν χορ-
 τοκοπέοις, ὑποδάσσα, ἐυώδη,
 οὐκ ἀνδρὲς ὄζονται. ἀλμυρὲται δὲ
 πρὸς τοῦ ἀκμυρῶντος καὶ ἐ-
 σπῆ ἡ δίσπη. ἔχουσι δὲ οἱ κλάδοι ἀ-
 κμυρῶντες ὀρεῖας, σκολοπειδέας, τε-
 ρεῖας. * ῥίζαν δὲ λευκὴν, τερμα-
 πικλὴν, * λεπτοπικλὴν ἢ εὐφροῦς
 πινόμενος συν οἶνω, οὐρα ἄγει
 καὶ λίθοις ὑρῶται, ἐργάρας πε-
 ειρῶται. ἀφελθεῖται δὲ ἐν ὀ-
 ξυκράτῳ καὶ διακλυζομένη, πό-
 τον ὀδόντων καθαίνει. *

Περὶ Λευκακάνθης.

Κεφ. κβ΄.

15 * Λευκακάνθα, ταύτης ἢ ῥίζα
 ὁμοία κυπέρῳ, σικκῶ, ἰσχυρὰ, ἢ
 πρὸς μαροσιθεῖται, ὀδοντολγίας πα-
 ραμυθεῖται. τὸ ὃ ἀπόζημα αὐτῆς
 20 συν οἶνω κυάδων τριῶν ποδῶν,
 βουθεῖ πλενειπικοῖς χρονοῖς, καὶ
 ἰσθαδικοῖς, ῥήγματος, παυόμενοις,
 καὶ τὸ χυλῶδες δὲ τῆς ῥίζης, τὰ
 αὐτὰ ποιεῖ πινόμενον.

Περὶ Τραγκάνθης. Κεφ. κγ΄.

15 Τραγκάνθα, ῥίζα ὅτι πλα-
 τεῖα καὶ ἐυώδης, φανομένη δὲ καὶ
 ὑπὸ ῥῆς, ἀφ' ἧς κλάδοι ταπεινοί,
 ἰσχυροί, χυλόμενοι ὃ ἐπιπλύν, καὶ ἐπ'
 αὐτῶν φυλλάρια πολλὰ μεταξὺ
 λεπτὰ ἀκμυρῶντες ἔχοντα ἐγκρυ-
 πτομέρας τοῖς φύλλοις, * λευκὰς,
 ἰσχυ-

pitibus rotundis, foliis lenticu-
 lar, tenuibus, pusillis, ad rutē aut
 pratēsis loti folia accedētibz,
 subhirsutis, odoratis, nō iniu-
 cundē olentibus. Muria cōdi-
 tur, antequā spinosa fiat, cibis
 gratissima. Rami acutioribus
 spinis, & veluti spiculis firmio-
 ribus horrēt: radicē mittit can-
 didam, quæ excalfacit, & exte-
 nuat: huius cortex ex vino po-
 tus, vrinā ciet: calculos cōmi-
 nuit, margines vlcērum erodit.
 Radix cū decoquitur in posca,
 dolorem dentium collutione
 mitigat. Decoctum eius potu
 hemorrhoidas sanare creditur.

Leucacantha. Cap. XXII.

Leucacantha prædita est ra-
 dice cyperi, valida & amara
 quæ māducata dolorem den-
 tium sedat: veteri laterū dolo-
 ri, atq; ischiadicis prodest, de-
 cocto cyathis tribus ex vino
 potu. Eadē ruptis & conuulsis
 medetur. Radicis epotus suc-
 cus eisdē præbet effectus.

Tragacantha. Cap. XXIII.

Tragacanthæ radix lata &
 lignosa, summo cespite niti-
 tur, vnde furculos humiles,
 robustos, latissimè fundit, in
 quibus minuta folia, multa,
 nonnunquam tenuia exoriri
 tur, quæ sub se spinas albas,
 rectas,

DIOSCORIDIS

rectas & firmas occulunt. Est
etiamnum tragacantha, lachry-
ma: quæ vulnerata radice ma-
nans, concrevit. Præstat pellu-
cens, gracilis, lævis, syncera &
subdulcis. Cutis spiracula, vt
gummi, obstruit. Huius incre-
buit vsus ad oculorum medi-
camenta, ad tussim, exaspera-
tas fauces, retufas voces, cate-
ræque destillationes, cum me-
le in delinctu: subdita quoque
linguæ liquefcit, & in passo ma-
defacta, drachmæ pondere bi-
bitur, contra renum dolorem,
& vesicæ rosiones, mixto cor-
nu cerui vsto & cloto, aut scifi-
li aluminis momento.

Eryngium. Cap. XXIII.

Eryngium aculeatarum ge-
neris est. Cuius folia in princi-
pio, sale condita, in cibos reci-
piuntur. lata autem sunt, & ex-
tremo ambitu aspera, gustu a-
romaticæ. Sed vbi adoleuerūt
circa cōplures caulū eminenti-
as in spinas aculeatur. in quo-
rū summitatibus globosa capi-
tula, durarū acutissimarūque
spinarū ambitu stellatim cir-
cūuallantur, quorū colos aliās
viridis, aliās albus: interdū coe-
rule⁹ inuenitur. Radix oblōga,
lata, foris nigra, internè cādida,
pollicis crassitudine, odorata.

Nasci-

ἰσχυρῶς, ὀρθῶς. ἔστι δὲ ἡ τραγά-
κανθα, δάκρυον τῆ ῥίζης ἀποτρίμ-
νεισθαι ἐπισυνιστάμενον, ἥς διαφέ-
ρει ἡ διαουρὴς καὶ λεῖα καὶ ἰσχυρὴ καὶ
καθαρὰ καὶ ὑπογλυκύς. Διῶα-
μιν δὲ ἔχει ὁμοίαν κόμην πα-
ρεμπλαστικῶς, ἥσως δ' αὐτὴ εἰς
τὰ ὀφθαλμικά, καὶ πρὸς βήχας,
καὶ πρὸς τὰς περὶ ἀπτηρίαν βλάβη-
πταις, καὶ φωνῆς ἀποκοπὰς, καὶ ἐ-
πισταγμοὺς ἐκ κλεινῶν συν-
λιπὶ ἀποχυλίζεταί τ' ὑποτεθεῖσα
τῇ γλώσσῃ, καὶ πίνεταί τ' ἀπὸ βρα-
χείου ἐν γλυκεῖ. ἢ ἀπὸ πηλῶτος,
πρὸς νεφρῶν ὀδυνῶν καὶ κύστεως
δυσίαν, μεγύτος αὐτῇ κέρας ὅσα
φείν καὶ αἰματώδης καὶ πεπλημένη, ἢ
συπληέας χυτῆς ὀλίγως.

Περὶ Ἡρυγγίου. Κεφ. κδ'.

Ἡρύγγιον τῶν ἀκανθωδῶν ἔστιν.
ἥς ἐν ἀρχῇ τὰ φύλλα λαχανεύει
εἰς ἀμαξίας συνπιθόμενα. ἔστι δὲ
πλατεῖα, βραχέα τοῖς πείρεσι, ἀρω-
ματίζοντα τῇ γένεσι, ἀνδρομέ-
να δὲ ἀκανθώδηται καὶ πλείονας
ἐξοχὰς καυλῶν, ἐφ' ὧν καὶ τὰ ἀ-
κρὰ κεράτλια ὅτι σφαιρεῖσθαι, ἀ-
κατάστατα ἀεικέμενα ὡς περὶ ἀστήρ
ὀξυτάτας κύκλῳ, σκληρὰ, ὧν τὸ
χρῶμα χλωρόν ἢ λευκόν, ἐνίοτε
δὲ καὶ κυανοῦ εὐείσκειται. ῥίζα
δὲ ἐπιμήκης, πλατεῖα, μέλαινα
καὶ πλεῖν ἐμφανείαν, ἐνδοθεν λευ-
κὴν, δακτύλου μεγάλου τὸ πάχος,
καὶ αὐτὴ ἐνώδης καὶ ἀρωματίζουσα.

φύεται

φύεται δὲ ἐν πεδίοις καὶ τεαχέσι
τόποις. Διῶσιν ὅς ἔχει θύμαν-
τικόν * πνομήν αἶχει καὶ οὐρα καὶ
ἐμμηνα, σφόδρα τὲ καὶ ἐμπνευμα-
τώσης λυεῖ ἡπατοκίς δὲ καὶ δι-
5 εροδύνκτοις, καὶ θανάσιμον εἰλη-
φόνην, ἀμύζει (ὡς οἶνον). πίνεται
δὲ πρὸς τὰ πλεῖστα (ὡς σαφυλί-
νου σπέρματι, < αὐτὸ πλῆθος. i-
σορεῖται δὲ ὅτι πλεονάζουσα καὶ
καταπλασσομένη, φύματα δια-
10 φορεῖ ῥίζα δὲ αὐτῆς πινομένη καὶ
ὕδρομαλitos, ὁ πιδοτονικός ἵαται
καὶ ἐπιληπτικούς.

Παεὶ Αλόης Κεφ. κέ.

Αλόη φύλλον ἔχει σκύλλη πα-
ραπλήσιον, παχὺ λιπαρὸν, ὑπό-
15 πλάτυ, περιφερές, εἰς τὸν πῶτα
κλώμενον, παρ' ἑκάτερα δὲ τὰ μέ-
ρη ἔχει τὰ φύλλα ἐν πλαγίῳ ἀ-
κανθώδη, ἀραιῶς ἐξέχοντα, κολο-
ῦσα, χαλκὸν δὲ ἀνίστη ἀνθεικῶ
ῥαυιον αἶθος δὲ λευκόν καὶ καρπὸν
20 ἀσφοδέλω εὐκότα, βαρύσμος δὲ
ὅλην καὶ ἀπογευομένη μικροτάτη
ἔστι δὲ μονόριζος ὡς πρὸς πάσα-
λον ἔχουσα πτω ῥίζαν. Ἰνδι-
ται δὲ ἐν τῇ ἰνδία πλείστη λι-
πυρά, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄπισμα κομί-
25 ζεται. φύεται δὲ καὶ ἐν ἀραβίᾳ καὶ
ασίᾳ, καὶ ἐν ποταμῶν θαλάσ-
σοις τόποις καὶ νήσοις, ὡς ἐν αἰ-
θρῶ οὐκ εὐχρηστος εἰς ὀπισμὸν,
πρὸς ὃ κόλλησιν βραμμάτων ἐπι-
τῆσιος, λεία καταπλασσομένη.

διπλὸν

Nascitur in asperis & campe-
stribus. Vim habet calfacto-
riam: pota menses & vrinās
pellit, tormina inflationesque
discutit: contra iocinerum vi-
tia, serpentium morsus, & hausta
venena, cum vino prodest. Bibi-
tur aduersus plurima cum semi-
nis pastinacae drachma vna: ap-
penfa illitave, tubercula discu-
tere proditur. Pota cum hy-
dromelite radix, opisthotoni-
cis & comitialibus medetur.

Aloë.

Cap. XXV.

Aloës folium scillae similitu-
dinem habet, crassum, pingue,
modicè latum, rotundum, retrorsus
pandum: folia vtrinque ex obliquo
longioribus interuallis strian-
tur, & in spinulas desinunt re-
tusas truncasque. Caulis emitti-
tur non dissimilis antherico: flos
albus: fructus hastulae regiae co-
gnatus: graui tota est odore, &
gustu amarissima: radice vna,
ceu palo, in terrâ depacta. Plu-
rima praepringuisque in India gi-
gnitur, ex qua coactus succus ad-
fertur. Nascitur etiā in Asia & A-
rabia, in locis quibusdā maritimis
& in insulis (vt in Andro) non
valde succo extrahendo ido-
nea, sed ad glutinanda vulnera
sanē, quae vtilis, si detrita illinatur.

†

Duo

DIOSCORIDIS

Du o suo succi genera: quoddā arenosum, quod sedimentū purissimā esse videtur. Alterū ad iocineris imaginē vergit. Eligi debet, syncera, quæ nihil doli fenfit, nitida, calculorū expers, rufi coloris, friabilis, ac iocineris modo coacta, facile liquefcens, eximie amaritudinis: im- probatur nigra & fractu cōtutumax. Gummi eam adulterāt: quod deprehenditur gustu, amaritudine, & valido odore: eoque argumento, quodd digitis friata non ad minima vsq; frusta resoluitur. Nec desunt qui acaciā immisceant. Natura eius est spissare, exiccare, somnū allicere, & corpora densare, alium resolvere. Stomachū repurgat binū cochleariū mēfura, in aqua frigida aut egelida pota: sanguinis reiectiones sistit: regiū morbū purgat, tribus obolis ex aqua, aut drachmē pōdere in potu: deuorata cum refina, aut cū aqua, vel melle cocto sumpta, aliū soluit: purgationis perfectę causa, tribus drachmis sumit: aliis purgatoriis medicaminibus admista pręstat vt minus stomachū infestent: sicca glutinādis vulneribus inspargitur, vlcera ad cicatricē perducit, cohibetque eadem

διπλὸν δὲ ὅτι τὸ εἶδος τοῦ χυλίσματος * τὸ μὲν τοι ψαμμῶδες, ὁ δὲ ὑποσάθην τῆς καθαρεύουσας εἰκοθεν εἶναι * τὸ δὲ, ἥπιον τζον. ἐκλέγρου δὲ τιμὴ καθαρεύου καὶ * ἄδελον καὶ ἄλιδον, εἰλεουσαν, ὑποξανθον, εὐδρυπτον, ἥπιον τζουσαν, ῥαδίως ὑγραίνουμένην, ἐπιτεταμένην τῇ πικρίᾳ. τιμὴ μὲν τοι μέλαιναν καὶ δυσάτυκτον ἀπεκλέρου. δολιζοισι δὲ αὐτὴν κόμει. * ὁ δὲ ἐλέγχεται γέυσει καὶ πικρία καὶ ἐσμῆς ἐπιτάσει καὶ τῷ μὴ διαλύεσθαι μέχρις ἐλαχίστου ψήγματος θλαστομένη ὑπὸ τῶν δακτύλων. ἐνιοι δὲ καὶ ἀκακίαν μίσχουσι. Διούριον ὃ ἔχει συπτικὴν, ὑπνωτικὴν, ξηραντικήν, πυλωπικὴν τῶν σωματικῶν, κοιλίας τὴν λυπικὴν, καὶ σωμαχοῦ ἀποκαθαρεύου, κοχλιαίων β. πωλῆδος, μεθ' ὕδατος ψυχροῦ, ἢ γαλακτώδους πηρομένη * αἱματίς τε ἀναγωγὰς ἐπέχει. καὶ ἵκτερον ἀποκαθαίρει, μεθ' ὕδατος τειρωόλου, ἢ α. ἐκλῆς ἐν ποτῷ, καὶ μετὰ ῥητίνης δὲ καταπινομένη ἢ ὕδατος ἢ μέλιτος ἐφ' οὗ ἀναλφειέται. κοιλίαν λύει * δισαρχμῶν δὲ τειρῶν πωλῆδος τειρώος καθαίρει * μισθὸ δὲ τοῖς ἄλλοις καθαρυτικοῖς, ὅσον αὐτῇ κακοσμοχα ποιεῖ, ξηρὸν δὲ ἐπιπλαθεῖν, τσαύματα κολλᾷ, καὶ ἐπουλοῖ ἐλκῃ καὶ χετασέλλῃ. αἰδοῖα

αἰδία δὲ εἰλημένα ἰδίως τε-
ρα πύει, καὶ ἐπαγώγια παίδων
ἐκχέοντα παρκολλᾷ· τερα πύει
δὲ καὶ κονδυλώματα καὶ ραγά-
δες κυριαυρὴν συν γλυκεῖ οἶνῳ·
5 αἰμορραγίας τὲ ἴσησι τὰς ἐξ αἰ-
μορροΐδων, καὶ πterygia ἀπυ-
λοῖ, αἶρε τὰ περιώματα καὶ ὑ-
πόπια συν μέλιτι· Ἰωρροφαλ-
μίας τὲ καὶ ἀκανθῶν κνημοὺς
παρηγορεῖ· καὶ κεφαλαγίαν με-
10 ὄξους καὶ ῥοδίνου, με τῷ πιν καὶ
κροτέφωσι ἐπιχρῖσθην· ἐπεχει
καὶ ῥευπὸς τειχῆς (ὡς οἶνω καὶ
ποτρὸς παρίσθῃ) δὲ καὶ οἷα, καὶ
πύει τὰ ἐν τῷ στόματι ἀμύζει
15 συν μέλιτι καὶ οἶνω φάρονται ὅ
καὶ οἷς τὸ ὀφθαλμικὸν ἐπὶ καδα-
ρεῦ καὶ διαπύρου ὀφθαλμοῦ, μετα-
βληθῶν μύσρω, μέχρις αὐτῶ
μαλῶς πυρεθῇ. πικρῶς δὲ
χρησίζοντο τὸ φαρμάκον ὡς
ἀρχῆς, * λαμβανόμενον δὲ τὸ
20 λαπαρωτάτου, καὶ λείου.

Περὶ Ἀψινθίου. Κεφ. κς'.

Ἀψινθιον, βαθύπικρον, γινώριμος
ἢ πία. ἔστι δὲ αὐτοῦ βελγίον τὸ ἐν
πόντῳ καὶ καππαδοκίᾳ, ἐν ὅρῳ τῷ
καλεσμένῳ ταύρω θυνόμενον. Δύ-
ναμιν δὲ ἔχει θερμὰ πικρὰ, συπι-
25 κνῶν, καὶ ἀποκαταπνῶν τὴν ἐνερκό-
των σωματῶν καὶ κοιλίας χολωδῶν.
ἔστι ὅ καὶ κρητικὸν καὶ ἀκραίπαλον,
πορροφόμενον. καὶ ποτρὸς ἐμπνευ-
ματώσεως δὲ ἀμύζει, καὶ κοιλίας
καὶ συ-

eadem peculiariter exulcera-
tis genitalibus medetur, & dis-
rupta puerorum præputia iun-
git: condylomata, rimasque fe-
dis ex paffo sanat: hæmorrhoi-
dum abundantiam & sangui-
nis eruptiones fistit, pterygia
ad cicatricem ducit, liuores &
insignita ex melle tollit: pri-
uatim scabras lippitudoines, pru-
riginésq; angulorum, permul-
cet: dolorem capitis sedat, tem-
poribus & fronti illita, ex ace-
to & rosaceo: capillum fluen-
tem continet, cum vino: tonfil-
lis, gingivis, & omnibus oris vi-
ceribus, cū melle & vino pro-
ficat: oculorum medicamentis
torretur, in munda & cādenti
testa, pennæque subinde versat-
ur, vt possit æqualiter torreri.
Lauatur, vt quod sit arenosissi-
mū, tanquā inutile subfidat, &
leue ac pinguisimū assumatur.

Abfinthium. Cap. XXVI.

Abfinthium, aliqui bathy-
picron, herba vulgò cognita.
Præstantius in Ponto & Cap-
padocia, in monte Tauro na-
scitur. Vim habet calfaciēdi &
adstringendi: bilem expurgat,
quæ & stomacho & ventri in-
hæsit: vrinam cit, & crapu-
lam præsumptum arcet. Ad in-
flationes ventris, & stoma-
t i j chi

DIOSCORIDIS

chi dolores prodest, cum se-
feli & nardo gallico potum: fa-
stidia discutit, & arquatos sa-
nat madefacti dilutum, aut de-
cocti ius, quotidie tribus cya-
this haustum: menses cit po-
tum, aut cum melle apposi-
tum. Contra fungorum stran-
gulationes conuenienter ex a-
ceto bibitur. Aduersatur ixia
venenis cum vino, item cicu-
ta, & muris aranei morfibz,
& draconi marino. Anginae
eo cum melle & nitro perun-
guntur, & epinyctides ex a-
qua. Ad fugillata & oculo-
rum caligines ex melle illi-
nitur: item auribus, si manat
fanies. Dentium auriumque
dolores decoctum vaporis suf-
fitu compescit. Decoctum in
passo dolentibus oculis obli-
nitur: item praecordiis & io-
cineris, tritum cum cerato cy-
prino stomacho quoque lon-
gata valetudine laboranti, cum
rosaceo: cum ficis autē, aceto
& loliacea farina, aquae inter-
cutē lienosisq; subuenit. Vinū
ex eo fit, quod absinthē voc-
cāt, praesertim in Propontide &
Thracia, quoad ante dicta uti-
tur, cū febris caret: alioquin in
aestate ppinār, & acceptā huic
vino incolumitatem referunt.

Inspar-

χὲ σμάχου δὴ γήματα, πινόμενον
μὲν σέλινος ἢ νάρδου καλπικῶς·
χὲ ἀνρεξίας χὲ ἰντετικοῖς δεξα-
πέδῃ, τὸ ἀπὸ βρεῖμα αὐτῶ ἢ τὸ ἀ-
φελήμα, καὶ ἔκαστην ἡμέραν λαμ-
βανόμενον εἰς πληθὺς καὶ ὅσον βί- 5
ων· ἀλλ' ὅ χὲ ἐμμηνα, πινόμενον τε
χὲ προσδεόμενον μὲν μέλιτος. πρὸς
τὸν ἀπὸ μυκῶν πνίγνους, ἀρ-
μόζει σὺν ὀξὺ πινόμενον, (ὡς οἴ-
νω) ὅ περὶ ἐξίαν χὲ κανεῖον χὲ κυ-
ραλῆς δόγματα, χὲ δράκοντα θα 10
λάστον. συνάγχοις τὸ διάχρισ-
μα (ὡς μέλιτι χὲ νίτρω) περὶ ὅ ὑ-
πὸ πᾶσι (ὡς μέλιτι, χὲ περὶ ἀμ-
βλυωπίας, χὲ πρὸς ἰχθυόεντα ὅτα
ὁμοίως. χὲ ὅ ὑπὸ μιστὸς δι' αὐτῶ 15
τὸ ἀφελήματος πρὸς ὠταλίαν χὲ
ὀδονταλίαν. ἀφελόμενον τε σὺν
γλυκεῖ, κατὰ πλάσσεια ὀφθαλμῶν
καταδυνώντων ὅτι καὶ ἀπλάσσει)
δὲ χὲ περὶ ὑποχόνδρια, χὲ ἥπαρ
καὶ σμάχον ἐπὶ δὴ γὰ καὶ χροῖως 20
πάσχοντα, συνελεανόμενον κρη-
τῇ κυπρίνη πρὸς ὅ σμάχον ῥοδί-
νη ἀρμόζει χὲ ὑδροπικοῖς, χὲ σπλη-
νικοῖς, μυχρότων αὐτῶ σύκων, χὲ νί-
βου, χὲ αἶρινη δαγύρι. Σευδά(ε) ὅ
ἐξ αὐτῶ χὲ οἶνος ὁ λερόμενος ἀφιν 25
δίττης, μέλιτος, καὶ τινὲς περὶ πον-
τίδα χὲ δράκην, ὅ πρὸς τὰ περὶ
ρημόρια χροῖωνται ἐν ἀπυρεξίᾳ· καὶ
ἀλλ' ὅ, προσπίνεσθαι ἐξ αὐτῶ δέρας
ὑγείας ποιητικὸν εἶναι νομίζοντες.

δοκῇ

δοκεῖ ὅ καὶ ἀειπλοπρόμυον εἰς
ταὺς κισαῖς ἄβρωτα τηρεῖν τὰ ἰ-
μάπα ἀειφόρμυον τε μὲν ἐλαίης
κνώπας κολύειν ἀπιδεῖται τοῦ
σώματος· τὸ δὲ μέλαν ὃ χρᾶφο-
5 μόν τῷ ἀποβρέματι αὐτῷ * χρᾶ-
φον, ἄβρωτα μισο τηρεῖ τὰ χρᾶμ-
ματα. ἔοικε δὲ καὶ τὸ τῷ χυλίσ-
ματος εἶργα ποιεῖν τὰ αὐτά· πλὴν
εἰς ταὺς πόσεις οὐ δοκιμάζομεν
αὐτὸ, κακοσμάχον καὶ κεφα-
10 λαλγές ὄν· τὸ δὲ χυλίσμα ἡ-
μόσθην ἐ-ψιδεῖται καὶ μνησθῆναι
δολοῦσιν πίνες.

Περὶ Ἀψινθίου θαλασσίου.

Κεφ. κζ'.

Ἀψινθίου θαλασσίον πίνες δὲ
15 καὶ σείεισιν καλοῦσι, ἔσθ' ὡς πλεί-
στον ἐν τῷ περὶ καππαδοκίαν
ταύρω ὅρει γινώσκται, καὶ ἐν τα-
φοσίσει τῆς αἰγύπτου· ὃ ἀντὶ
θαλλῶ οἱ ἰσθακοὶ χρᾶνται· ἐστὶ δὲ
ἢ πᾶσι λεπτόκαρπος, ἔοικε δὲ ἄβρο-
20 τῶν μικρῶν ἀειπλοπρόμυον ἀπερμα-
τίαν, ὑποπικρὸς, κακοσμάχος,
βαρύστομος, σύφουσα μετὰ πο-
σῆς δερμασίας· ἢ πρὶς ἐ-ψιδεῖται
καθ' ἑαυτῇ, ἢ μετὰ ὀρύζης καὶ
ληφθεῖται μετὰ μελιτος, ἀσκα-
25 εἶδας καὶ ἑλμινδας τρογγύλας
κτείνει, ὑποάρουσα κοιλίαν κού-
φος· διδάσκει δὲ καὶ τῷ * ἐ-ψι-
ματι, ἢ φακῇ καθ' ἐ-ψιδεῖται τὰ
αὐτὰ ποιεῖν· λειπύεται δὲ μάλι-
κα τὰ περὶ βλάτα νεμόμενα.

Περὶ Ἀψιν-

Insparsum arcis absinthii, ve-
stes ab erodentium iniuria vin-
dicat: culices ex oleo perun-
ctum abigit, & à corpore ar-
cet: atramentum librarium di-
luto eius temperatum, literas
à murum erosione tuetur. Exi-
stimatur liquamētum eisdem
præstare effectus. Attamen po-
tionibus improbat, quoniā
stomachum malè habet, &
capitis ciet dolorem. Sunt qui
decocta amurca, liquamen-
tum adulterant.

Marinum absinthium.

Cap. XXVII.

Absinthium marinum, quod
aliqui seriphum vocant, co-
piosissimum in Tauro monte
iuxta Cappadociam & in Ta-
phorisi Aegypti gignitur: quo
Isiaci pro oliuæ ramo vtuntur.
Herba est tenuis, abrotoni par-
ui similitudine, referta minu-
tulis seminibus, sub amara, sto-
macho inimica. Ea grauitè o-
let, & cum quadam calfactio-
ne adstringit: per sese aut cum
oryza cocta, interaneorum a-
nimalia, teretèsq; tineas, ad-
iecto melle, enecat, aluum le-
uigat: cum edulio autè vel len-
ticula decocta, eadem præstare
potest. Pecora maximè pin-
guescunt hoc pabulo.

t iij Absin-

DIOSCORIDIS

Abſinthium Santonicū.

Cap. XXVIII.

Tertiū genus abſinthio aſſignatur, quo Gallia alpiſus finitima ſcatet: id patrio nomine Santonicum vocant, regionis in qua naſcitur cognomento, abſinthio non diſſimile, verum ſubamarum eſt, nō aded feminis fœcundum. Eadē quæ ſeriphium poteſt.

Abrotonum. Cap. XXIX.

Abrotonum duorum eſt generum. Fœmina quadam arboris ſpecie fruticans, candicat, circum ramulos foliis, ſeriphi modo, minutim inciſis: floribus referta eſt, comantibus in ſummo, fulgore auri, corymbis: quod per æſtatē prodiit, ſuauius olet, cum grauitate quadam & amaro guſtu: id genus ſiculum eſſe conſtat. Alterum mas vocatur, ſarmentofum, gracilibus ramulis vti abſinthium. Plurimum in Capadocia gignitur, & Gallia Aſiatica, atque in Syriæ Herapoli. Crudum ſemen tritum & ſeruſfactum ex aqua, in potu auxiliatur orthopnoicis, cōuulſis, ruptis, coxendicibus, urinæ anguſtiis, menſibus ſuppreſſis, aut remorantibus.

In vino

Περὶ Ἀβινθίου παντο-
νίου. Κεφ. κη.

Εστὶ δὲ καὶ τρίτον εἶδος ἀβινθίου, ἡγενομένου ἐν τῇ καρτὰ τὰς ἀλπεὶς γαλατία. παλαιοὶ δὲ ὀπιοχρεῖες πάντων καλοῦσιν ἐπινύμως τῇ ἡγενοσῇ αὐτὸ σαρδονίδι χροῖα. ἐνικὸς ἀβινθίου, οὐ μὲν οὐτω γενεσπομον, ὑπόπικρον δὲ, καὶ θυμάρμον τὰ αὐτὰ τῷ σπειρίω.

Περὶ Ἀβροτόνου. Κεφ. κθ'. 10

Ἀβρότονον, ἐστὶ δὲ αὐτὸ τὸ μὲν θύλλοι δάμνος διενδρεειδὺς, ὑπόλευκος φύλλοις λεπτομέσῃ ὥς σφ. σπειρίω παρὰ τὰ κλωνία πληρὲς αὐθιγῶν, * ἐπ' ἄκρην ἔχον κορυμμοῦδες χροσπιδὲς θροῖας ἡγενομένου 15
εὐωδὲς μὲν πεσοῦ βάρεως, πικρὸν τῇ γούσει, δεκὲ δὲ τὸ σκελετωπὸν εἶναι τὸ το. τὸ δὲ ἔτερον ἄρρεν χαλεπταί, κλημματοῦδες λεπτοῦ καρπον ὡς ἀβινθιον. παλαιοὶ δὲ ἐν καρπαδοκίᾳ ἡγενοῦν 20
τῇ κτ' πλὴν ἀσίαν, καὶ ἐν ἰεραπλῆ τῇ κτ' πλὴν σιρίαν. τούτων δὲ καρπὸς ἀποζεννύμενος καὶ ὁμοδιδῶν μὲν ὑδατος πανόμενος, βοηθεῖ ὀρθοπνοίᾳ, ῥήγμασι, σπασμασιν, ἰσχράσι, δισσυείαις, ἐμμελίαν ἐπι- 25
γίσει. καὶ θανατόμων φαρμάκων ὄσιν ἀντίδοτος * ποθέν συνὸ οἶνω σύγχριστά τε ῥιζωῶν μὲν ἑλαίου ὄστ. διώκει δὲ καὶ ἐρεπιδὲ σιχαμενομένην καὶ θυμάρμον. 30
καὶ πε-

καὶ πινόμενον δ' ἐσὺ οἶνον ὁθε-
 λεί τὸν διηχόντας, ἰδίως δ' ἐρ-
 μόζει ἐπὶ θαλασσίον καὶ σκορ-
 πίων· βροθεῖ δὲ καὶ ὁ θαλάμων
 φλεγμοναῖς σὺν ἐφθῶ κωδωνίῳ
 5 ἢ μετὰ ἀπ' αὐτοῦ καταπλασθέν. δια-
 φορεῖ καὶ φύματα μετὰ ὁ-
 μῆς λύσεως λεῖον ἐλ-
 θέν. μίγνυται δὲ καὶ
 εἰς τὴν τῶν ἰείων
 ἐλάμ σκευα-
 σίαν.

Περὶ Ὑσσώπου. Κεφ. λ'.

Ὡς τοῦτος πῶς γινώσκωμεν, διότι,
 ἡ μὲν γὰρ τις ὅστιν ὀρεῖν, ἡ δὲ κη-
 πευτή, ἀείρη δὲ ὅστιν ἡ ἐν καλκίᾳ
 ῥυτινωμένη. Δύναμις δὲ ἔχει λα-
 15 πυντικὴν, θρῆματικὴν ἀφ' ἧς δέ
 σα ἵ μ' σύκων, καὶ ὕδατος, μύηλός
 καὶ καπνὸς καὶ πινόμενον, ἀπ' ἧς πε-
 ριπνευμονικοῖς, ἀσθματικοῖς, βροχ-
 ροῖς, κατὰ ῥῆμα, ὀρθοπνοῖς κλινῇ
 καὶ ῥυτινωθῶν. σὺν μύητι δὲ ἐκλει-
 20 ρώμεν τὸ αὐτὸ ποιεῖ. ἀπ' ἧς καὶ πᾶ-
 ρος καὶ κοιλίας τὸ ἀφ' ἧς αὐτὴ
 σὺν ἔξυμῇσι πινόμενον· βιβρώσ-
 κα δὲ καὶ μ' γλωσσῶν σύκων λεῖ-
 ὶων πρὸς ὑπαλῶγην κοιλίας, σφοδρό-
 τερον δὲ καὶ πᾶσι μὲν τοῦ αὐτοῦ
 25 καρδαμώμη, ἡ ἰριδος ἢ ἐρσιμῶ πε-
 ριποιεῖ καὶ ὕψυον καὶ ἀπλάσ-
 σε δὲ καὶ μ' σύκων καὶ πρὸς ἀπλῇ
 να καὶ ὕδρωπα, σὺν οἶνῳ δὲ πρὸς
 φλεγμοναῖς. διαφορεῖ καὶ ὑπόπια
 σὺν ὕδατι ζεσθὺ καταπλασθεῖσα.
 σὺν δ.

In vino potū exitaliū veneno-
 rū antidotū est: horribus ex
 oleo illini: serpētes & substra-
 tu & nidore fugat: cōtra ietus
 eorū cū vino potū prodest, pri-
 uatim efficax cōtra scorpionū
 & phalāgiorū venena: oculorū
 inflātionib⁹ cōmodē illini,
 cum cotoneo cocto, aut pane:
 tritū cū farina hordeacea, de-
 coctūq; tubercula discutit: iri-
 ni cōpositionibus admiscetur.

Hyssopum. Cap. XX X.

Hyssopum, herba nulli non
 cognita, duūm generū est, μό-
 tanum & hortense. Optimum
 est Cilicium. Vim habet exte-
 nuādi & calfaciendi: decoctū
 cum ficis, aqua, melle, & ruta,
 potūmque, peripneumoniciis,
 diuturnę tussi, spiriosis, destilla-
 tionibus, & orthopnoicis auxi-
 liatur: tineas enecat. Idē facit, si
 cū melle delingatur. Crassūm
 humorem per alium extrahit,
 decoctū ex aceto mulso epo-
 tū: & ad subducendam alium
 cū ficis viridibus detritis man-
 ditur, vehemētiusq; addita iri-
 cardamomo, aut irione, deici-
 cit: colorē in corpore fouet: lie-
 ni, & aque inter cutem, cū fico
 nitrōq; inflātionibus quoq;
 ex vino illinitur: cū feruēte a-
 qua impofitū, fugillata discutit:
 t iij cum

DIOSCORIDIS

cum decocto ficorum, optimè anginis gargarizatur. Decoctum cum aceto, dentiū dolorē in collutione sedat: inflammationes auricularum vaporis suffitu discutit.

Stoechas. Cap. XXXI.

Stoechas, iuxta Galliā in insulis eiusdem nominis ē regione Malsiliæ gignitur, vnde cognomentū accepit. Herba tenuibus furculis, coma thymi, lōgiore folio subamara gustu, & aliquantum acris. Cuius decoctum, hyssopi modo, ad pectoris vitia efficax est. Antidotis miscetur. Viscera omnia & vniuersum animantis habitum extenuat, ab obstructionibus & farctu liberat.

Origanum. Cap. XXXII.

Origanum Heracleoticum, quod & cuniculā vocant, foliū habet hyssopo non dissimile: umbellam autem non in rotæ speciē orbiculatam, sed veluti multifidā, semine in summis virgis haudquaquā denso. Excalfacit: vnde decoctum cum vino potū, demorsis à serpente conuenit. Si cicutā aut meconion hauserunt, ex passo: si gypsum aut ephemeron, ex aceto multo propinatur. Ruptis, cōuulsis, hydropicis, cū fico esui datur.

Aridū

συνάγγροις δὲ ἀναγκαζάσιμα μὲν
σύκων ἀφε-ψήματος ἀριστον. ὁ δὲ
τῶν τῶν πόνων παρὰ τὴν σὺν ὀξείᾳ
ψήσει καὶ διακλυζομένην λυεῖ ὅ
καὶ τὰς περὶ τὰ ὀτῖνα ἐμπνεύματα τῶ
σιν ὑπὸ τῆς ψήσεως.

Περὶ Σπύχας. Κεφ. λβ'.
Σπύχας, θηνάται μὲν ἐν ταῖς
καὶ γαλαπῶν νήσοις ἀντικρὺ μασ
σουλίας, καλαμύδαις δὲ ἐν γάσσῃ,
ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεκε.
πῖτα λεπτόκαρπός ἐστιν, ὁμοίαν ἔ- 10
χουσαι κόμην ὡς μακροφυ-
λοτέρα μὲν τῇ γὰ καὶ θριμμία ἐν
τῇ γούσει, καὶ ὑπόπικρος πρὸς
ποιεῖ δὲ τὸ ἀφε-ψήμα αὐτῆς κα-
θάρσις ὁ ὕσσωπος παρὰ τὰ ἐν θώρα-
κι. μύνηται δὲ καὶ ἀντιπυρετικὸς ἐν
χρησέει.*

Περὶ Ορείχαλκου.

Κεφ. λγ'.

Ορείχαλκος ἡρακλεωτική, οἱ δὲ
κοτῆλε καλοῦσι, φύλλον ἔχει ἐμ-
φρεῖς ὑπόπικρον. σικιόδιον δὲ οὐ 20
προχρηδές, ἀλλ' ὡς παρὰ διηρημέ-
νον, καὶ ἐπ' ἀκρῶν τῶν ῥάβδων τὸ
σπέρμα οὐ πυκνόν. Ἐστὶ δὲ τερ-
ματική· ὅθεν τὸ ἀφε-ψήμα αὐ-
τῆς σὺν οἶνῳ ποθέν, ἀρμύζει θη-
ριοδύκτοις. σὺν γλυκερίᾳ δὲ τοῖς καὶ 25
νεοῖς ἢ μικάνεοις πεπωκόσι. σὺν
ὀξυμέλιτι δὲ τοῖς πεπωκόσι γύ-
ψον ἢ ἐφ' ἡμέραν. παρὰ τὰ σπασ-
ματα, καὶ ῥήγματα καὶ ὕδρω-
πας μετὰ σύκου βιβρωστικοὺς ὡς
ἐν ἑσθ'.

ἐκείνῃ δὲ ποδῆσαι ὀξύβαφου παλ-
 λος, συνὶ μαλινάτῳ μέλανα κτ'
 κοιλίαν ἄγει· ἐμμελὲς τε κηεῖ
 καὶ βήχας θεραπεύει συνὶ μέλιτι
 ἑκλειχομήνῃ κηισμούς δὲ καὶ ψώ-
 ρας καὶ κηιστέρον τὸ ἀφ' ἡμέρας αὐ-
 τῆς ἐν λουτρῷ ὠφελεῖ, ὃ δὲ χυλὸς
 αὐτῆς χλωρεῖς οὖσος, καὶ παρὶ
 θυμῷ καὶ κοινίῃ καὶ ἀφ' ἧς θε-
 ραπεύει, καὶ διὰ ῥινὸς ἄγει συνὶ ἐ-
 λαίῳ ἰεῖνθ' ἐγχυματίζόμενος·
 10 συνὶ γάλακτι δὲ καὶ ὠταρίῃς πα-
 ρηροεῖ· ἐμπεπνὸν τε φάρμακον
 σκευάζει· δι' αὐτῆς καὶ κορυμύ-
 αν, καὶ ῥοὸς τ' ἐπὶ τὰ ὄψα, παύτων
 ἐν χαλκῷ κηιστῶ, ἐν τοῖς ὑπο-
 κύνῃ καὶ μαστῇ ἡλιαθύντων, ἐπὶ
 15 ἡμέρας μὲν ὑποσπινγνυμένη δὲ ἡ
 πῖα, ἐρπετὰ δίδωκε.

Πρὶ Ὀνίτιδος. Κεφ. λγ'.

Ἡ δὲ ὄνιτις χαλκωμένη, λευκοτέ-
 ρα τοῖς φύλλοις ὅσῃ, καὶ μᾶλλον
 εὐκλεῖα ὑποπύει, καὶ τὸ σπέρμα ὅσ-
 20 ὡς κορυμύαν συνεχεῖς ἐπιμήμ-
 νος ἔχει. διὸ αὖ μόνον τοὶ τὰ αὐτὰ
 τῇ ἡρακλειωτικῇ, οὐχ οὕτω μόνον
 τοὶ δρακύνῃ καθεστῆκεν.

Πρὶ Ἀγροείφανος. Κεφ. λδ'.

Ἡ δὲ ἀγροείφανος μὲν πα-
 25 ρακὲς ἡρακλειον, οἱ δὲ κοινύλλῳ
 χαλοῦσιν, ὧν ὅτι καὶ Νίκανδρος ὁ
 κολοφωνίος, ἔχει τὰ μὲν φύλλα
 ὁμοία δειγματῶ, ῥαβδία δὲ σπ-
 δαμιαῖα λεπτὰ, ἐφ' ὧν σικιδία
 ὁμοία ἀνήθῃ, ἀνθὴ δὲ λευκά,
 ῥίζα

Aridum acetabuli mensura po-
 tum in aqua mulsa, atros hu-
 mores per alium extrahit: μέ-
 ses ciet, & tussi cum melle lin-
 ctum medetur: ad pruriginem,
 psoras, regiumque morbum, de-
 cocti ius in balneis pdest. Suc-
 cus virentis tonsillas, vuam, &
 oris vlcera sanat, & per nares,
 ex oleo irino infusum, trahit:
 auriū dolores cum lacte mul-
 cet, Cōficitur ex eo, & cepis &
 rhois frutice quo ad obsonia
 vtuntur: vomitorium medica-
 mētum, his omnibus in cupreo
 vase per dies bis vīcenos info-
 latis, dum caniculæ sydus fla-
 grat. Herbae autē substratu ser-
 pentes fugantur.

Ouitis. Cap. xxxiii.

QVÆ ouitis appellatur,
 candidiore est folio, & hyssō-
 po similior. Semen veluti coni-
 iunctos corymbos habet. Vis
 ei origani Heraclei, sed multo
 inefficacior.

Origanum sylvestre.

Cap. xxxiiii.

Sylvestre origanum, aliqui
 panaces Heracilion, alij cuni-
 lam vocant, ex quibus est Ni-
 cander Colophonius. Folii est
 origani, ramis tenuibus, dodra-
 tem altis, in quibus vmbellæ
 anethi insunt, flores candidi:
 radix

DIOSCORIDIS

radix tenuis, superuacua. Peculiariter pcusis à serpente, folia & flores ex vino poti auxiliā.

Tragoriganum.

Cap. XXXV.

Tragoriganū tenuis frutex, est, syluestri serpillio aut origano similis, folio & ramulis. Qui busdam in locis lätius virentiusque inuenitur, & latiorib⁹ foliis, satis glutinosum. Alterū exilibus furculis, ac tenuib⁹ foliis, qđ aliqui prasiū vocauere. Optimū est Cilicium, & Creteſe, & Smyrneum, & in Chio Choos; pueniens. Omnia ex-calfaciūt, urinā cient, aluo ac-cōmodantur, decocto potō bi-lem deiiciūt, lienosis ex aceto bibere prodest, cōtra pota ixię venenā in vino bibuntur, men-ses trahunt: peripneumonicis, tussisētib⁹, ex melle in eclegma-te dantur. Grata ac mitis eorū potio est: quare cibum fasti-dientibus & stomacho acida-ructātī, imbecilloque traditur. Item si à maritima iactatione nausea, & æstus præcordiorū excitetur: tumores verō cum polenta illita discutiantur.

Pulegium. Cap. XXXVI.

Pulegiū herba vulgaris noti-tig. Extenuat, calfacit, decoquit: menstrua, secundas ac partus eiicit:

ρίζα λεπτή ἀρχαίως ἰδίως ὁ βοαν-
δεῖ ἀπὸ δυνάτοιο τὸ φύλλον καὶ
τὰ ἀνθή συνὸ οἶνω πινόμενα.

Πρὶ Τραγοριγάνου.

Κεφ. λε.

Τραγορίγανος θαμνίσκος ἐ-
στίν, δειγνύω ἢ ἐρπύλλω ἀρχαίως ὁ-
μοιος, τὰ φύλλα καὶ τὰ κλωνία
ἢ μὲν τις εὐείσκειται κατὰ τό-
ποις εὐερπνέσσει, καὶ πλατύφυλ-
λος, κολλώδης ἰκανῶς. ἢ δὲ τις
λεπτόκαρπος καὶ λεπτόφυλλος, ὡς
καὶ περὶ σπονῆς καλοῦσιν. ἀρίστη
δὲ ἢ κιλίκιος, καὶ ἢ ἐν καὶ χίω
καὶ σμύρνη καὶ κρήτη. Σερμαντι-
καὶ δὲ πᾶσι καὶ οὐρηνικαὶ καὶ
ἐυκοίλιοι, πνομένου πᾶ ἀφεψή-
ματος. Ἐποβιβάζουσι ὅδε τὰ χρ-
λώδη, εὐδᾷται καὶ σπληνικοῖς
πινόμεναι μετ' ὄζου, καὶ τοῖς
ἰξίαν πεπνοκόσι μετ' οἶνω, καὶ ἔμ-
μῳ δὲ ἀρσενίβηξι τε καὶ πτε-
ρυμονίαις, συνὸ μάλιστα ἐν ἐκλή-
κτῳ δίδονται. ὅδε δὲ καὶ τὸ πίτη-
μα ἐπεικές. ὅθεν τοῖς ἀσθένεσι
καὶ κακοσμάχοις καὶ ὀνυχορμυ-
σιν δίδονται καὶ ἐφ' ὧν ἀλισμὸς
καὶ ναυτία καὶ τέρεμιν ἔσχατον
δριάν παρακολουθεῖ. Διαφορεῖ
δὲ καὶ οἰδήματα κατὰ πλάθει-
σι μετὰ ἀλφίτων.

Πρὶ Γλήχωνος. Κεφ. λς.

Γλήχων πόα γνῶριμος, λεπτήν τι
καὶ θρυμνικήν, πεπνύει. πεθεῖται
ὁ ἔμμῳ καὶ δυνάτει καὶ ἔμβρυον
ἀγείει

- ἀγχι ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ πνεύμο-
νος μετὰ ἀλόης καὶ μέλιτος πο-
θεῖται, καὶ σπασμένοις βροχεῖ· ναυ-
τίας τὲ καὶ διηγμῶς σωμαχίου με-
τὰ ὀξυκράτους ποθεῖται παρὰ μύ-
9 δεῖται· ἀγχι δὲ καὶ κατὰ κοιλίαν μέ-
λανα. βροχεῖ δὲ καὶ σπασμένοις
πυρομένη μετ' οἴνου. καὶ ποθυμουῖ
πᾶς ὁ ἀνακτάται συν ὀξείῃ ἢ ῥι-
σὶ περὶ σπασμένη· κρατύνει δὲ καὶ
ἡλιαξίνας λεία κακὰ μύνη, ἐπι-
10 πλαθεῖται ὅτι περὶ τὴν πᾶσιν φλε-
γμονῶν συν ἀλφίτῳ, καὶ δ' ἐαυ-
τῷ δὲ ποδαγμοῖς ἀρμόζει, ἄ-
χρη φοινίξεως τῆς ἐπιφανείας· σὺν
κηρώτῃ δὲ ἰόντοισι σθένισιν, ὠ-
φελεῖ δὲ καὶ σπληνικούς μετ' ἁ-
15 λος κατὰ πλασπομένη. τὸ δὲ ἀφί-
σημα αὐτῆς κησοῦς κρομόρον
παύει, καὶ εἰς ἐγκαθίστα, καὶ περὶ
ἐμπνευματώσεως καὶ σκληρίας καὶ
ὑποστροφῆς ὑστέρως ἀρμόζει. κα-
λοῦσι δὲ πινος αὐτῷ βλήχωνα,
20 ἐπειδὴ τὰ γευστήρια κατὰ τῷ
ἀνθρώπῳ τῶν πικρῶν, βληχῶς ὡ-
ποπύμπλυνται.

Πρὶ Δικτάμνου. Κεφ. λζ'.

- Δικτάμνος ἢ καλοῦσι πι-
νος γλήχωνα ἀγρίαν. πᾶσα ὅτι
25 κρηπικὴ, δριμύτης, λεία, ὁμοία γλή-
χωνι, μείζων δὲ καὶ γασθαλώ-
δη τὰ φύλλα ἔχει, καὶ ἐπιώδη
πινὰ ἐπίφασιν. οὐτε δὲ αἰσθῶς
οὐτε καρπὸν φέρει. πείθει δὲ παύ-
τα ὅσα καὶ ἡ ἡμεῖς γλήχων,
ὁ ῥιζώσας

eiicit: pulmonis vitia ex mel-
le & aloë potum extrahit, &
convulsis auxiliatur: nauseas
stomachique intercisiones, ex
posca permulcet: atram bi-
lem per alium exigit. Bibitur
in vino vtilissimè contra fer-
pentium morsus. Defectos a-
nimo recreat, cum aceto nari-
bus obiectum: gingivas arefa-
cti cinere corroborat, illitum
cum polenta inflammationes
omneis sedat, podagris per se
subuenit, impositum vsq; dum
rubescat locus: cum cærato va-
ros extinguit, lienosis cum fa-
le vtiliter illinitur: decoctum
eius ablutas pruriges miti-
gat, conuersas vulvas corri-
git, contra inflationes duri-
tiasque vulvæ, in defensione
conuenienter adiicitur. Vocât
aliqui blechona, quoniam
dum floret gustatum à
pecoribus, bala-
tum cõcit.

Dictamnū. Cap. XXXVII.

Dictamnū aliquibus sylue-
stre pulegiū vocatur. Creten-
sis herba est, acris, levis, pulegio
similis, sed maiorib; foliis, quæ
tomento quodam spissâque la-
ugine pubescunt. Florē nullū
aut semen profert. Præstat o-
mnia quæ fatium pulegium,
sed

DIOSCORIDIS

fed efficacius multò: nam non
potum modò, fed appositum
quoque aut suffitum, defun-
ctos partus eiicit. Produnt in
Creta capras sagittis percuf-
fas, huius herbæ pafu, eas ex-
cutere. Purgandi vim habet
succus illitus, aut cum polenta
tritus. Herba impactos pedi-
bus reliquòve corpori acule-
os, illitu refigit. Ad lienis do-
lorem efficax habetur: fiqui-
dem ipsum imminuit. Metunt
æftate & autumnò. Radix eius
gufu calfacit, partus accele-
rat. Succus cum vino potus,
còtra serpentum morfus præ-
fidio eft. Tanta herbæ facul-
tas eft, vt olfacta abigat be-
ftias, quæ venenato icu fæui-
ant, appenfæque contactu exa-
nimet. Vulneribus ferro illa-
tis, & venenatis morfibus, in-
fufus succus præfentaneo eft
remedio, fi etiam ab in-
ftillatione ftatim in
potu affumatur.
Pseudodictamnum.
Cap. XXXVIII.
Quod pseudodictamnum
vocant, multis in terris nafci-
tur, antè dictò fimile, fed mi-
nus quàm illud acre. Eofdem
effectus præbet, fed ineffica-
cius multò.

Dictamnum

διεργάζεσθαι δὲ πολλῶν· οὐ μόνον
γὰρ πνευμάτων ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν
μύρων καὶ ὑποδυσμειωμάτων, τὰ τε ἐν
κατὰ ἐμβρυα ἐκπηδάσας, φασι δὲ
καὶ τὰς αἰγὰς ἐν κρήνη τοξενδεύ-
σας καὶ νεοειδύσας τίνω πᾶν ἐκ-
βάλλειν τὰ τοξενύματα. ἔχει δὲ καὶ
καταρπικὴν δύναμιν ὁ γυλὸς αὐ-
τῆς, κατὰ γυλὸν ἢ τειβομήνους
μὲν ἀλφίτων. κατὰ πλάσση μὲν
δὲ ἢ βοτάνῃ τὸν ὑποδύτω τὸ πο-
δὸν ἢ τὸ λοιπὸν σώματος διεργ- 10
πεύει σιλόπας. πειεὶ δὲ καὶ περὶ
τόνον σπληνός, μενοῖ γὰρ αὐτόν.
καρπύοισι δὲ αὐτῶν ἐν τῇ ἐρεί καὶ
φθινοπώρῃ· ἢ δὲ ρίζα αὐτῇ γενο-
μήνους διεργαίνει, ἐστὶ δὲ καὶ ὀξύ-
τόκιον. βρογχίτι δὲ καὶ θηροδύ- 15
κτις ὁ γυλὸς αὐτῆς μετ' οἶνου π-
νόμενος. τοιαύτη δὲ τῆς βοτάνης
ἡ δύναμις, ὥς καὶ ὁ σφραγευόμενος
διώκειν, καὶ περὶ σπληνὸν ἀκαί-
ρεῖν τὰ ἰσθόλα θηρία. τὸ δὲ αὐ-
τῆς γυλίσμα ὁ πνευμάτων πλεονῶ- 20
σθένεον ἢ ἰσθόλου δύνει, καὶ
περὶ τῶν ἐπιγυλίων καὶ λαμβάνει
νόμον πίσει, ἐν τῷ οὐρανῷ.

Περὶ Ψευδοδικτάμνου.

Κεφ. λη.

Τὸ δὲ Ψευδοδικτάμνον κα- 25
λούμενον, φύεται ἐν πολλοῖς τό-
ποις, ἐμφερέας δὲ τῷ περὶ αὐτῶν,
ἐλαττον δὲ δριμύ. πειεὶ δὲ τὰ
αὐτὰ τῶν δικτάμων οὐχ ὁμοίως
ἐνεργεῖ.

Περὶ

Πρὶ τῷ ἀπὸ κρήτης δι-
κτάμῳ. Κεφ. λθ.

Φέρεται δὲ καὶ ἀπὸ κρήτης ἑ-
τερον εἶδος δικτάμῳ, φύλλοις
ἑοικὸς συσμβείου, κλωσὶ δὲ με-
5 ζον· φ' ὅν αὐτὸς δευτέρῳ ἀγρίῳ
ἑοικὸς, μέλαν, μικρόν· ἰσμήν δ'
τ' φύλλων μετὰ συσμβείου, καὶ
ἐλελισφάκῃ, ἡ δὲ σπ. πικρὴ δὲ πρὸς
ὅσα καὶ ἡ πρὸς αὐτῇ, ἥσαν πλεονεκ-
κὴ ὑπερχυσι. μίγνεται δὲ καὶ
10 ἐμπλαστῶς καὶ θηριακῶς.

Πρὶ Ελελισφάκῃ. Κεφ. μ.
Ελελισφακοί, οἱ δ' ἐλαφρόσπον-
οὶ δ' σφαγνόν, δάμνος ὅστις ἐπιμύ-
κῃς, πολυκλόνος, βράδρας τε βρά-
νης καὶ ὑπολεύκῃς ἔχων, φύλλα
15 δ' μήλα κυδωνία ἑοικότες, ὅπμῃ
κέσερα μὲν τοὶ καὶ βραχύτερα· καὶ
παρ' ἑτέρα λεληθότως ὥσπερ τὰ
ἀνὰ βίπτα τ' ἱμαλίων διαστέα, ὑπὸ
λευκα, σφοδρῶς ἐυώδη, βρωμώ-
δη· καὶ πὺν δ' ἐπ' ἀκρῶν τῶν καυ-
20 λῶν ὥσπερ ὀρμίνε ἀγρίῳ ἔχει. φύε-
ται δὲ ἐν βράχεσσι χωρίοις. Διότα-
μιν δ' ἔχει τὸ ἀφ' ἡμέα τ' φύλ-
λων καὶ τ' κλάδων ἔρα ἄγρην πηγῶ-
ν, καὶ ἐμμῆα καὶ ἐμβρυα καὶ α
σπῆν, καὶ βυζόνος πλεονεκτὸς ἀρβύ-
25 μελάνη δ' καὶ βίχας, καὶ βαυμαπι-
καὶ, καὶ ἰχθυόμοι, καὶ ἀποκαθαρίσκον τ'
θνητῶν ἐστὶν ἐλκῶν. παύει δ' σπῆ
οἶον τὸ ἀφ' ἡμέα τ' φύλλων καὶ τ'
κλάδων αὐτῇ πρὸς σκληρὸν ἐμβρυον,
τὸν περὶ τὰ αἰδοῖα κνημοῖς.

Πρὶ

Dictamnium creticum.

Cap. XXXIX.

Defertur á Creta alterum di-
ctamni genus, foliis sisymbrii,
ramis maiorib⁹: in qbus flores
sylvestris origani, nigri, molles:
odor foliorú inter sisymbrium
& saluiam iucundissimus. Effi-
cax ad eadem, sed minus nares
ferit. Miscet emplastris & me-
dicaminibus quæ aduersus ser-
pentium iniurias configuntur,
theriaca vocant.

Saluia.

Cap. XL.

Salvia siue elclisphacon, fru-
tex est ramosus, longus, virgas
habens quadrangulas, & ca-
uas: folia mali cotonei effigie,
sed longiora, asperiora, cras-
siora, & quæ sensum attritarum
quasi vestium scabritiem refe-
rant, hirsuta, subalbida, per-
quam iucundo odore, sed gra-
ui: semen summis in caulibus
sylvestri hormino simile ge-
rit. In asperis nascitur. Menses-
cit & vrinæ, decoctum folio-
rum ramorumque potus, & partus extrahit, & pastinacæ
marinæ ictibus auxiliatur. Ca-
pillis denigrat, vulnere san-
guinem cohibet, tetra vlcera
purgat: testium pruritus sedat
rami foliæque, si decocto eo-
rum foueantur.

Méthá.

DIOSCORIDIS

Mentha. Cap. XLI.

Mentha, cognita herba est. Calfaciendi, adstringendi, atque exiccandi vim habet. Siftit sanguinem, potio ex aceto succo: tineas in ventre teretes enecat, venerem stimulat, singultus, vomitiones, colerasque sedant terni ramuli cum acidi granati succo poti. Suppurationes discutit, si cū polenta illinatur. Imposita fronti, capitis dolores mulcet: mamas si tendantur, aut lacte turgeant, cōpescit: cum fāle canum moribus illinatur: aurium dolorib⁹ cum aqua mulsa subuenit: vuluæ ante coitum admota, conceptioni resistit: linguæ scabritiē confricta læuigat: coire lac, densariq; in caseū nō patitur, si folia potionib⁹ laetis immergātur. In summa, stomacho utilis est, & in condimentis peculiarem gratiam habet.

Menthastrum.

Cap. XLII.

Sylvestris mētha, Latini mēthastrū vocāt, hirsutior est folio, & prorsus maiore, q̄ fisymbrij, odore magis viroso. quare minus ad sanorū vsus expetit.

Calamintha. Cap. XLIII.

EX calaminthæ generibus quædam montibus familiaris, folia

Πρὶ Ἡδύσμου ἡ μέν. Κεφ. μα.
Ἡδύσμος, οἱ δὲ, μινδύμ, γινώσκοντες
μαυπικῶ, συπικῶ, ξηραπικῶ.
ὁ δὲν αἷμα ἴσῃσι πνέοντες ὁ γυ-
λὸς αὐτὸ μετ' ὅξους· ἢ ἑλμύντας
κτείνει σφυγμῶν, ἀφροδίσια τε
ἐρεθίζει, ἢ λιγυμοῦς, ἢ ἐμέτους,
ἢ χολέραν παῖσι δυοῖν τεία κλα-
νάρια συν ῥοῖς ὀξείας χυλῶ πο-
δύντα. διαφορεῖ δὲ ἢ ἀποσώμα-
τα μετὰ δόφίτου κατὰ πλάσιν. 10
καὶ κεφαλῆς παρηγορεῖ ὀπι-
τιδὲν τῷ μετώπῳ· μαστῶν τε
σπείρασιν ἢ σπέρησιν παρ' ὤν.
συν δὲ δὲ τοῖς κυμοδύκταις κα-
τάπλασμα ὀλαχίαις ὃ ὁ γυλὸς
συν μελικράτῳ ἀρήγει· γυναι- 15
ξὶ δὲ σπέρ τῷ πλυστάζειν σπέρη-
δέμον. ἀσυνήϊαν ἐργάζεται·
γλῶσσάν τε τραχεῖαν παρατε-
βόμενον λεαίνει· ἢ γάλα ἀπύρω-
τον φυλάσσει ἐν ἀποκλυδέντων
αὐτῶν φύλλων. καὶ κατόλου ἐστὶν 20
ἐν σῶματι ἢ ἀρτυματὶ δες.

Πρὶ Ἡδύσμου ἀγρίου.

Κεφ. μβ'.

* τὸ δὲ ἀγρίον ἡδύσμον γίνε-
ται δυστέρον τοῖς φύλλοις, καὶ
πάντῃ μετ' ὅσον σισυμβρία, ἐν ὅσῃ 25
δὲ βρωμαδέστερον, ἢ ἥπιον εἰς τὸ
ἐν ὕλει· ἢ ἥπιον εὐδιστον.

Πρὶ Καλαμίνθης. Κεφ. μγ'.

Καλαμίνθη, ἡ μὲν τις ὀρενοτέρα
ἐστὶν, ἢ χυλῶ ὁμοία ἀκίμα
κατόλου κα-

ὑπόλευκα, κλωνία δὲ καὶ χάρφιν
 γαγωνιωμόρια, ἀνθος πορφύρεον.
 Η δὲ τις γλήχων ἔοικε, μείζων
 δὲ ὅθεν πινες ἀγρίαν αὐτῇ γλή-
 χωνα ἐκάλεισαν, διότι τῇ ὁσμῇ
 παρόικε, ταύτῃ ῥωμαῖοι νεπέ-
 ταν καλοῦσιν. Η δὲ τεῖτῃ ἔοικε
 ἡδυσμῶν ἀγρίῳ. ὀπμιμκεσερα
 τοῖς φύλλοις, χαυλὸν καὶ κλάδων
 μείζων τ' ἀεφεινολύων, καὶ ἡπίων
 ἐν ῥήγῃς. Πασὼν ὅ τ' φύλλα ἴσου
 10 μύρω, πυρωτικὴ ἰσχυρὸς καὶ δρι-
 μύα· ῥίζα ἀχρεῖος. Φύττει δὲ ἐν
 πεδίοις καὶ ἐν τραχέσι τόποις καὶ
 χαλυγροῖς. πινομόριον δὲ καὶ κα-
 ταπλασιόμοριον, ἀρῆγει ἐρπετο-
 δικτυοῖς. ἄγει δὲ καὶ οὐρα τὸ ἀ-
 15 φέλημα πινομόριον· βρωδεῖ δὲ καὶ
 ῥίγμασι, σπασμασιν, ἐρπετοποι-
 αῖς, σφόδρα, χολέρεα, καὶ ῥήγει
 καὶ πρὸς τὰ διατάγματα πρὸς πι-
 νομόριον ποιεῖ συν οἶνον, καὶ ἰκτε-
 ρον ἀποκαθαίρει· ἑλμινθίας τε
 20 κτείνει καὶ ἀπαρίδας συν ἄλ-
 σι καὶ μέλιτι πινομόριον· ἐφθῆ τε
 καὶ ὁμὴ τετεμμένη. ὠφέλει καὶ
 ἐλεφαντῶν τας βρωδεῖται, ὀπιπι-
 νομόριον ἑρποῦ γάλακτος. φθεί-
 ρει δὲ καὶ ἑμβρυα, καὶ ἑμμύα
 25 ἄγει τὰ φύλλα λεῖα ἐν πρὸς δέ-
 τρι. Συμιαζέντα δὲ ἐρπετὰ διώ-
 κει καὶ ὑποτρωννόμενα λευκαίνει
 τὰς μελαινὰς οὐκας ἐλμινθεῖ-
 σα ἐν οἶνῳ καὶ καταπλασθεῖσα, κα-
 θαίρει καὶ ὑπόπια. ἰσχαδικὸς τε
 ὀπιπίττει

folia ocimi habēs, incana, sur-
 culos, & caules angulosos, pur-
 pureum florem. Altera pule-
 gio similis est, sed maior: quam
 sylvestre pulegium ideo appel-
 larūt, quodd odore ipsum æmul-
 letur: nepetam Latini vocitāt.
 Tertia méthasth cognata est,
 foliis oblongioribus, caule &
 ramis maioribus, quā supe-
 riora, sed viribus inefficacior.
 Omnium folia gustu impense
 feruentia, & acria: radix super-
 uacua. Nascentur in campeltri-
 b⁹, asperis, & arborosis. Potu aut
 illito demorsis a serpente opi-
 tulatur. Decoctum potu men-
 ses, & vrinas expellit: ruptis, cō-
 uulsis, orthopnoæ, torminib⁹,
 choleris, horroribusque auxi-
 liatur: regium morbum expur-
 gat: præsumpta in vino vene-
 nis resistit: tineas cateraque
 interaneorū animalia, cum fa-
 le & melle pota, enecat: nec
 secus cocta crudave, si teratur.
 Elephanticos esitata adiuvat, si
 postea serū lactis ebibatur. Fo-
 lia detrita si in vellere subiiciā-
 tur, mēses extrahunt, & partus
 enecāt. Accensa aut subistrata,
 serpentes fugant: nigris cicat-
 tricibus candorem reddunt: in
 vino cocta, & illita, & fugillata
 tollunt. Calamintha ischiadicis
 imponitur,

DIOSCORIDIS

imponitur, vt ex alto humores euocet, summam cutem exurens. Vermes necat, succus auribus instillatus.

Thymum. Cap. XLIII.

Thymum ab omnibus cognoscitur, furculosus frutex, exilibus foliis multis & angustis circumdatus: capitulis in cacumine, flore purpurascens refertis. Gracili solo, & petroso puenit. Vim habet hanc, vt cum sale, & aceto potum, pituitam per alium detrahat. Decocti ius prodest orthopnoicis, & anhelantibus: tunc as ventris exigit: menses, partus, & secundas pellit: vrinas ciet: cum melle in eclegmate, faciles facit excreationes: recentes tumores discuit, cum aceto illitum: concretum sanguinem dissoluit: verrucas thymi colorem reddentes, penfilsque tollit, ischiadicis cum vino, & polenta impositum subuenit: hebetibus oculis in cibo prodest. Perquam vile pro condimento, duntaxat ad vsus eorum, qui recte valent.

Satureia. Cap. XLV.

SATUREIA triuialis notitia est: gignitur in asperis locis, & tenui solo, thymo similibus, minor tamen, & tenerior: desert

ἐπιπλάττει εἰς μετασχηματισμὸν, ἐπικρύουσα τὴν ἐπιφάνειαν. καὶ σκώληκας τοῦ ἐν ὧσιν κτείνει ὁ χυλὸς ἐνταξόμενος.

Πρὶ Θύμου. Κεφ. μδ.

Θύμος γινώσκειται ὑποπύκτων δακτύλιον φρυγανισθῆς, φυλακείας πολλοῖς καὶ στενοῖς πεπλεγμένον· ἔχον ἑστὸν ἀκροκεφάλια ἀνδρῶν πορφύρεζοντα. μάλιστὰ δὲ φέρεται ἐν πετρώδεσι καὶ λεπτορείοις τόποις. Διόσκειον δὲ ἔχει πνέμενον μετὰ ἀλῶν καὶ ὀξέως, ἀγρὸν φλεγματώδες κατὰ κοιλίαν. τὸ δὲ ἀφ' ἑξήμα αὐτῶν μάλιστα ὀρθοπνοϊκοῖς καὶ ἀσθματικοῖς βοηθεῖ· ἔλκευτάς τε ἐξέρχει καὶ ἐμμελῆς, καὶ ἐμμελῆς, καὶ δευτέρως· ἐστὶ δὲ καὶ οὐρητικόν· μάλιστα δὲ μέλιτι καὶ ἐκλεγχθὲν, ἐνανδύοντα τὰ ἐν δυνάμει πίνει· διαφορεῖ δὲ οἰδήματα περὶ σπλάγνα κατὰ πλάσιν μετ' ὅξους· αἵματος θρόμβους διαλύει, καὶ στυμμοῖς καὶ ἀκροχερδένας αἰσθ' καὶ ἰσχυρὰς μετ' οἶνον καὶ ἀλφίτων ἐπιπλάττειν ἀρμόζει· ἀμβλυωπυῶν δὲ ὀφθαλμὸν συνήθως ὠφελεῖ. οὐχ ὅσον δὲ καὶ περὶ τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν ἀντὶ τῆς τύματος.

Πρὶ Θύμβρας. Κεφ. με.

Θύμβρα, καὶ αὐτὴ γινώσκεται· ἡνωμένη ἐν λεπτορείοις, καὶ περὶ τόποις, ὁμοία θυμῷ ἐλάσσων μὲν τοῖς καὶ ἀπαλωτέρας, φέρουσα

θευσα τὰ χυμὸν αὐτῶν μετὸν, ἐγ-
χλωρεν. διὰ τὸ δὲ τὰ αὐτὰ τῶ
θύμῳ ὁμοίως λαμβανούνη. καὶ
πρὸς τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν ἐνδε-
τεῖ γίνεσθαι δὲ καὶ παρὰ τὴν θύμῳ
καὶ παρὰ τὴν ἀγρίαν ἐλάσων, ἐν
χρηστέρεα δὲ πρὸς βρώσιν διὰ
τὸ μὴ ἐπιτηδεύειν τὴν δριμύτητα.

Πρὶ ἐρπύλλου. Κεφ. μς.

- Ερπύλλος ὁ καὶ πῖς ὅτι κη-
πευτὸς, συμμυχίζων τῇ ὀσμῇ. καὶ
10 σεφανώματικός, ὡνόμασται ὃ ἀ-
πὸ τῆς ἐρπύλλου καὶ ὃ, πᾶσι αὐτῶ
μέερος ἴσῃ τῇς γῆς ῥιζοβολεῖν.
ἔχει δὲ φύλλα καὶ κλωνία ὀρειά-
νω ἐμφερῆ, πλεονεκτοτέρα· ἀ-
πὸ δὲ αἰμασίων καὶ διέμυρος, ἐν-
15 ἀγρίοις γίνεται. Ὁ δὲ πῖς ὅτι
ἀγρίος, ὅς καὶ ζυγίς καλεῖται. ἔρχ-
εσθαι, ἀλλ' ὁρῶν κλωνία ἀντίς
λεπτά φρυγανώδη, φύλλων πλεί-
ονα ὁμοίων πηχέων, ὑπόσυνα
δὲ ὅτι καὶ ἐπιμυκτέρεα, καὶ σκλη-
20 ρέστερα· ἀπὸ γὰρ γαστρομήνῳ δριμύτα,
ὀσμὴν ἡδεῖα· ῥίζα ἀρχήσος. φύε-
ν πετρᾶς ἐνεργέστερος καὶ θερ-
μαντικώτερος τοῦ κηπευτοῦ ὑ-
πάρχον, καὶ πρὸς τὴν ἰατει-
κὴν χρῆσιν ἐπιτηδεύτερος. ἐμ-
25 μέλωα γὰρ ἀγρί καὶ οὖρα κινεῖ π-
νόμβρος· ὡφελὲς σφόδρα, ῥήγμα-
τα, ἀσθμασμάτα, ἥπατος φλεγμο-
νάς· καὶ πρὸς ἐρπύλλου πνόμβος τὴν
καὶ καταπλασφόμβος· κεφαλῆς
τὴν ὀδύνην παρὰ μὲν τῇ ἐνδεῖς
ῥοδὶν

desert spicam florum plenam,
coloris herbacei. Eadē potest
quæ thymum, si modo cōsimili
sumptitur. Aptus sanis vsus.
Est etiamnum quædam satia,
sylvestri prorsus minor, q̄ pro-
pter mitiorem acrimoniā, cō-
modus in cibos recepta est.

Serpillum. Cap. XLVI.

Serpillum duorum generum
est: Hortense odore sampsi-
chum imitatur, atque in coro-
nas addi solet, cui à serpendo
nomē inditum est: quoniam si
qua eius particula terram at-
tingat, inibi radices demittit.
Folia & ramulos origani ha-
bet, sed candidiores: in mace-
riis multò procerius affurgit:
Sylvestre, zygis appellatū, non
serpit, sed in altitudinem incre-
scit, ramulos ædēs tennes, sur-
culosos, foliis refertos longiori-
bus quàm rutæ, & durioribus,
angustis: flores iucundè olent,
gustāti acres: radicis nullus vi-
sus. Nascit in petris, satiuo effi-
caciū, atque magis exalfaci-
ens, & ad medēdi vsū apti-
or. Mēses trahit, vrinam potu
ciet torminibus, ruptis, vulsis, & io-
cineris inflāmationibus, auxi-
liatur, & aduersus serpētes po-
tu illitūve: capitis dolores mul-
cet coctum, abiecto rosaceo,
δε

DIOSCORIDIS

& madefactū in aceto: maxime vero phreniticis, & lethargicis conuenit. Cruentus vomitus sedat succus, drachmis quatuor ex aceto potus.

Sampsuchū. Cap. XLVII.

Sampsuchum in Cypro, & Cyziceno laudatissimum: secundum sibi locum vendicauit Ægyptium. Amaracū gens Sicula, & Cyzicena appellat. Herba est ramosa, per terram repens, foliis eius calaminthe, quæ tenui folio constat, hirsutis, & rotundis, suauissimū odorem spirat, ideo coronis inseritur. Vis eius exalfaciens. Succus decocti potus, cōuenit incipientibus hydropicis, & iis quos urinae difficultas, aut tormina excruciant. Illita ex melle arida folia, fugillata tollunt: menses subditi in pefso trahūt: contra scorpionis ictum ex aceto, & sale illinuntur: luxatis tumoribúsq; cerato excepta imponuntur: aduersus oculorum inflammationes, tumoresque cum polline polentæ illini prodest. Acopis malignatisque, calfaciendi gratia, commiscetur.

Melilotos, siue fertula Cāpana. Cap. XLVIII.

Sertula Cāpana laudatissima in

ῥοδίνῃ μυχύτης ἀπὸ τοῦ ὄξους καὶ καταπραχεῖς μάστιγι δὲ ἐπὶ κεφαλῇ καὶ φρενίτιδος ἀεμιζέται. παύει δὲ καὶ ἐμπετὴν αἵματος < δὲ πάλιν θος μὲν ὄξους πεθεῖς ὁ χρυλὸς ἀντὶ

* Πρὶ Σαμψύχου. Κεφ. μζ'. 5

Σάμψυχον κράπτει τὸ κυκλινῶν καὶ κύπελλον. δευτερεύει δὲ τέττε τὸ αἰγύπτιον. καλεῖται δὲ καὶ κυκλινῶν καὶ τῶν ἐν σικελίᾳ ἀμαράκων. πῶς δὲ ὅτι πολύκλωνος, ἔρπουσα ἐπὶ τῇ γῆς. φύλλοι 10
λα δασέα καὶ περὶ φερῶν ἔχουσα, ὁμοία τῆς λεπτοφύλλου χαλαράντης, σφόδρα ἐυώδης, καὶ θερμαπικὴ, πλεκομένη καὶ ἐν στεφάνοις. Ἀρμόζει δὲ τὸ ἀφέλαιμα αὐτῆς πινόμενον ἐπὶ ἀρχομένων ὀδρά- 15
πικῶν, καὶ δυσουρεσιῶν καὶ σφοδρῶν. ξηρὰ δὲ τὰ φύλλα ἐπιπλάττειντα μετὰ μέλιτος, αἶρει ὑπώπια καὶ ἐμμύια ἀγρίῃ ἐν περὶ δέ τω περὶ δὲ σκορπίου πληγῇ μετὰ ἄλτων καὶ ὄξους κατα- 20
πλάττειται. περὶ δὲ σφύγματα μὲν κερῶν ἀναλυσθέντα ἐπιπλάττειται καὶ περὶ οἰδήματα ὁμοίως ἀναλυσθέντα κερῶν καὶ περὶ ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς καταπλάσσειται μὲν παμπάλως διήκοντα. 25
γινεται δὲ καὶ ἀκόποις καὶ μαλαγμοσι περὶ τὸ θερμαίνεσθαι.

Πρὶ Μελλώτου. Κεφ. μη'.

ΜΕΛΙΛΩΤΟΣ κράπτει, ὁ ἀπὸ τοῦ

ὁ ἀπὸ τοῦ καὶ ὁ ἐν κυζίκῳ, καὶ ὁ ἐν
 χαλκιδόνι γυνώμενος κροκίζων
 καὶ ἐυώδης. φέρεται δὲ καὶ ἐν καμ-
 πανίᾳ περὶ νόλῳ, καὶ κίζων. καὶ
 ἀπονος καὶ τῶν ἐυωδίων. Διῶα
 μιν δὲ ἔχει συπικνῶ, μαλακπι-
 κῶν, τὰς φλεγμονῆς, μάλιστα ὅ-
 τῃς περὶ ὀφθαλμοὺς καὶ μύτην
 καὶ δακτύλιον καὶ διδύμοις μετὰ
 γλυκεῖς ἐλπίδες καὶ καταπλά-
 σεις· ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ἀκρότου ὁ-
 πῆς παρφυμείσης, ἢ τιλίνου δῆ-
 κύρου, ἢ λινοπέριου, ἢ γύρεως ἢ
 κωδιῶν, ἢ σέρεως. Δέρεται περὶ καὶ
 μελικοῖδας περὶ σπλάγχνων καὶ ἐ-
 σπυτίων ἐν ὕδατι, καὶ ἀρώματι σὺν
 γῆνι καὶ οἶνῳ ἢ κικίδι κατα-
 χυθίμενος. ἀλγυμὰ τε σπλάγχνων
 μετ' οἶνον ἐφ' ὅδους καὶ ὁ μὲν σὺν πι-
 νι τῶν περὶ σπλάγχνων καὶ ὁ ταλγί-
 ας παύει σὺν γλυκεῖ ὁ μὲν χυ-
 λιδέας καὶ ἐνταζόμενος· καὶ κεφα-
 λαλγίαν παρφυμείει μετ' ἐλπίδες
 μετ' ἔξους καὶ ῥοδίνου.

Περὶ Μάρου. Κεφ. μδ'.
 Μάρου, ἢ ὑστέριον, πόα γυνώμενος,
 φρυγανώδης, ὁμοίᾳ τῷ ἀνθερίῳ
 γὰρ καὶ τὰ μῆλοι φύλλα τὰ τε λευ-
 κότερά πολλὰ καὶ τὸ ἀνθος ἐυ-
 δέστερον. ἔχει ὅ δὲ δυνάμειν ὁμοίαν
 τοῦ μετρίου. ὑποσφύον καὶ θρυμνίζον
 ἡρέμα· ὅθεν νομάς τε ἰσθίει καὶ α-
 παλοστέμονος, καὶ εἰς τὰ θρυμνί-
 ατα γινώσκων (μύτην). γυνώμενος ὅ-
 καὶ καὶ μαθησίαν καὶ βάλαντος παλῶ-
 σος.

Περὶ

in Attica, & Cyzico, & Chal-
 cedone nata: cuius color vici-
 nus est croco, boni odoris. Na-
 scitur & in Căpania circa No-
 lam, colore in luteum langu-
 scente, odore infirmo. Vim ha-
 bet adstrictoriam, inflāmati-
 onem omnē emollit, præser-
 tim: quæ in oculis, vulua, fedē
 aut testibus erumpat, si ex pas-
 so cocta illinatur: interdū autē
 addito oui luteo affato, aut focē
 nigræci farina, lini semine, aut
 polline, aut capitulis papau-
 eris, intybóve. Recētes melice-
 ridas per se cū aqua, & vlcera
 manantia in capite, illita cum
 creta Chia, vino aut galla sa-
 nat. Stomachi dolores, & cru-
 da, & cocta cū aliquo ex antē
 dictis leuat: dolorib⁹ auriū mi-
 tigādis cruda ex passo instillat:
 in aceto aut rosaceo madefa-
 cta; capitis dolorem lenit.

Marum. Cap. XLIX.

Marum herba cognita vul-
 gō, surculosa, flore organī, fo-
 liis multo candidioribus, flore
 odoratiore. Vim habet, sifym-
 brio cōsimilē. Substringit enī,
 & modicē calfacit: qua de cau-
 sa illitu serpētia vlcera fistit, &
 in calidas illitiones additur. Iux-
 ta magnesiā, & Tralleis co-
 piofissimā gignitur.

v ij

Acinōs:

DIOSCORIDIS

Acinos. Cap. L.

Acinos aut aconos à Græcis dicitur tenui siccoq; ramulo herba, ocimo similis, odorata, sed hirsutior: qua coronæ factitât, à nonnullis olitoribus colitur. Menses & aliu pota sistit. Illita panos ignemq; sacrum sanat.

Baccharis. Cap. L I.

Baccharis herba fructuosa, q in coronas additur: cuius folia aspera sunt, media violæ & verbasci magnitudine: caulis angulosus, cubiti altitudinem petes, aliquantulû asper, nò sine apêdicibus adnatis: flore purpureo, subalicante, odorato: radicib⁹ veratro nigro similibus, quib⁹ odor inest cinnamomoprimus. Asperû squalidûq; foliû amat. Radix i aqua decocta ruptis, vulsis, ex alto precipitatis, spiradi difficultati, salutaris. Itè diuturnæ tussi, & urinæ difficulti: menses pellit: cõtra serpentium morsus vtilissimè dat in vino. Recēs radix apposita, partû ex trahit: puerperis eius decoctû in deflesionib⁹ pdest in diaphanata vtiliter inferitur, iucundi odoris gratia. Folia, vtpote quæ adstringat, capitis dolorib⁹ illitu profunt: oculorum inflamationibus, mammis tumetibus, & partu, ægilopiis incipientibus, ignib⁹q;

Πρὶ Ἀκίνου. Κεφ. ν.

Ἀκίνος, ἢ ἄκονος, πῶς ὅστις λεπτοκαρφος, στεφανωματικὴν, περὶ πολλὰ ὠκίμα, διασπέρει δὲ καὶ ἐν ὧδιν. παρ' ἐνίοις δὲ καὶ κητεὺ ἐται. ἴσῃσι δὲ κοιλίαν καὶ ἐμυλῶα πνοῶν φύγεθλὰ τε καὶ ἐρυσσινὰ κατὰ τὰ πλεονασμῶν ἰᾷται.

Πρὶ Βακχαρίως. Κεφ. νά.

Βακχαρίς βοτάνη ὅτ' ἐν ὧδιν καὶ στεφανωματικὴν ἦς τὰ φύλλα τετραγέα, μέγεθος ἔχοντα μετὰ τὸ ἴσ καὶ φλόμου χαμῆδες ὃ γινώσκον, πύχυνος τὸ ὕψος, ὑπότρεαχες ἔχον περὶ φυλάδας ἀνθὶν δὲ ἐμπέφυκα, ὑπόλευκα, ἐν ὧδιν ῥίζαι δὲ ὁμοίαι ταῖς τῶ μέλανος ἐλλειβόρου, οἰκίζαι τῇ ὁσμῇ κινὰ καὶ μῶμω. φιλεῖ δὲ τετραγέα χερσὶ καὶ ἐνικμα. Ταύτης ἡ ῥίζα ἐψηθεῖται ἐν ὕδατι, βοηθεῖ ἀσπασμασι, ῥήγμασι, πώμασι, δισπνοαῖς, βηχὶ χροῖα, δυσουείᾳ. ἄγει δὲ καὶ ἐμυλῶα καὶ θηροδύκτους χερσὶ σίμωσιν ἐν οἶνω δίδεται. περὶ δεῖτα δὲ μία τ' ἀπαλὼν ῥίζων, ἔλκει ἐμβρυα. ταῖς τελεχόις εἰς ἐγκάθισμα τὸ ἀφ' ἡμῶν αὐτῆς ἀρμόζει· καὶ εἰς διασπασματα χρῆσιμεύει, ἰσχυρὸν ἔχοντα πλεονάζον. τὰ δὲ φύλλα συππικνόντα κατὰ πλεονασμῶν ὠφελεῖ κεφαλαλγίας, ὀφθαλμῶν φλεγμονῶν, καὶ αἰγίλωπα ἀργόμυον, καὶ μαζοὺς ἐκ τῶν φλεγμονῶν ἰᾷται.

καὶ ἐρυπηλάτα. ἔστι δὲ καὶ ὑ-
πνοπιδος ἡ ἰσμή.

Πρὶ Πηγαῖα. Κεφ. νβ'

Πήγανον ὀρεον καὶ ἄρειον,
τὸ καὶ ἡμέρου κηπευτῶ δειμύτε-
ρον καὶ ἄδειν πρὸς βρώσιν τὸ
δὲ κηπευτῶ ἐδωδιμώτερον τὸ
πρὸς τὰς συκῆς φυτόμυρον. Αμ-
φότερον δὲ καυσικὸν, θερμαντι-
κὸν, ἐλκωπικὸν, οὐρετικὸν, ἐμμή-
νων ἀγωγόν, ἐδιόμυρον τε, καὶ π-
νόμυρον, κοιλίαν ἰσώσιν. καὶ τῶν
φθαρτικῶν φαρμάκων ἔστιν αὖ-
τίδωτος, ὅσον ὀξύβλαφου τὸ σπέρ-
ματος πεσέντος ἐν οἴνῳ. καὶ πρὸς
βρωθέντα δὲ τὰ φύλλα καὶ ἐ-
αυτὸ, καὶ μετὰ χαρὸν βασιλι-
κῶν καὶ σύκων ξηρῶν, ἀποεκατα-
καθίστησι τὰ συνάσματα. καὶ πρὸς
ἐρπετὰ ἀρμόζει ὁμοίως λαμβά-
νόμενον. ῥονίω τε σθένισιν ἐδιό-
μυρον, καὶ πνόμυρον. ἐκείνῳ δὲ
συν' ἀνέθω ξηρῶ καὶ πεσέν, σρό-
φοις παύει. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς
πλευρῶν πόνον καὶ θώρακος, δύσ-
πνοιαν, βήχας, πνευμονίαν, δὲ
γύμνατα ἰσχῶν, ἀρθρῶν, ῥίγη πε-
ριοδικὰ πνόμυρον ὡς πρὸς εἶρην.
καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις δὲ κώ-
λου καὶ ὑστέρας καὶ ἀπενδυομέ-
νου συν' ἐλαίῳ ἐκείνῳ καὶ ἐνεθέν.
πνίγας τὸ ὑστερικὸν λείον μετὰ
μέλιτος κατὰ τὸ αἰθίορον ἄρχι δι-
κτυλίου ἐπιτιθέν παρὰ τῆται.
ἐλαζένθ' ὃν ἐλαίῳ καὶ πεσέν,
ἐλκυσσας

ignibúsq; sacris auxiliántur.
Odor somnum gignit.

Ruta. Cap. LII.

Ruta montana sylvestrisque
satiua, & hortensi acrior est, &
in cibis damnata: satiua verò
quæ sub ficu arbore enascitur,
magis in cibos admittitur. V-
traque vrit, calfacit, exulcerat:
vrinam ciet, mēstrua pellit, al-
uum sistit potu cibòve: lataliù
medicamentorum antidotum
est, si semen ex vino, acetabuli
mensura, ebibatur. Folia per
se præsumpta, aut cū nuce iu-
glande, aridisq; ficis, ineffica-
ces venenorum vires reddunt:
contra serpentes simili modo
sumere conuenit: genituram
cibo potuue extinguit: cum a-
netho sicco decocta, tormina
sedat. Facit ad pectoris late-
rúmque dolores, difficulta-
tem spirandi, tussis, pulmonis
inflammationem, coxendicum
articulorúmque cruciatus, &
horrores febrium circuitu re-
petentes, pota vt antè dictum
est. Itē ad inflationes coli, vul-
uæ, rectique intestini, cū oleo
decocta, & infusa. Foeminas
vulvæ strangulatu liberat, si à
genitali, sedētus cum melle
subiiciat. Feruefacta ex oleo,
& pota, ventris tineas excutit:
v iij articu-

Dum

[illegible]

Ἐκ τῶ δὲ πλὴν ἀνθήσκειν εἰς τὰς ἀλ-
μαύσεις συλλεγρόντων, θοινίεται,
καὶ φασὶ τὸν χρῶτα αὐτοῦ κηστῆ^α
καὶ φλεγμονὴν σφοδρῆν. δεῖ δὲ πρὸς
αλεξίφαρμάκους τὸ πρὸς τὸ πιν καὶ
τὰς χεῖρας, οὐ τὸ συλλεγεῖν. φασὶ
δὲ τὸν χυλὸν ἐπὶ ῥαζέντα* ὁρ-
νιζῆναι, ἀπορύκειν τὸν αἰθέρα.
τὸ δὲ ἐν μακεδονίᾳ φύλον
παρὰ τὸν ὀλκίμον ποταμὸν ἀ-
γαγεῖν φασὶ βρωδέν. ὁρενὸς δὲ ὁ
τόπος ὑπάρχει καὶ ἐν ἡδυνῶν πλῆ-
ρης. τὸ δὲ σπέρμα αὐτῶ πνύοντων,
ὡς τὰς ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἀντιδω-
ταῖς μύκταις) χηστῆμας καὶ φρίξας
δὲ τὸ σπέρμα αὐτῶ, δὲς πίνῃ ἐπὶ
ἡμέρας ζ'. τῶ ἐννεοῦσι καὶ
παύσεται. ἡ δὲ ρίζα ὡς κέρας
μέγαν ὁρενόν. τὸ οὗτο ἄγειν πνύ-
οντον ὁμοίῳ τῶ ἡμέρῳ πνύοντων
δὲ ἀφελεῖ ἐπὶ λαμπροῖς καὶ ἰσχυ-
ροῖς· κινεῖ δὲ, καὶ καταμύσσει,
τὰ δὲ ἐμβρυα φέρει. δριμύτην
δὲ ὅτι τὸ ἡμέρῳ, καὶ τῇ ἐν ῥαζέντα
δυνατότερον. καὶ δεῖ δὲ τὸ ἄγειν
ἐπί τῃ, διότι ἐπὶ πλασῆς ὅτι.

Πρὶ Πηνάγῃ ἀγειν. Κεφ. γγ'.
Καλεῖται δὲ πηνάγον ἀγει-
ον, καὶ τὸ ἐν τῇ κατωπαδοκίᾳ. καὶ
τὸ ἐν τῇ κτ' πλὴν ἀσίαν γαλατῆα
λερόντων μάκταις. δὲ δάμνος
ἀπὸ μακρῆς ρίζης πλείονας ῥαβδῶς
ἀναφύειν· ἔχει οὐκ ἅλα μακρότε-
ρα πολλὰ τῶ ἄλλου πηγάς καὶ
ῥυφίαιτα, βαρύνοντα, αἰσθῶς
λευκόν,

Dum florem promit, & ad mu-
rias colligitur, cutem inflat, &
rubore quodam inficit, cū pru-
ritu ac vehementi inflāmatio-
ne. Oportet itaque eam vnctis
antea manib⁹, & facie collige-
re. Tradūt succum gallinacis
pullis insparsum feles arcere.
Adiiciūt eam quæ in Macedo-
nia circa Haliacmon amnem
prodeat, comedētes interime-
re. Montosus autem his locus,
viperis scatet. Semen eius po-
tum contra intestina vitia effi-
cax est: in antidota commo-
dè additur: contra incontinen-
tiam vrinæ tostum, semen se-
ptenis diebus potui datur. Ra-
dix huius montanum moly vo-
catur. Sylvestris ruta fatiua si-
milis est. Prodest comitialib⁹,
& coxendicum doloribus: mē-
strua mouet, partus enecat. A-
crior est viribus, q̃ hortēlis, &
validior. Sylvestris, vtpote no-
xia, cibis abdicatur.

Sylvestris ruta. Cap. LIII.
Vocant etiamnum sylvestré
rutam, quod in Cappadocia,
& Galatia Asiæ finitima mo-
ly dicitur. Frutex est, qui ab
vna radice multos emittit cau-
liculos: foliis multò, quàm al-
terius rutæ longioribus, tene-
riorib⁹que, odore graui, flore

v iiij cādide

candido, capitulis in cacumine paulò maiorib⁹ q̃ satiuæ rutæ, quæ trib⁹ maximè partibus cõstat: in quibus triangulū semē, subrusum, gustu amarum recluditur, cuius est vsus. Semen autumnino maturefcit, quod cum melle, vino, croco, & fœniculi succo, ac gallinaceo felle, teritur contra retusam oculorum aciem. Sũt qui eam harmalam vocēt, Syri besafan. Qui Cappadociam incolũt, moly, quoniam quandam cum moly seruet similitudinē: radice nigra, flore candido. In collibus, & lato solo provenit.

Moly. Cap. LIIII.

Moly folia habet graminis la-
tiora, humi sparsa: florem albæ
violæ similē, sed minore, ac ma-
gnitudine violæ purpureæ re-
spondente lactei coloris: caulē
candidum, quaternūm cubito-
rum, in cuius cacumine inest
aliquid quod alij speciē referat.
Radix parua bulbosa, quæ mi-
rum in modū valet ad aperiē-
das vulvas, si trita cū irino yn-
quento, in pello subiiciatur.

Panaces. Cap. LV.

Panaces nonnullis heracleum
dicitur: ex quo opopanax colligi
solet. Plurimum in Boeotia, &
in Phocide Arcadiae nascitur:
ibiq;

λευκῶν, ἐπ' ἄκρα τὴ κεφαλῇ αὐ-
τῶν μείζονα τῶ ἡέρεσ πηγαίης, ἐκ
τῶν μάλιστα μερῶν συγκείμε-
να· ἐν οἷς σπέρμα τείγωνον, ἔσθ'
κίρρον, πικρὸν μάλιστα. πρὸς τὴν
γῆν, ἧ' ἔχ' ἡ γῆσις. ὁ σποπύρου
δ' ἐκπεπνυῖν) τὸ σπέρμα ἀρ-
μόζον πρὸς ἀμυλνωπίας, μετὰ
μέλαινά τε καὶ κόκκινον, ὁ γινὼν καὶ
χρῆς ἀλεκτορείδων, κρόκον τὴν
μαράθρε χαλῆ, καλοῦσιν δὲ πινε
αὐτὸ ἄρμαλα, σύροι βισπασι, καὶ
πα δόμα δὲ μῶν ἐπὶ κατὰ πο-
σὸν σῶζι τὴν πρὸς τὸ μῶν ἐμ-
φείραται τῇ ρίζῃ μέλαν ἢ τῶ αἴ-
δι τε λευκῇ (σπαρρον. φινέ) δὲ ἐν
γρολφοῖς ἢ ἐν εὐρείᾳ χεῖρεῖς.

Πρὶ Μώλεως. Κεφ. νθ'. 15

Μῶλυ τὰ μὲν φύλλα ἔχει
ἀρσενεῖ ὁμοία, πλατύτατα δὲ
ἐπὶ γλῶν ὄντα ἀνὰ λευκοῖσι ὁ-
μοία, γαλακτοχρόα, ἥσονται δὲ
πρὸς τὰ τοῦ ἡμιχαλκοῦ δὲ λευ-
κόν, πύχρον τεσσάρων, ἐπ' ἀκρὸν 2
δὲ ἔπρσιν ὡς σκαρδοειδέες, ἡ ρίζα
δὲ μικρὰ βολεοειδής, αὐτὴ πρὸ-
δρα ἀγαθὴ πρὸς ὑστερας ἀνα-
τομώσεσι τετελειμμένη μετὰ ἱρί-
νου μέγευ καὶ σερβιδιμῶν ἐν
πεπνῷ. 2

Πρὶ Πάνακος. Κεφ. γέ'.

ΠΑΝΑΚΕΣ * ἡρώκλει-
ον, ἐξ οὗ ὁ ὀποπανάξ συλλέγε-
ται. πλεῖστον γινώσκειται ἐν βοιω-
τίᾳ καὶ ἐν * φαφιδί τῆς ἀρχαίδας.

ὅς τε, καὶ ἐπίτηδες κινεῖται διὰ
 τὸ ἐκ τοῦ περὶ σπύρου. φύλλα δὲ
 ἔχει τριγώνια, χαμαιπετῆ, χλω-
 ρὰ σφόδρα παρὰ τῆς συνήθους,
 ἐν τῷ ἀειφρεῖ ἰσχυρομένη πεν-
 ταμερῶς χαμλὸν δὲ ὡς περὶ νάρθη-
 κος ὑψηλότερον, ἔχοντα χυρὸν λευ-
 κὸν καὶ φύλλα περὶ αὐτὸν* μικρό-
 τερα, σκιάδιον δὲ ἐπὶ ἀκρὸς ὡς ἀ-
 γήθου μακρόν· αὐτὸς δὲ μύλινον,
 σπέρμα ὑψώδες καὶ πυρωπικὸν ῥι-
 ζας πλείους ἐκ μιας ἀρχῆς, λευ-
 κὰς, βαρυόσμιες, παρὰ τὸν ἐχούσας τὸ
 φλοιὸν, ὑπὸ πικρὸν τῇ γούσει. φύε-
 ται δὲ ἐν κυρήνῃ τῆς λιβύνης καὶ ἐν
 μακεδονίᾳ. ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα,
 ἐπιτεμνομένη ἀπὸ πλάτων ὄντων
 τῶν χαμλῶν. ἀνίστι δὲ λευκὸν ὁ-
 πνὸς ξηρανθεὶς κατὰ τὴν ἐπι-
 φάνειαν κροκίζει. ἔχοντα δὲ τὸ
 ῥέον εἰς φύλλα περὶ σπύρου
 εἰς* κακοικωμένον ἑδαφος, αἰαι-
 ρύται δὲ ξηρανθέντα. ὀπίζου-
 σι δὲ καὶ τὸν χαμλὸν ἐπιτεμνο-
 ντες εἰς τὸν πυραμντὸν, ὁμοί-
 ῳς δειγμάριοι τὸ ἀπορρέον. εἰσι
 δὲ τῶν ῥιζῶν βελτίους αἱ τετα-
 ναὶ, καὶ λευκαὶ, καὶ ξηραὶ, ἀβρω-
 τοί τε καὶ πυρώδεις ἐν τῇ γού-
 σει, καὶ ἀρωματίζουσαι. καρπὸς
 δὲ εὐώδης ὁ ἐκ μίσου, τὸ νάρθη-
 κος, ὁ γὰρ ἐκ τῶν περὶ σπύρου ἔ-
 σιν ἀγροφώτερος. τὸ δὲ ὅπου δια-
 φέρεται ὁ πυρώτατος τῇ γούσει, ἐν-
 δοθεν μὲν λευκὸς καὶ ὑπόκιστος,
 ὁ ἔξωθεν

ibiq; cōpendij, & quæstus, qui
 ex eo liquore facitatur, gratia
 studiose colitur. Folii est aspe-
 ris, in terra iacētibus, herbacei
 coloris, multū ad ficulnea ac-
 cedētibus, in ambitu quinque-
 partitō diuisis: caule, vt ferula,
 altissimo, qui lanugine quadā
 incanescit, foliis etiā minutori-
 bus obfitus, muscariis, ceu ane-
 thi, in cacumine: flore luteo, &
 femine odorato feruenteq;: ra-
 dices habet multas ab origine
 vna: cādidās, graueolētes, crassi
 corticis, & subamari gustus. Na-
 scitur in Cyrene Lybia, & Ma-
 cedonia. Excipitur succus inci-
 sa radice, recēti caulii pullula-
 tu. Ea cādidū succū emitit, qui
 ficitur, in summa cute croceū
 colorē contrahit, Effluentē au-
 tem succū excipiunt, foliis ex-
 cauat solo stratis, quæ siccata
 tolluntur. Simili modo caule
 melsibus inciso, profluētē suc-
 cū eximūt. Meliores ex radici-
 bus, albæ, rigentes, distētaque:
 siccæ, quæ cariem non sentiāt,
 aromaticæ, feruētēs gustu. Fru-
 ctus ex media ferula cibo ido-
 neusest: sed ex agnatis stolonib-
 us, ab vsu cibario abhorret.
 Maximē in hoc succi genere
 probatur, quā amarissimus,
 internē albus, aut subfuluus,
 foris

DIOSCORIDIS

foris ad croci colorem incli-
nans, lævis, pinguis, friabilis,
rener, statim in aqua elique-
fcens, graui odore. Niger im-
probatur, ac mollis. Adultera-
tur ammoniaco aut cera: sed
synceri experimentum est, si
digitis in aqua friatus resolu-
atur, & lactescat. Excalfacit,
mollit, extenuat: horroribus
februm circuitibusque, vul-
fis, ruptis, laterum dolori, tor-
minibus, stillicidio vrinæ con-
uenit. Contra vesicæ scabiem
ex aqua mulsâ aut vino bibi-
tur: menses trahit, foetum ene-
cat, inflationes quæ vuluâ ma-
le habent, duritiasque, ex mel-
le dilutus, discutit: ischiadicis
illinitur, acopis & capitis me-
dicaminibus admiscetur, car-
bunculos rumpit, podagri-
cis cum vua passâ illitus sub-
uenit: dolore dentium libe-
rat, cauis inditus: oculorum a-
ciem illitu excitat. Ex eo & pi-
ce optimū fit emplastrum con-
tra bestiarum morsus, quæ in
rabiem efferantur. Radix in ra-
menta conscissâ, vuluæ admo-
ta, partus extrahit: ad vetera
vlcera efficax est, nudata ossa
corpore operit, si trita cum
melle illinatur. Semē cum ab-
sinthio sumptum, menses pellit,
cum

ὁ ἔξωθεν ὃ κοκκίζων, λεῖος, λιπα-
ρός, εὐκτενής, εὐδαιτός, ταχέως
ὃ διέμενος, βαρύσμος, ὃ ὃ μὲν
φαῦλος καὶ μαλακός. δοκῶντι ὃ
ἀμμωνιακῶ, ἢ κηρῶ· δοκιμαζέ-
ῃ ὃ ὅταν διατεῖ βρόμος τοῖς δα-
κτύλοις, ὃ ὃ ἀδολος ἀνέ-
λακτοῦται. Διψάμει ὃ αὐτὴ ὅτι
δερματικῶ, μαλακτικῶ, λεπτιν-
τικῶ ὅθεν ἀμύζει πρὸς περὶ ὄσας καὶ
ρίην, σπασμάτα, ῥήγματα, πνευ-
ρεῖς δὲ γήματα, βήνας, σφόδρας, 10
σφαγγείας. Ἰσχυρὰ τὰς ἐν κύσει
σὺν μελικράτῳ, ἢ οἶνω πιπτόμα-
νος· ἔμμελναι τε ἀγεί, καὶ ἔμμερνα
φείρει, καὶ ἐμπνευματώσεις τὰς
ἐν ὕερα, καὶ σκληρίας διαφορεῖ σὺν
μέλιτι ἀνέθεῖς· ἔστι ὃ καὶ σύγχρισ-
μα ἰσχάδος, μίγνυται δὲ καὶ ἀκό-
ποις καὶ καρδαμικαῖς θυνάμεισι, πε-
ριρρήτης δὲ καὶ ἀνδραχας, ἀμύζει
καὶ ποδαρχικοῖς μετὰ σαφίδος ἡμέ-
ρου καταπλαστέμενος· περιγί-
ται δὲ καὶ τὰ πᾶν ὁδόντων δὲ γή-
ματα, ἐν πιδέμενος τοῖς βρομά-
σιν· ὁφθαλμῶν τε ὅτι ὀξύθερες
εὐχεῖσιν. μίγεις ὃ πίοση ἐμπλα-
στρός ἐστι πρὸς τὰς λυσοδόνικας ἀρί-
στη, καὶ ἡ ῥίζα ὃ ἐνδοῖσα καὶ περσε-
δεῖσα μίγεται, ἀγεί ἔμμερνα· περὶ 25
τε ἔλκεα πιεῖ παλαιὰ, καὶ τὰ ἐμ-
λαμνῶν τὰ ὀστέων σαρκῶν, ἔπειτα χα-
ταπλαστέμενος καὶ σὺν μέλιτι ἐγ-
χρίομενος. ὃ δὲ καρπὸς αὐτῆς σὺν
ἀλνιθῶ ληφθεὶς ἀγεί ἔμμελνα·
cum

συν ἀριστολόχῃ δὲ πρὸς τὰ ἰο-
βόλα ἀντιόζει, καὶ πρὸς τὰς ὑ-
στερηὰς πνίγας, συν οἶνω ποτι-
ζόμενος.

Περὶ Πανάκος ἀσκληπιῶ.

Κεφ. νς.

5 Πάνακος * ἀσκληπιοῦ διή-
σῃ ἀπὸ γῆς χαλκὸν λεπτὸν, πη-
χυμένον, γόνασι διεκρημμένον, πε-
ρὶ ὃν τὰ φύλλα ὅμοια μαράθρω,
10 μείζονα δὲ, καὶ διασύτερα. * ἐν ὧ-
δῃ * καὶ ἐπ' ἄκρου σκιάδιον, ἐφ'
οὗ τὰ ἀνθὴ χρυσοειδῆ, θριψέα,
ἐν ὧδῃ * ῥίζα δὲ μικρά. Διωά-
μην δὲ ἔχει εὐδαιμον τὸ ἀνθος καὶ
ὁ καρπὸς πρὸς ἑλκὸν καὶ φύμα-
τα καὶ φαρμάκων, λεῖος συν
15 μέλιτι ὀπιπτόμενος * καὶ πρὸς
ἐρπητὰ πινόμενος συν οἶνω, καὶ
συναλειφόμενος συν ἑλαίῳ. χα-
λοῦσι δὲ πινες Πανάκος καὶ τὴν
ἀρχαίαν δειγάνον, οἱ δὲ, κορί-
20 λην πρὸς ἧς εἴρηται ἐν τοῖς πε-
ρὶ δειγάνου.

Περὶ Πανάκος χειρωνίου.

Κεφ. νζ.

Πάνακος χειρωνίων φύεται μά-
λιστα ἐν τῷ πελοπόννησος ὄρει φύλλα
δὲ ἔχει ἀμαράκω ἑμφερῇ * ἀν-
25 θῇ χρυσοειδῆ * ῥίζαν λεπτήν, καὶ
οὐ βαθεῖαν, γενομένη δὲ δει-
μείαν. Διωάμην δὲ ἔχει ἡ ῥίζα
πρὸς ἐρπητὰ πινόμενος. καὶ ἡ κο-
μή δὲ ὀπιπλάσσει πρὸς τὰ
ἄλλα ποιεῖ.

Περὶ Λι-

cum aristolochia, prodest ad-
uersus animalia quæ venenum
eiaculantur & contra vuluæ
strangulatus in vino bibitur.

Panaces Asclepij.

Cap. LVI.

Panaces Asclepij caulem à
solo emittit tenuem, cubita-
lem, geniculatum, circa quem
folia fœniculi funduntur, sed
maiora tamē hirsutioraque o-
dorata: in cacumine umbel-
la, vbi flores emicant aurei, o-
dorati & acris gustus: radix
parua est & tenuis. Auxiliarem
vim habent flores & semina,
contra vlcera, phagedænas, &
tubercula, si trita cum melle
imponantur: aduersus serpen-
tes ex vino bibuntur, & cum
oleo illinuntur. Aliqui panaces
syluestre organum vocât, alij
cunilâ, de qua in origani men-
tione diximus.

Panaces chironium.

Cap. LVII.

Panaces Chironium in Pe-
lio monte maximè prouenit:
foliū eius amaraco simile: flos
aureus: radix parua, quæ non
altè demittitur, gustu acris.

Pota radix serpentiū ve-
neno resistit. Illi-
ta coma eadē
præstat.

Ligu-

DIOSCORIDIS

Ligusticum. Cap. LVIII.

Ligusticum, quod alij panaceā, alij panaces vocant, plurimū in Liguria nascitur, in monte Apennino, Alpibus contermino: vnde nomē traxit. Panaces incolæ nō ab re appellant: quoniā & radice & caule, heracleotico panaci simile sit, & viribus eisdem præditū. Gignitur in altissimis asperisq; montibus, ac vmbrosis, maximè verò iuxta fluentia. Cauliculū fert anethi, geniculatum, tenuem, & in circuitu folia fertulæ cāpanæ, molliora, odorata, prope verticē graciliora, & longè magis diuisa: in cacumine muscarium, in quo semen dependet nigrū, solidum & oblongū, fœniculo proximū, gustanti acre, & aroma olens: radix candida, heracleotici panacis similis, odorata. Radicis seminisque vis excalfactoria, cōcoquens: prodest ad intestinos dolores, tumores, concoctiones. Item ad inflationes, præsertim quibus stomachus turgeat: & cōtra serpentium ictus: vrinas & menses potu trahit. Eosdem præstat effectus apposita radix. Semen cum radice oxyporis & medicamentis decoquentibus admiscetur: ori perquām vtile: quare

Πεὶ Διγυστικοῦ. Κεφ. νη.
Διγυστικὸν φέρεται ἔνθα πλεῖστον ἐν
ληγείᾳ· ὅθεν καὶ τὸ πανακίον ὀνομασθέν
ἐστίν· ἐν τῷ καλλιῶντι ἀπένινω,
ὅθεν δὲ ὅτι ὁμοῖον τῷ ἀλπίσι.
πανάκης δὲ αὐτὸ καλεῖται οἱ ἔμπειροι
χρῶσι· καὶ ἀλόγως· ἐπεὶ ἡ ῥίζα καὶ
ὁ χαυλὸς ὅμοιος τῇ τῷ ἡρακλεωπικῷ
πανάκει, καὶ ἡ δύναμις ὁμοία
καθ' ἑστένη. φέρεται δὲ ἐν τοῖς ὑψηλοτάτοις
καὶ βραχύτεροις καὶ συσκότοις
ὄρεσι, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς διώρυξι·
χαυλὸν δὲ φέρει λεπτόν, ὁμοῖον ἀνθρώπου,
καὶ ὁ φῶς καὶ εὐκότα τοῖς μεγάλωσι, τευφρώτεσσιν
καὶ ἐν ὁδῷ, ἰσχυρότεσσιν δὲ τὰ πρὸς ἄκρῳ
τῷ χαυλῷ, καὶ μᾶλλον ἐπιρροαίαν. ἐπὶ ἄκρῳ
σκιᾷ δὲ, ἐφ' ἧ καὶ τὸ σπέρμα μέλαν,
ναστὸν, ὑπόμικτες πρὸς τὸ μαρὰ
θεῖον, γευστικῶν δὲ δριμύτη καὶ ἀρωματικῶν
ῥίζα λευκὴ, ὁμοία τῇ ἡρακλεωπικῇ
πανάκει ἐν ὁδῷ. Δύναμις δὲ τῷ σπέρματι
καὶ ῥίζῃ θέρμαντικὴ, πεπτικὴ καὶ ἀρμόζουσα
πρὸς τὰ ἐν τοῖς δόγματι καὶ πέψει
καὶ οἰδήματα, καὶ ἐμπνευματώσεις
καὶ μάλιστα τὰς πρὸς στόμαχον,
καὶ πρὸς θηρίων πλῆθος· ἀρχὴ δὲ
καὶ οὖρον, καὶ ἐμμηνια πνοῶν. καὶ ἡ ῥίζα
δὲ πρὸς διέσπασιν τὸ αὐτὸ ποιεῖ.
μίσγεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ τὸ σπέρμα
χρησίμως καὶ τοῖς ἐξυπόκρισι καὶ
τοῖς πεπτικαῖς δύναμει· ἰσχυρῶς δὲ
ἐν ὁδῷ καὶ ἐν ὁδῷ καὶ ἐν ὁδῷ.

ἔθεν καὶ αὐτὴ πεπύρεως αὐτῷ χρόνῳ
ταῖς οἰσπράξεις, μίσροντες τοῖς
πρεσβυτέραισι. διὰ τὸ δὲ σπέρ-
μα τὴν παρρησίαν ὁ διακρι-
νῆς τῇ γούρῃ· πικρὸν γὰρ ἔστιν.
ἔνιοι δὲ καὶ σπέρμα μαρσίθρου
ἢ σετέλεως συμμίσροντες, δι-
κάζουσιν αὐτό.

Περὶ Σταφυλίνου. Κεφ. νθ'.

Σταφυλίνος ἄριστος φύλλα ἔ-
χει ὁμοία γρηιδίῳ, πλάττω-
10 ρα δὲ καὶ ὑπόπικρα· χυμὸν δὲ
ὄρθρον, τραχύον, σιρόδιον ἔχον-
τα ἀνίσταται παρρησίαν, ἐφ' οὗ
αἴθνη λευκὰ, ἐν μέσῳ δὲ περφυ-
ρεσίδες πικρὰ, καὶ οἰσπράξις προ-
κίσει· ῥίζα δὲ δακτύλου τὸ πά-
15 ρος, σπέρμα δὲ, εὐώδης, ἐδο-
δίκη, ἐφθί. Τοῦτου ὁ καρπὸς πο-
τεῖς ἢ πρεσβυτέρους, ἐμυλῶνα κινεῖ.
ἀρμόζει καὶ δυσουρῆσι καὶ ὑ-
δρωπικοῖς, καὶ πλεονεκτοῖς ἐν
πόμασι, καὶ πρεσβυτέρους δὲ δύν-
20 ματα καὶ πλῆγας· τὸ δὲ πρε-
λαβόντας φασὶ μὴ ἀδικεῖν αὐ-
τὸ δὲ πρεσβυτέρους· σιρόδιον δὲ καὶ συλλή-
λει. ἢ δὲ ῥίζα καὶ αὐτὴ οὐρητικὴ
οὐσα σωροῖσιν τὴν παρρησίαν καὶ
25 τὰ δὲ φύλλα λεῖα μετὰ μέλιτος
ἐπιπινέμενα, τὰ φαρμακικά ἐλ-
κὴ ἀνὰ καὶ εὐαίρει. Ὁ δὲ κηπευτὸς
σταφυλίνος ἐδοδὶ μώτερος ἀνὰ ἀρ-
μόζει πρεσβυτέρους τὰ αὐτὰ εὐδίδει.
ἐστὶν ἐν ῥῶν.

Περὶ Σεσέ-

quare pro pipere vtuntur eo
indigenæ, ad obsonia. Adul-
teratur semine quodam simi-
li, quod faciliè gustu discerni-
tur: amarum enim est. Alij se-
men fœniculi aut seselis ad-
miscentes, ligusticum dolo vi-
tiant.

Pastinaca. Cap. LIX.

Pastinaca syluestris folia gin-
gidij habet, latiora, subamara:
caulem rectum, scabrum: um-
bellam similem anethi, in qua
flores insunt candidi, & in me-
dio exigui quiddam cernitur
colore purpureo, ferè ad cro-
ceum accedente: radix digiti cras-
situdine, dodrantalis, odorata,
quæ cocta mādatur. Semen po-
tum vel impositum, mēstrua mo-
uet. Is cōuenit in portione, quos
vrinæ difficultas torquet, aut
lateralis dolor excruciat, aut si
aqua cutem subit: serpentium
morsibus ictibusque prodest:
presumentes id nulla affici in-
iuria à serpentibus traduntur:
conceptus adiuuat. Radix vri-
nam pellit, venerem stimulat,
partus apposita eiicit. Folia tri-
ta, & cum melle imposita, pha-
gedanas vlcerum purgant. Sa-
tiua ad eadem pollet, ineffica-
cior tamen, & cibo aptior.

Seseli

DIOSCORIDIS

Sefeli Mafsiliense.

Cap. LX.

Sefeli Mafsiliense folia foeniculi habet, crassiora: caulem vegetiorem: umbellam anethi, in qua semen oblongum, angulosum, degustanti statim aere: radix longa est iucundi odoris. Semen & radix excalcificandi vim habet: potu stranguaria & orthopnoea medentur, suffocationibus mulierum comitialibusque profunt, menses & partus trahunt: ad omnia interna mala pollent, tussim veterem sanant. Semen cum vino potum, coquoquit, & tormina discutit: epialis febribus utile, & contra perfrictiones in itineribus, cum pipere & vino bibitur: capris, ceterisque pecudibus, datur in potu, quod facilius suos foetus enitantur.

Sefeli Aethiopicum.

Cap. LXI.

Aethiopicum sefeli, folia habet hederae, minora, & ad periclimeni modum oblonga: frutex nigricat, palmitibus in binis cubita extensis, ramis sesquipedalibus, capitulo anethi: semine in tritici morem densum, nigro, amaro, Mafsiliensi odoratiore, & acriore, multum suau.

Sefeli Pello-

Πρὶ Σεσέλειος μασιλιαν-
πικῶ. Κεφ. ξʹ.

Στέλι τὸ μασιλιανπικόν, φύλλα ἔχει εὐκότα μαράθρου, παχύτερα δὲ καὶ τὸν χαλκὸν εὐνέστερον ἔχει· ἔχει δὲ σιαδίδιον ἀνήθου μοιον, ἐφ' οὗ ὁ καρπὸς ἐπιπνικὸς γεγωνισμῶς, δεινὸς βιζωσκόμῳ τῆς γαστρίδος· ῥίζα μακρὰ ἐσθλὴ. Διῶαμιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς καὶ ἡ ῥίζα στρυμαπτικὴν, πνιγμῶν δὲ σπασμῶν ἰάται, καὶ ὀρθόπνοιαν ἀφαιρεῖ, καὶ ὑστερικὰς πνιγὰς καὶ ἐπιληπτικοὺς, ἐμμηναί τε αἶρει καὶ ἐμβρυαί, καὶ παρὰ τὰς ἐντὸς πάντα ποιεῖ, καὶ βήχας ἰάται παλαιὰς, πνιγμῶς τε καὶ οἶνου ὁ καρπὸς, πεπτικὸς δὲ, καὶ σφόδρα λυπτικὸς ἡ πικρῶς τὴν χολήν καὶ πρὸς τὸν ἐν ὁδοῖς κρυμοῖς συνπιπείρη καὶ οἶνω πίνεται. Δίδοται δὲ καὶ αἰγί καὶ τοῖς λοιποῖς κτήνεσι παρὰ τὸν ἐντόμιον ποτόν.

Πρὶ Σεσέλειος αἰθιοπικῶ. Κεφ. ξαʹ.

Τὸ δὲ αἰθιοπικὸν λεγόμενον στέλι, φύλλα μὲν ἔχει ὅμοια κισσῷ, ἡ δὲ σπῆλαια δὲ καὶ ἐπιμήκη παρὰ τὴν ἀπὸ κλυδωνῶν, δάμνος δὲ μέλας δὲ, κλήματα ὡς διπλῆ ἔχων, ἐφ' ἧς κλάδοι διασπασμαῖσι, κερδῆα δὲ ὡς ἀνήθου. σπέρμα δὲ μέλαν πικρὸν ὡς σπέρμα, δεινὸν δὲ, καὶ ἐσθλὸν τὸ μασσικὸν πικρὸν, ἡ δὲ ἰσχυρὸς.

Πρὶ

Περὶ Σεφέλεως πελοποννή-
σας. Κεφ. ξβ'.

Seseli Peloponnense.

Cap. LXII.

Peloponnense folia habet ci-
cutæ, latiora, & crassiora: caulē
supra Mafsiliensis magnitudi-
nem, ferulaceū, & latam in ca-
cumine umbellam, in qua se-
men latius, odoratum, & car-
nosius pendet. Eisdem viribus
præditum est: nascitur in aspe-
ris, riguis & collibus. inueni-
tur & in insulis.

Creticum Seseli.

Cap. LXIII.

Tordyliū, quod aliqui Cre-
ticum seseli vocant, iuxta Ci-
liciam in Amano monte na-
scitur, herbula furculosa, se-
mine duplici, rotundo, scutu-
lorum effigie, odorato, suba-
cri. Contra vrinæ difficulta-
tem bibitur, potu cit menses.
Succo seminis caulisque viren-
tis, ternis obolis ex passlo de-
cem diebus hausto, renes fa-
nātur. Efficax est radix ad cien-
das pectoris excreationes, in
delinctu cum melle.

Sifon. Cap. LXIIII.

Sifon exiguum semen est, in
Syria natū, apio simile, nigrū,
feruēs, oblongum. Contra lie-
nis vitia bibitur, vrinæ difficul-
tatē potu emendat, remoratos
menses citat. Quo in cōdimētis
cū cu-

Τὸ δ' ἐν πελοποννήσῳ Ἰωνώμε-
νον, φύλλα ἔχει κονεῖα παρὰ πλῆ-
στα, πλατύτερα δ' ἢ παχύτερα,
καυλὸν μέζονα τῷ μαυρωλεωπι-
κοῦ, νερθηκοειδῆ, ἐπ' ἄκρῳ δὲ
τούτῃ σκιάδιον πλατύ. ἐν δ' τού-
τῳ καρπὸς πλατύτερος ἢ ἐν ὠ-
δνῃ * ἢ σαρκωδέστερος. διυάμην
δὲ πλεῖν αὐτῷ ἔχει. φύεται ἐν τό-
ποις τραχέσι καὶ ἐφύργοις καὶ γε-
ωλόφοις. φύεται δὲ καὶ ἐν ἰδῇ.*

Περὶ Τορδύλιου. Κεφ. ξγ'.

Τορδύλιον, ἐνίοι δὲ σέσπλι κρη-
τικὸν καλεῖσσι. φύεται ἐν τῷ κτ' κηλι-
κίαν * ἀμαρῶν, ἐστὶ δ' βοταῖον φρυ-
γανῶδες, ἔχειν σπερμάτιον σπειρε-
ρις, διπλῆν, ὁμοίον ἀσπιδίκοις ὑ-
πόθριμν, καὶ ἀρωματίζον * πνόμα-
νον πρὸς δυσουρίαν, καὶ ἐμμήνων
ἀρωγῇ. ὁ δ' ἡλικὸς τῷ καυλῷ καὶ
τῷ σπέρματι ἐπὶ χλωροῦ ὄντος,
ὅσον τετράβολον ποθεῖς σὺν γλυ-
κεῖ ἐν ἡμέραις δέκα, νερθηκοῦς ὑ-
γιάζει. ἢ δὲ ῥίζα σπαστικῇ ἀνά-
ρρουσι καὶ τὰ ἐκ θώρακος ἐκλει-
ρομένη μὲν μάλιστα.*

Περὶ Σίσανως. Κεφ. ξδ'.

Σίσαν σπερμάτιον ἐστὶν ἐν Συρίᾳ
Ἰωνώμενον, παρκοικὸς σφίγγι, ἐπί-
μηκες, μέλαν, πυρωτικόν. πνόμα-
νον πρὸς σπληνῆα καὶ δυσουρίαν,
καὶ ἐμμήνων ἐπωγῇ. χερῶνται
δὲ αὐτῷ οἱ ἐπιχρόοι ἀπὸ τυμαπι-
μῆς.

DIOSCORIDIS

eum cucurbita, & aceto, indigena vritur. In cacumine granula multa gerit.

μετὰ κολοκύνθης ἐφθίς (ὡς ὅξει λαμβάνοντες. ἔχει δὲ ὡς κοκκία πολλὰ ἐπὶ ἄκρων.

Anisum. Cap. LXV.

Anisum in summa excalfacit, exiccat: oris halitum iucundiores facit, doloris leuamentum præstat, vrinam ciet, a quam quæ subit cutem dissipat, potum situm cohibet, animalium venenis aduerfatur: valet ad inflationes, aluum & alba fœminarum profluuia sistit, lac ad mammas elicit, venter stimulat: dolores capitis leuat, suffitum naribus: cum rosaceo tritum, instillatumque, fractis auribus medetur. Melius semper recens, plenū non furfurosum, odore præstans.

Inter prima laudatū est

Creticum, proximo loco Ægyptium.

Carum. Cap. LXVI.

Carum, semen est vulgaris notitiæ. Excalfacit, vrinam cōcit, stomacho vtile, os commendat, concoctionem adiuvat, vtiliter miscetur antidotis & oxyporis: anisi vicem præbet. Radix cocta, pastinacæ modo, manditur.

Περὶ Ἀνίσου. Κεφ. ξε΄.

Ἀνισόν * σπερματόν ἐστιν ἐν δυνάμει γυνώμενον, εὐοικός σελήνη περιμήκης, μέγα, πυρώπικόν. πνέον ὃ πρὸς σωλήνα, καὶ δυσουείαν ἢ ἐμμήνων ἐποχὴν. χεῖρόν ὃ ἀπὸ οἱ ἐπιχώριοι ἀπὸ πύματι μὲν κολοκύνθης ἐφθίς σὺν ὅξει λαμβάνοντες. τὸ δὲ τὸ ἀνίσον, ἢ καὶ δύναμις ἐχει θερμαντικὴν. ἐξηραντικὴν, εὐπνέον, ἀνώδυνο, διαφωρικὴν, οὐρητικὴν, διαχυτικὴν, ἰδρωπικὴν ἀδύον πνέον ἀρμύζει δὲ πρὸς τὰ τὰ ἰσθμὰ τῶν ζώων καὶ πρὸς ἐμπνευματώσας, καὶ λίαν ἢ ἱσθμὸν καὶ λευκὸν ροῦν, καὶ γὰρ κατὰ αὐτὴν συνοισίαι παρρημαῖον ὑποδυμῶμενον δὲ ἢ ἴσθμῳ κεφαλαγίαν παύει καὶ τὰς ῥίξεις ὃ τὸ ὥτων, λείπον σὺν ῥοδῶν ἐνσταζόμενον ἰατρίᾳ. ἔστι ὃ αὐτὸ κρεῖσσον τὸ νέον καὶ ἀδρόν, καὶ μὴ πιτυρῶδες, εὐπνέον τῇ ὁσμῇ. περὶ τούτου δὲ τὸ κρηπικόν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ αἰγυπτιον.

Περὶ Κάρου. Κεφ. ξς΄.

Κάρος * σπερματόν ὅστις γινώμενον οὐρητικόν, θερμαντικόν, εὐσμάχον, εὐσμον, πεπτικόν, μισγυμῶμενον ἐν τοῖς ἀντίδοτοις καὶ οὐδέποτε χεῖρόν ὡς ἀναχορῶν ἀνίσον. ἢ δὲ ῥίζα ἐφθίη ἐδάδιμος ὡς ὁ σαφυλίνος.

Anethum.

Περὶ Ἀνήθου.

Περὶ Ἀνήθου. Κεφ. ξζ'.

Anethum. Cap. LXVII.

Aridi anethi comæ feminif-

que decoctum, potu lac euo-

cat, inflationes & tormina fe-

dat, aluum vomitionesque si-

stet, vrinæ ciet, singultus lenit,

oculorū aciem hebetat & ge-

niturā restinguit assidue potū.

Foeminis vuluæ malo opportu-

nis, ad defefsiones vile. cōdy-

lomata illitus eius cinis tollit.

Cuminum satium.

Cap. LXVIII.

Cuminū satium ori gratū est:

sed multo magis Æthiopicum,

quod Hippocrates regiū appel-

lauit. Secundū locū tenet Ægy-

ptium: reliqua sequuntur. Pro-

uenit in Galatia, in Asia, Cili-

cia, & Terentia, & plerisq; aliis

tractibus. Excalfacit, adstrin-

git, exiccat: ad tormina inflatio-

nesq; conuenit, coctum & cū

oleo inditum, aut cū hordea-

cea farina illitum. Orthopnoi-

cis datur in posca: demorsis à

serpente, in vino. Testium col-

lectionibus auxiliatur, imposi-

tum cum vicia passā, aut lolij fa-

rina ceratōve. Mensium abun-

dantiam inhihet. Contritū au-

tē in aceto, & narib⁹ obiectū,

sanguinis profluuia sistit. Co-

lorem bibentiū aut peruncto-

rum mutat in pallorem.

x Sylvestre

Ἀνῆθον ἔστι ἡ κόμης καὶ κα-
 πὺ τὸ ἀφ' ἡμῶν πινόμενον, γὰρ αἱ
 κατὰ πᾶσι, σφόδρα τὸ καὶ ἐμπνευμα-
 τώσεως παύει, κοιλίαν τὸ καὶ τὴν ἐ-
 πιτολάως ἐμέτοις ἴσῃσι, οὐδὲ τὸ
 κινεῖ, λιγμοὺς παρηγορεῖ, ἀμελύ-
 νει τὸ τὰς ὀφθαλμοὺς, καὶ γονὴν σθένεισι
 συνεχῶς πινόμενον, χρησίμον ἐστὶ τὸ
 ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν καὶ γυναικῶν ὕπε-
 ρικαῖς εἰς ἐγκύσματα. τὸ δ' ὑπερ-
 μα καὶν καὶ κατὰ πλάκην, κονδυ-
 λώματα αἶρει.

Περὶ Κυμίνου ἡμέρα. Κεφ. ξη'.
 Κύμινον τὸ ἡμέρον εὖστομον καὶ
 τοῦτο μᾶλλον τὸ αἰθιοπικόν, ὅσον
 ἰσχυρότης βασιλικόν ἐκάλειπε.
 15 Δευτέρον τὸ αἰγύπτιον, εἴτα τὸ λοι-
 πόν. φύει ἐν γαλατίᾳ καὶ ἐν ἀσίᾳ
 καὶ κιλικίᾳ καὶ τερεντίᾳ, καὶ ἐν ἀγροῖς
 πλείοσι τόποις. Εἰς δὲ διερχομένην
 καὶ, συπτικόν, ξηραντικόν ἀφ' ὁρίζον
 πρὸς σφόδρα, καὶ ἐμπνευματώσεως.
 20 ἔγκλυζόμενον ἐσθλὸν συνὲς ἐλάτῳ
 καὶ κατὰ πλάκην συνὲς ὁμηλὺ
 σιν. διδόν δὲ καὶ ὀρεθιστικοῖς συνὲς
 ὀξυκράτῳ. διουρητικὸς δὲ συνὲς
 οἶνω. διδύμων τὸ φλεγμοναῖς ἀ-
 ρήγει σφοδρῶς καὶ αἰεὶνῳ ἀλευρῳ, ἢ
 25 κινεῖ τῇ ἐπιτετρῶν. ἐπεὶ καὶ δὲ καὶ
 ῥοῦν γυναικείον, καὶ τὰς ἐν μὲν κη-
 ρὸν αἰμορρογίας. συνὲς ὅτι λεῖον
 πρὸς σπένδον, πρὸς δὲ καὶ καὶ
 τα ἐπὶ τὸ ὀρεθιστικὸν πινόμενον
 τε καὶ συγχερόμενον.

Περὶ

DIOSCORIDIS

Syluestre cuminum.

Cap. LXIX.

Syluestre cuminum, plurimum efficaciusq; in Lycia & Galatia Asia, atq; Carthagine Hispania gignitur: frutice paruo: dodrantali caule, ac tenui, quaternis, aut quinis foliis tenuibus, velutiserratis, & gingidij diuisura. In cacumine capitula quina, aut sena habet, mollia, rotunda: in quibus est semē acerosum, gustu fatiuo acrior. nascitur in collibus. Bibitur semen ex aqua, aduersus tormina inflationesq; itē contra venenatas bestias, ex vino: singultus ex aceto sedat: stomacho vtile, quē humor vexat. fugillata tollit, si manducatū cū melle & vua passa illinatur: testium inflammationibus, adiectis effundit illitum medetur. Est & aliud syluestris cumini genus, fatiuo non dissimile, quod à singulis floribus promit cornicula in sublime exerta, in quibus semē est melathio simile: quod potū omnium serpentiū morfibz p̄sidio est. Calculosis & iis qui vrina stillicidio vexantur, aut concretum sanguinem cum lotio reddunt, auxiliatur: sed apij semen feruefactum postea bibendum est.

Ammi

Περὶ Κυμίνου ἀγρίου.

Κεφ. ξθ'.

Κύμινον ἀγρίον, φέρεται μᾶλλον παλαιόν καὶ ἐνεργέστερον ἐν λυκία καὶ ἀσία τῆς γαλατίας, καὶ ἐν καρθαγένι τῆς ἰσπανίας· ἐστὶ δὲ ὡς ὅσον ἑξ ἑκτὸν καὶ ἑνὶ ἀπιδάμινον, λεπτόν, ἐπ' οὗ φυλλόδεα δ' ἢ ἑ. λεπτά, ὁσόνει πεπεισμένα, τὴν κατὰ χεῖρ ὡς γρηίδιον. καφάλια δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρου ἑ. ἢ ὅσον στρογγύλα, μαλακῆ· ἐν οἷς ὁ ἰσχυρὸς ἀχρῶδης, γεννητὸς δὲ δειμύτερος τοῦ ἡμέτερου. φέρεται δὲ ἐν γεωλόφοις. πηθεταί δὲ τὸ σπέρμα πρὸς σφόδρα καὶ ἐμπνευματώσεις συν ὕδατι· συν ὀξεί δὲ λυγμοὺς παύει. πρὸς δὲ τὰ ἰσθία καὶ παλὰ δὸν σιμάχου συν οἶνῳ· αἰεὶ δὲ καὶ ὑπόπια μασηθέν καὶ καταπλασθέν συν μέλιτι καὶ σαφίδι. φλεγμονὰς τε διδύμων ἰαται μετὰ τῶν αὐτῶν καταπλαστέων. Ἐστὶ καὶ ἕτερον γένος ἀγρίου κυμίνου ἐμφερὲς τῷ ἡμέτερῳ, ἐξ ἑκτὸν δ' ἀνδρὸς * ἀφίησι καρπία μετέωρα, ἐν οἷς ὅσον σπέρμα ὁμοίον μελανόχρῳ· τοῦτο πινόμενον, πρὸς ἐμπνοῆς ἀφίησι διέξημα. βοηθεῖ καὶ τραχηνοειδῶσι καὶ λιθιδῶσι καὶ αἵματος θρόμβοις οὐρεῦσθαι. ἐπιπινέτωσαν δὲ σιλήγου σπέρμα ἀπεξεδέν.

Πρὶ Αμ

Περὶ Ἀμμιος.

Κεφ. δ'.

Ammi.

Cap. LXX.

Ἀμμι, ἔνιοι καὶ τὸ το αἰθιοπικόν,
οἱ δὲ βασιλικόν κύμινον καλεῖσιν.
ἐνιοὶ δὲ ἐτέρας φύσεως τὸ αἰθιοπι-
κόν κύμινον ἔφασαν εἶναι, καὶ ἐτέ-
ρας τὸ ἄμμι. γνώριμον δὲ τὸ σπέρ-
μα πον, μικρότερον πολλῶν τῶν κυ-
μίνων, καὶ ὀργανίζον τῇ γούσει. ἐκλέ-
γει δὲ τὸ καθερὸν καὶ μὴ πυρρῶ-
δες. Διώαμιν δὲ ἔχει καὶ τὸ το θρ-
μα πικρὴν, πυρρὰν καὶ ξυρραπ-
τὸ κὴν ποικύλῃ περὶ σφόδρα, δυσου-
είας, καὶ διεισδύκτους πινόμε-
νον συν ὄνῳ· ἄγει δὲ καὶ ἔμμη-
να. μύρνεται καὶ τοῖς διακατα-
είδος ἐμδρόνις περὶ τὸ ἀντιπα-
ρῆν τοῖς ἐπιγνομήναις δυσου-
τῆς εἰσας. καὶ ὑπόπια καταπλασθὲν
συν μέλιτι αἰρεῖ· τρέπει δὲ καὶ
χρῶαν πινόμενον καὶ συγχρόμε-
νον ἐπὶ τὸ χλωρότερον, καὶ μὴ σα-
φείδος ἢ ῥητίνης ὑποδυμνωμένον,
ὑπερὰν ἀποκαθαίρει.

Περὶ κορίου. Κεφ. σα'.

Coriandrum. Cap. LXXI.

Κόριον ἢ κορίαννον γνώριμον,
διώαμιν ἔχον λυκτικόν. ὅθεν
καταπλασθέντων μετὰ ἀπ' ὧν
ἢ ἀλφίτων, ἐρυσπέλατα καὶ ἐρ-
πυτας ἰσθται· συν μέλιτι δὲ
καὶ σαφίδι ἐπινυκτίδας, καὶ δι-
25 δύμων φλεγμονὰς καὶ ἀνδρα-
κας θεραπεύει· μετὰ ἐρεγμοῦ
δὲ χοιράδας καὶ φύματα διαλύει.
τὸ δὲ σπέρμα ὀλίγον μόνον ποτὲν
μετὰ γλυκὺς ἔλκενθας ἐμδρόνι,
καὶ

Corindrū aut corianū vulga-
ris est notitiā vim refrigerato-
riā habēs. Quare illitū cū pane
aut polēta, ignibus sacris: & vl-
ceribus quæ serpunt, medetur:
epinyctidas cū melle vel vua
passa, testitū inflāmationes, car-
bunculosq; fanat: cū faba fre-
fa, strumas & tuberculas discu-
tit: tineas interaneorum expel-
lit semen cum passo potum,
x ij & ge.

DIOSCORIDIS

& genituram adauget. largius autem sumptum, mentem non sine periculo mouet: quare cōtinuo, & copiosiore vīu abstinentium. Succus cum cerussa, spūmāve argenti, necnon aceto & rosaceo illitus, ardentes summæ cutis inflammationes emendat.

Hieracium magnum.

Cap. LXXII.

Hieracium magnum, caulem emittit asperum, subrubrum, spinosum, cauum: folia ex intervallis rariuscule diuisa, similia soncho per ambitum: luteos flores in oblongis capitulis. Vim refrigerandi habet, & modicè substringendi: vnde illitum stomacho æstuantī, inflammationibūq; prodest. Succus erosionem stomachi fortibitione mitigat. Herba cum radice illita, uibratis à scorpiōe iētibus auxiliatur.

Hieracium paruum.

Cap. LXXIII

Hieracium paruum, folia eodem modo obtinet ex intervallis diuisa per ambitum: cauliculos teneros, virentēs, in quibus lutei flores, orbem circinantes, emicant. Vim suā ad eadem ad quæ superior impendit.

Apium.

ἡ σπέρματος ἐστὶ θρονιτικόν. πλείον δὲ ληθῆναι κινεῖ τὴν διανοίαν ἐπιληθύνως· ὅθεν δὲ φυλάττειται τὸ σπέρμα ἐν συνειρήνῃ· ὁ δὲ χυλὸς σὺν ψιμμιδίῳ ἢ λιθαργύρῳ ἢ ὀξὺν ἢ ῥοδινόν καταχευόμενος, ὠφελεῖ τὰς κεφαλὰς ἐπιφάνειαν φλεγμονὰς τὰς πυρῶδεις.

Περὶ Ἱερακίου τοῦ μεγάλου.

Κεφ. 66.

Ἱεράκιον τὸ μέγα, καμὴν ἀνίστησι τσαχλὺν, ὑπερῶν, ἀκανθώδη, ὑπόκωνον φύλλα ἔχει ἐν διασημάτων ἐπιληθυσίᾳ ἀραιῶς, σπικχὰ ἐμφερῆ τὴν περιφέρειαν· αἰθὴ μύκηνα ἐν κεφαλαῖς ὑπομήκει. διωάμην ἔχει ψικτικὴν, μετρίως ὑποσύφουσαν· ὅθεν σωματὶ καμνοσυνδύῳ καὶ φλεγμοναῖς καταπλαστέμενοι ἀρμόζει. ὁ δὲ χυλὸς καταρροφούμενος, διηγμόν* παρέρχεται. ἢ δὲ πόα συντῆμίζη καταπλασθεῖσα, σκορπιόπληκτοις ἀρήγει.

Περὶ Ἱερακίου τοῦ μικροῦ. Κεφ. 67.

Ἱεράκιον τὸ μικρόν, φύλλα ἔχει καὶ αὐτὸ ἐν διασημάτων ἐπιληθυσίᾳ τὴν περιφέρειαν· καμνία δὲ ἀνίστησι τρυφερά καὶ χλωρά, ἐν οἷς αἰθὴ μύκηνα, κύκλον περιεχόμενα. διωάμην δὲ ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν αὐτὴν τὴν περιεργασίαν.

Περὶ Σελίνου.

Περὶ Σελίνου. Κεφ. οδ'.

Σέλιον κηπτῶν, ἀρμύζει ἢ
πῶς περὶ αὐτὸ καὶ τὸ κόριον· καὶ
περὶ ὀφθαλμῶν φλεγμοναῖς με-
τὰ ἀρπυ, ἢ πικρὰς ἀλφί-
5 του καταπλάσσειν, καὶ καμ-
σον σμάγρου παρηγορεῖ· μα-
στὶς τε γυναικῶν τας ἀνίησι· κι-
γεί τε οὖρα ἐφθόν τε καὶ ὤμων
ἐσθλῶν. καὶ τὸ ἀφέλμα ἀν-
τοῦ τε καὶ τῶν ῥιζῶν πηρόμε-
10 να. ἀντιπάρχει θανάσιμοις φαρ-
μάκοις· ἐμέτοις κινεῖ· κοιλίαν
ταῖς ἐπέχει. τὸ δὲ σπέρμα ὅστις
εὐρητικώτερον, βοηθοῦ καὶ θη-
ειοδύκτοις, καὶ τοῖς λιθάρχειον
πεπρωκόσι. πνευμάτων τε ὅστις
15 διαλυτικόν. μίγνυται δὲ καὶ ἀ-
ρωδαίοις καὶ θηριακάς καὶ βη-
χικάς χρῆσθαι.

Περὶ Ελαοσελίνου.

Κεφ. οε'.

Ελαοσελίον γλυκῶν ἐν τοῖς
20 ἐφύδροις τόποις, μείζον τῷ ἡμέ-
ρου σελίνου· ποιεῖ δὲ ὅσα καὶ τὸ
κηπτῶν.

Περὶ Ορεοσελίνου. Κεφ. ος'.

Ορεοσελίον χαλκός ὅστις ἀπὸ
μαῖος εἰς ἐκ ῥίζης λεπτῆς, πρὸς
25 δὲ ἀπὸν κλωναία καὶ κεφάλια
κινεῖ· παρρηγορεῖ, λεπτότερα
καὶ τοῖς ἰσχυρῶς ἐφ' ὧν ὁ καρπὸς ἐ-
πιμήκης, δριμύς, λεπτός, ἐυώ-
δης, εὐοικὸς κυμίνω· φέεται δὲ ἐν
τόποις πετρώδεσι καὶ ὄρεσι.

Διῶα.

Apium. Cap. LXXIII.

Hortensis apij herba ad ea-
dem ad quæ corianum conue-
nit: inflammationibus oculo-
rum, cū pane aut polenta illi-
niritur: æstuantem stomachum
mulcet: mammarū duritiā ex
lacte concreto contractā re-
primit: vrinā ciet, siue crudum
siue coctum edatur. Decoctū
eius radicisque potum, vene-
norum noxæ resistit, quum vo-
mitiones excitet: aluum cohi-
bet. Semen vehementius vrinā
pellit: cōtra serpentīū venena,
aut epotā argenti spumā auxi-
liatur: inflationes discutit. Ad-
miscetur medicamētis quæ do-
lorū leuamenta præstāt: theria-
cis quoq; ac tussis remediis.

Eleoselinum.

Cap. LXXV.

Eleoselinum in humidis na-
scitur, satiuo grādius, & ad ea-
dem efficax.

Oreoselinum.

Cap. LXXVI.

Oreoselinum, caule est do-
drantem alto, ab radice te-
nui exeunte: per cuius am-
bitum ramuli, & capitula ci-
cutæ, multò tamen tenuio-
ra: femine cumini oblongo,
acri, & odorato, tenui: na-
scitur in petrosis & montibus.

x iij Vrinā

DIOSCORIDIS

Vrinam ciet, semine ac radice
in vino potis: menses trahit.
Antidotis, nec nō medicamē-
tis vrinam cientibus, & ex calfa-
ctoriis, inferitur. Nec halluci-
nari nos oportet, existimantes
oreofelinum esse, quod in fa-
xis prouenit: aliud enim est pe-
trofelinum.

Petrofelinum.

Cap. LXXVII.

Petrofelinum in Macedonia
prouenit, in præruptis locis: se-
mine ammij, odoratiore, sapo-
re acri, aroma olente. Vrinam
cit ac menstrua: contra stomachi
& coli inflationes, & tor-
mina prodest: laterū, renum, &
vesicæ doloribus in potu sub-
uenit. Admiscetur antidotis v-
rinam cientibus.

Hippofelinum.

Cap. LXXVIII.

Hippofelinū, Latini olusatrū
appellāt, aliqui smyrnion, quā-
uis aliud sit, quod propriè smyr-
nion dicitur, vt pauld post refe-
remus. Est autē maius & fatiuo-
apio candidius: caule alto, ca-
uo, molli, habēte veluti lineas:
foliis latoribus, in puniceū ver-
gentibus: coma foris marini, flo-
rū plena, depédētibus in cacu-
mine corymbis, antè q̄ deflo-
rescat: ea semine turgēt nigro,
obloq̄

Δουάμιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς καὶ ἡ
ρίζα οὐρητικὴν, ποτὲντες ἐν οἴνῳ.
ἀγρί δὲ καὶ ἐμβύλινα. μίγνυται
δὲ καὶ ἀντιδότοις καὶ ταῖς διου-
ρητικαῖς καὶ διεγερτικαῖς διουά-
μασι. οὐ δέ τῃ δὲ παλαιᾷ δοτὶ νομίζ-
οντες τὸ ὀρεοσέλιον εἶναι τὸ ἐν
πέτραις φυόμενον· διὸ γὰρ ὅτι τὸ
πετροσέλιον.

Περὶ Πετροσελίου.

Κεφ. οζ.

Σέλιον τὸ καὶ πετροσέλιον, τὸ το-
φύεται ἐν μακεδονίᾳ, ἐν ἀποκρή-
μυσις τόποις· σπέρμα ἔχον ἐοικὸς
ἀμμοῖ, ἐν ὁδῷ τερνόν· ἡ δὲ ῥίζα καὶ
ἀρωματίζον. οὐρητικόν, ἐμβύλιον
ἀγρογόν· ἀντιδότῃ δὲ καὶ πρὸς στομά-
χου καὶ κώλη ἐμπνευματώσεις καὶ
σπράφοις· πρὸς τε πνευματώσεις
καὶ νεφρῶν καὶ κύστεως ἐν ποτῶν λαμ-
βανόμενον. μίγνυται δὲ καὶ ταῖς
οὐρητικαῖς ἀντιδότοις.

Περὶ Ἰσποσελίου. Κεφ. οή.

Ἰσποσέλιον, οἱ μὲν, ῥέγιλον, οἱ
δὲ, ἄγριοσέλιον, οἱ δὲ, σμύρνιον
καλεῖσθαι, ἐτέρως τὸ κυρίως λεγόμενον
σμύρνιον ὑπαρχόντος ὡς ἀντίκα
ισορήσιον μὲν ἔστι μείζον καὶ λευκό-
τερον· ἢ κηπευτὸ σέλιον· χαμῆδες
κοῖλος, ὑ-Ἰνλὸς, τευφερεῖς, οἷον·
ῥαμμάς ἔχον· φύλλα παλαπύτε-
ρα, ὑποφωτιστόμενα, ἐν οἷς ὅτεν
ὡς λιθανωπίδος κόμην μετὰ ἀν-
δοις, καὶ κορύμβους πρὸν ἐξαρτῆ-
σαι συνεστῶσι· σπέρμα δὲ μέλαν,
ὅπι-

ἑπιπικνεύσας, δριμύ ἀρωμα-
τίζον· ῥίζα ἐυώδης, λευκή, εὐστο-
μος, οὐ πα χεῖρα. φέει ἐν συσκότις.
καὶ παρ' ἑλκεί. καχυνέται δὲ ὥς
ἄρ τὸ σέλινον. καὶ ἡ ῥίζα δὲ ἐφθι-
καὶ ὡμὴ ἐσθιέει. τὰ τε φύλλα καὶ οἱ
καυλοὶ ἐσθιόν· ἐφθὰ, καὶ ἑαυτὰ
καὶ ἡ μὲν ἰχθύων σκευάζεται καὶ ὡ-
μὴ δὲ ταιριχέται εἰς ἀγμάσας.
Διωάμη δὲ ἔχει ὁ καρπὸς πινώ-
μενος ἐν οἶνον καὶ πινέμενον ἀ-
ρωγόν· διεγείνεται τὸ πᾶν ῥιζοῦ-
ται πινόμενος καὶ συγχρηόμενος·
σφαργουρίας τὲ βροηθεῖ. καὶ ἡ ῥίζα
δὲ τὰ αὐτὰ ποιεῖ.

Περὶ Σμυρνίου. Κεφ. θβ'.

Σμύρμιον ἑστὶ ἐν κιλικίᾳ περὶ-
15 σέλινον καλεῖται θηνηόμενον πλείστον
ἐν τῷ λεγομένῳ ἀμάρῳ ὄρεϊ. καὶ τὸ
καυλὸν μὲν ἔχει ὅμοιον σέλινῳ,
παραφυάδας ἔχοντα πολλὰς· φύλ-
λα δὲ πλατύτερα πρὸς τὸ γῆν, καὶ ὑ-
ποσπικνάζονται, ὑποπύπνυνται, ῥωμυλίζονται.
20 καὶ ἐυώδη σὺν δριμύτητι, φαρμα-
κώδη τὲ καὶ ὑπομηνίζοντα τῇ
χρόα· πικρὰ δὲ ἐπὶ τῷ καυλῷ
ἀνηθοειδές· σπέρμα στρογγύλον,
ὅμοιον τῷ τῷ κρέμμενος, μέλαν, δρι-
μύ, γευσμένη ὡς σμύνην, ἐν αὐτῇ
25 ἐνὸς ποιούμην· ἡ δὲ ῥίζα δριμύτα,
ἐυώδης, ἀπαλὴ, πολὺ χυλός, δά-
κτυλα τῇ φάριγγι· φλοιὸν ἔχουσα,
ἐξωθεν μὲν μέλαινα, ἐνδοθεν δὲ
χλωρόν· ἡ ὑπόλευκον. φέεται δὲ ἐν
ῥιζοῖς τῶν τόπων καὶ γεωλόφους,
καὶ

oblongo, acri, solido, aromati-
co: radix dimittitur odorata,
candida nec crassa, quæ os cō-
mendat. In vmbrosis & palu-
stribus nascitur. olerum gene-
ris, vt apium. radix cruda co-
ctæ estur. Folia cum cauli-
bus decocta māduntur, & per
se aut cū piscibus præparātur,
crudaq; muria cōdiuntur. Vim
hanc habet, vt poto semine ex
mulso vino mēses cieat: algen-
tes calfacit potu aut illitu: vrinæ
stillicidio auxiliatur. Radix
eosdem præstat effectus.

Smyrnum. Cap. LXXIX.

Smyrnion, quod in Cilicia
petrofelinum vocant, plurimū
in amano mōte gignitur. Cau-
lē habet apij, & stolonēs mul-
tos: folia latiora, subpinguia,
ad terram infracta, robusta, o-
dore medicato, cum quadam
acrimonia, iucunda, colore
in luteum languescēte: ca-
pitibus caulium orbiculatis, vt
anethi: semine brasicæ, ro-
tundo, nigro, sapore aspero,
sicut myrrha, ita vt alterum al-
terius loco cadat. radix quo-
que odorata, gustu acri, fau-
ces mordet, succosa, mollis:
cortex eius foris niger, intus
viridis, aut subalbidus. Nasci-
tur in saxosis, & collibus, at-
que
x iij quæ

DIOSCORIDIS

que squalidis, & limitibus terrenis. Vis radicis, herbæ, & seminis exsiccacere. Foliiis muria maceratis ad obsonia vtuntur, aluum sistunt, radicem contra serpentium ictus bibere conuenit, tussis & orthopnoeas mitigat, vrinæ difficultati medetur: recentes tumores, collectiones, duritiasque discutit, illita, & vulnera ad cicatricem perducit: partus abortu vitiat, si feruefacta subiiciatur. Semen, lienis, renum & vesicæ vitiis prodest: menses & secundas pellit: commodè datur ischiadicis in vino, inflationes stomachi lenit, sudores ciet, & ructus. Peculiariter datur hydropicis in potu, & contra febrium circuitus.

Elaphoboscum.

Cap. LXXX.

Elaphobosco foeniculaceus caulis est, aut rorimarino similis, geniculatus: foliis durum digitorum latitudine, vt terebinthi, prælongis, aliquantum asperis, circumfractis: adnata multa habet, ferentia umbellæ anethi similes, & semina eiusdem: florem subuleum: radice ternum digitorum longitudinis, & crassitudinis vnius, candida, dulci, esui apta.

Caulis

ἡ ἀνίκμοις καὶ γυνήσιν χροσμοῦσας. Διῶαμιν δὲ ἔχει ἢ ῥίζα καὶ ἢ πῶα καὶ ὁ καρπὸς θερμαντικὸν. λαχαρεύει δὲ καὶ εἰς τὰς δὴμαίαις τὰ φύλλα, κοιλίαν τὲ ἱστίην ἢ δὲ ῥίζα πνοῦν ἐρπτοτοδύκτοις ἀρ- 5 μύζει, παρῶναι δὲ καὶ βήχας καὶ ὀρθοπνοίας, καὶ δυσουρίας ἰσχυρὰ κατὰ πλάσσειν δὲ τὰ πρὸς σπασμὰ οἰδήματα, καὶ φλεγμονὰς καὶ σκληρίας διαφορεῖ, τρεῖς ματὰ τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τὸν ὅσον ἄγει. ῥιζὴ δὲ καὶ προσδεῖται ἐξ αὐτῶν σπινθ. καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτῆς, πρὸς νεφροὺς καὶ σπλῆνα καὶ κύστην ἀρμύζει ἄγει δὲ καὶ ἐμμηναι καὶ εὐντέρων πρὸς τὴν ἰσχίαν μετ' αἴνου πινόμενον ἀρμύζει, καὶ σωμαίου ἐμπνύμα τῶ- 15 σεις παρῶναι, ἐστὶ δὲ καὶ ἰδρωτικόν, ἐρευνκτικόν. ἰδίως πινόμενον πρὸς ὑδρωπάς καὶ ἀσθῆνις.

Περὶ Ελαφοβόσκου.

Κεφ. π'.

Ελαφοβόσκον χαλκός ὅτι λι- 20

βαινώθη δὲ ἢ μαρσίθρι ἐμφερές. γυναικῶδες. φύλλα διδάκτυλα τὸ πλάτος, ἰσχυρὸς ἀπὸ τῆς ὥς τερβίνθου, περικεκασμένα τραχέα ποσὶς. ἔχει δὲ παρὰ φύλλοις ἰσχυρὰς ὁ χαλκός, καὶ 25 διὰ ἐχούσας ὅμοια ἀνῆθου, ἀνθὶ ἰσομήναι, καὶ τὸ σπέρμα ἀνῆθου ἐμφερές. ῥίζα ὡς τριδάκτυλος τὸ μήκος, πάχος δακτύλου, λευκὴ, γλυκεία, ἐσθῆμιος. καὶ ὁ

καὶ ὁ κωλὸς ὃ λαχανικόν ἄρ-
 ρυὸς ὢν. τὴν φασὶ τὴν πᾶσαν τὰς
 ἐλάφους νεκρῶν εἶσαι, ἀντὶ τὴν τοῖς
 τὴν ἔρποντ' ἐν ἵμασι δένει καὶ τὸ σπέρ-
 μα δίδωσι τοῖς ἔρποντοδόνκτοις σὺν
 5 οἴνῳ. Πρὶ Μαράθρου. Κεφ. πα.
 Μαράθρου, αὐτὴ ἐδιομόνη ἢ πῶς
 δύναται γάλα καὶ τασσῆναι, καὶ τὸ
 σπέρμα δὲ πινόμενον ἢ συνε-
 μόνον πιεσάνη. τὸ δὲ ἀφ' ἐλ-
 λήματος ἰσοπεδῶν, νεφριτικοῖς
 10 τοῖς καὶ κύστιν χηρίσιμον, διὰ τὴν
 καὶ τὴν ἀφ' ἑαυτῶν ἀρμόζει ὃ ἐρποντοδόν-
 κτοις σὺν οἴνῳ πινόμενον, καὶ κα-
 ταμίνια ἀγείρει ἐν πυρετοῖς τὴν ναύ-
 τῶν καὶ καὶ σὺν σωματικῇ παρὰ τῇ
 ταυρῇ καὶ τῇ ὁδῷ πινόμενον.
 15 αἱ δὲ ῥίζαι λεῖπαι σὺν μέλιτι κα-
 ταπλεθεῖσιν, κυνὸδοντα διερα-
 πύουσι. ὁ δὲ χυλὸς ἐκδιχθεῖν-
 των τὴν κωλὸν καὶ τὴν φύλλων ἐν
 ἡλίῳ ξηρανθεὶς, εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ
 20 καὶ ὅσα πρὸς ὀφθαλμικὰν σκευάξαι
 τὴν χηρίσιμον. χυλὸς δὲ καὶ τὸ
 σπέρμα πρὸς τὰ αὐτὰ χλωρόν,
 ἔπι σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέ-
 μοσι, καὶ ἢ ῥίζα καὶ τὴν πρὸς τὴν
 ἐκδιχάσθαι. Ἐν τῇ τῇ πρὸς ἐσπε-
 ραν ἰσχυρὰ, καὶ ὅπν' ἀνίστην ὁμοιον
 25 κόμης ὁποῦ διεκρίσθαι ἐν τῇ ἀν-
 τίστα μίσην τὴν κωλὸν τὴν ἐπὶ χλω-
 ρῶν, καὶ πυρὶ παρὰ πέντε ἡμέρας ὑπὸ
 τῇ θέρμασι οἰογὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἐκδι-
 χθῆναι τὸ κῆρυξ. ἔστι δὲ ἐν ῥέσει τὸ
 καὶ πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ τὸ πο-
 τῶν

Πρὶ

Caulis tener pro olerе mandi-
 tur. Contra serpentium ictus,
 datur semen in vino. Fama au-
 tem est, hoc pabulo, ceruas ser-
 pentium moribus resistere.

Foeniculum. Cap. LXXI.

Foeniculum si herba edatur,
 aut semen cū pitfana bibatur,
 mammas lacte replet. Comæ
 decoctum in renum dolorib⁹
 subditū proficit, quippe quodd
 vrinam excitet: contra serpen-
 tium ictus in vino conuenien-
 ter bibitur, mēses ciet: in febrī-
 bus nauseam & stomachi fer-
 uorem, ex aqua frigida potum
 sedat. Cōtritæ radices & cum
 melle illitæ, morib⁹ canū me-
 dentur. Succus caule & foliis
 exprimitur, & in sole siccatus,
 in medicamēta adiicitur, quæ
 ad excitandam oculorum aci-
 ciem commodè temperantur.
 Extrahitur succus ad eadē va-
 lens, etiam semine viridi, ramu-
 lisque & radicibus prima ger-
 minatione incisis. In Iberia
 quæ ad occidentem spectat,
 succum reddit gūmi similem.
 Caulem medium, dum herba
 floret rustici demetunt, igniq;
 admouent, quod facilius vi co-
 loris exudans, gummi remit-
 tat: quod efficacius succo est,
 ad medicamenta oculorum.

Foeniculū

DIOSCORIDIS

Fœniculū erraticū, siue hippomarathrū. Cap. LXXXII.

Est & sylvestre fœniculum, magnū: fert autē semē cachryi simile, cuius radix iucūdè olet, potaq; stranguariæ medet: menses imposita ciet: ventrē fistit, radice aut semine poto, & cōtra serpentium morsus auxilia tur, calculōsque cōminuit, & regium morbum expurgat: lactis abundantia facit decoctū foliorū haustū & fœminas à partu purgat. Traditur aliud hippomarathri genus, longo, exili, & angusto folio: semine coriādri, rotundo, acri, & odorato. Excalfaciendi naturā habet, & viribus fœniculo respōdet, sed ad omnia infirmus.

Daucum. Cap. LXXXIII.

Daucum aliqui Dauciū vocant. Creticum foliis fœniculo simile, minoribus & tenuioribus: caule dodrantali, umbella coriandri, flore albo: semine acri, cādido, hirsuto, suauissimi odoris in mandendo: radix digitali crassitudine, & dodrantis longitudine adolefcit: in saxosis nascitur, & locis sole illustratis. Aliud eius genus, sylvestri apio simile, acre, odoratum, aroma olens, feruentis gustus. Probatissimum Creticum.

Tertium

Πρὶ Ἰππομαράθρου.

Κεφ. πβ'.

Ἰππομαράθρου μαράθρον ἐστὶν ἄρειον μέγα φέει δὲ σπέρμα καὶ γρηυὶ ὁμοιον, ρίζα δὲ ὑπερὶν ἐυώδης, ἢ τις πνοῇ μιν στραγγουείας ἰστανεῖ μὲν δὲ τὸ ἄρειον περὶ σπέρμα τὸ δὲ σπέρμα καὶ ἡ ρίζα κοιλίαν ἱσποσὶ πινόμενα θηροδύκτοις τὲ βουδεῖ, καὶ λίθους θρύπτει καὶ ἡ κτερον ἀποκαθαίρει. τὸ δὲ φύλλον τὸ ἀφ' ἧς πινόμενον γὰρ λα ἄρει, καὶ ταῦ ἐν τῇ πῶν γυναικας ἀποκαθαίρει, καλεῖται καὶ ἑτέρον ἰππομαράθρου, φύλλα ἔχον στενὰ, μικρὰ, περιμήκη καρπὸν δὲ στρογγύλον περὶ τὸ φῶ καὶ εἰς, δριμύς, ἐυώδης, θρημαρῖκόν ἀναλογεῖ δὲ αὐτῇ ἢ διώμεις τῷ περὶ σπέρμα, ἀδενέστερον ἐν ῥίζῃ.

Πρὶ Δαύκου. Κεφ. πγ'.

Δαύκος, οἱ δὲ δριμύτων καλεῖσιν. ὁ μὲν τις ἐστὶ κρητικός, μαράθρου ἔχον τὰ φύλλα ὁμοία, μικρότερα δὲ καὶ λεπτότερα καρπὸν σπινθηραῖον, σιμάδιον ὁμοιον κορειάνῳ, αἷδον λευκὰ ἐν τῷ τῆτοις ὁ καρπὸς δριμύς, λευκός, δασύς ἐν τῷ διαμασάδῃ ἐυώδης, ρίζα δασύτης τὸ πάχος. τὸ δὲ μήκος πινόμενης γρηυαῖ δὲ ἐν πρῶδεσι τέπεις, καὶ ἐνυλίοις. ὁ δὲ τις αὐτῷ ἐστὶ στελινῷ ἀλείω παρὰ πλῆθος ἀρωματώδης δριμύς καὶ ἐυώδης γενομένη καὶ πυρρώδης διαφείει δὲ ὁ κρητικός.

Τδ

Τὸ δὲ τρίτον εἶδος κορίαν φύλλα
 ἔσονται, καὶ τὰ αὐτῶν λευκὰ, κεφαλὰν
 δὲ ἔχει καὶ καρπὸν ὅμοιον ἀνήθα, Tertium assignatur genus fo
 ἔφ' ἢ σκιδάριον ἑμφορὸς σαφυλῶ· liis coriandri, floribus albis, ca
 σπέρματός ἐπιμήκης πλήρες ὡς pite & femine anethi, musca-
 κυμίνου δριμύως. Τὸ δὲ σπέρμα rio pastinacæ: femine oblōgo,
 πύτων δυνάμει ἔχει θριμαπ- ceū cuminī, acri. Omnium fe-
 κιν πνιόμερον ἐμμήνων, ἐμβρύων, men excalfacit: potū vrinam,
 καὶ ἔκρον ἀγρωγόν, καὶ σφόδρον ἀπαλ- menses, & partus extrahit, tor-
 λακτικόν, ἐκ τῶν χροῖων παρ' αὐτῶν minibus liberat, veterem tuf-
 κόν ἀρήγει ἢ καὶ θαλασσιόδηκτις sim mitigat: phalangiorū mor-
 10 ποθεν σὺν οἴνῳ διασφραεῖ ἢ καὶ οἰδῆ sibus potum in vino auxilia-
 ματα καὶ ἀπαλαδένῃ δὲ χυτῶσις tur: tumores illitu discutit. Se-
 ἢ μὲν ἄλλων ἢ σπέρματος μόνον. minis duntaxat in aliis gene-
 ἢ ἢ κρητικῶ καὶ ἢ ῥίζης, ἢ περὶ μά- ribus inualuit vsus: in Creti-
 λιστα παρὰ τὰ θηρία πίνεῖ) μετ' co, etiam radicis, quæ maxi-
 οἴνω. Πρὶ Δελφινίω. Κεφ. πδ'. mē contra venenatorum iniu-

15 Δελφίνιον κλωνίας ἀνίστα δι- riam in vino bibitur.
 σπιδάμους ἢ καὶ μείζονας ἀπὸ Delphinii. Cap. LXXXIII.
 μῦθς ῥίζης ἀπὸ οὐστὶ φυλάξει αἰ- Delphinium, furculos emit-
 πλοσμένα λεπτά, ἐπιμήκη, δελ- tit à radice vna sesquipedales,
 φινειδῶθεν καὶ ὀνόμασται. αἰθρος aut maiores, à quibus folia ex-
 δὲ ὁμοιον λευκοῖω, ἐμπερφυρον· eunt parua, tenuia, diuisa, præ-
 20 σπέρμα ἐν λοβοῖς καὶ χυτῶ ἐμ- longa, quæ delphinorū effigie
 φορὸς, ὁ βοηδεῖ ποθεν ἐπὶ οἴνῳ repræsentant: vnde tractū no-
 σπορποπλήκτοις, ὡς οὐδὲν ἔτε- men est. Flos violæ albæ non
 ρεν. φασὶ δὲ καὶ τὸν σκορπίου πα- dissimilis, purpureus: & semen
 ρατεδεῖσθαι ὅτι πᾶς παρ' αὐτῶν in filiquis, milio proximū, quo
 αἰσθητοῖς τὸ καὶ ναρκώδεις γί- nō aliud vtilius bibi potest, ab
 25 νεδαται, ὑφαμενίως δὲ εἰς τὸ αὐ- scorpione percussis. Aiūt enim
 τὸ καθεστάναι. φέται δὲ ἐν περ- obiecta herba, scorpiōes resol-
 χέσι καὶ ἐνυαλίοις τύποις. ui, atq; ignauos torpescere: se-
 30

Περὶ Δελφινίου ἑτέρου.

Κεφ. πέ.

Δελφίνιον ἕτερον, οἷ ἢ ὀκνηθον, Prouenit in asperis & apricis.
 ῥωμαῖοι Delphinium alterum.

Cap. LXXXV.

ALTERUM est delphinium,

quod

DIOSCORIDIS

quod Romani bucinū vocāt, superiori simile, sed foliis & ramis longè gracilius. Viribus eisdem poller, sed non ita efficibus.

Pyrethrū. Cap. LXXXVI.

Pyrethrum Romani salinarem vocant, folia caulēque emittit vt daucum sylvestre & foeniculū: umbellamq; anethi, circinata rotunditatis. Radix longa est, pollicis crassitudine, gustu feruidissimo. Pituitatem elicit: ideo in dolore dentium, decocta in aceto, colluta inde ore, auxiliatur: mansa pituitam extrahit: sudores ciet, peruncto ex oleo corpore: diuturnis horrorib⁹ efficax est & cōtra perfrictiones membrorum, resolutionēque eximiè conducit.

Rosmarin⁹. Cap. LXXXVII.

Duo rosmarini genera: vnū foecundum frugiferumque, cuius semē canchrys vocatur: folia foeniculi habet, crassiora & latiora, in rotæ speciem, humisparfa, iucundè olentia: caulem cubiti altitudine, aut maiorē, multis concavum alis: in cacumine umbellā, in qua semen copiosum, candidū, sphōdylo simile, rotundum, angulosum, acre, resinaceū, quod in mandendo linguam exurit:

radix

ῥωμαῖοι βυκίνης, ἢ αὐτὴ ἐμφερὲς τῷ περὶ αὐτῆς, τοῖς δὲ φύλλοις ἢ τοῖς κλωνίοις ἰσχυρότερον πολλῶν. δυνάμειν ἔχον ἢ αὐτὸ τ' αὐτ' τῷ περὶ ῥημύδι ἢ ἔτι δὲ ἐν ῥήγες.

Πρὶ Πυρέθρου. Κεφ. ας'. 5

Πύρεθρον πῖα ὅτι χαμλὸν ἀνείστα καὶ φύλλα ὡς περὶ δαυκὸς ἄγριος καὶ μάραθρου· σιδήριον δὲ ὡς ἀνήδου τειχευδές. ῥίζα δακτύλου μεγάλου τὸ πάχος μακρά, γενυσὶ μύρῳ, πυρεωπικωτάτη. 10 φλέγμα πὸς ὅτιν ὅπασα σικκὴ διδὼ καὶ ταῖς ὁδονταλγίαις βοηθεῖ μετ' ὅξους ἐψηθεῖσα καὶ διακλυζομένη· ἄγει δὲ καὶ φλέγμα διαμασσιθεῖσα· συγχρυσμύνη δὲ μετ' ἱλαίου, ἰδρωτὸς κινεῖ ποιοῦσα 15 περὶ τὰ χεῖνια ῥίγη, καὶ περὶ ἐνυγμύνα δὲ ἢ παρειμύνα μέρη τῶ σώματος, ἄκρως ἀρμυζέ.

Πρὶ Λιθανωτίδος. Κεφ. πζ'.

Λιθανωτὶς διὰ τὴν μύρῳ πτε καὶ πτε, ὡς ὀλίαν δὲ ζέα, ἢ χαμ- 20 ψάνεμα χαλκιδόν, ἢς ὁ καρπὸς κάγχυς καλεῖται· φύλλα δ' ἔχει μαράθρου ὅμοια, παχύτερα δὲ καὶ πλατύτερα τειχευδῶς, ὅπῃ τ' ῥῆς ἐστὶ μύρα, ἐν ὁδῷ χαμλὸν δ' ὅσον πύρεος καὶ μέγιστα, μακράς 25 ἔχοντα πολλαί, καὶ ὡς ἄκρη σιδήριον ἐφ' ἢ καρπὸς πολλὸς, λευκὸς εὐκλὸς σφονδύλιος, πελοδρῆς, ἰωνίας ἔχων, δριμύς, ῥητινίζων, ἐν δ' τῷ διαμασάει ὅτι κινεῖ τὰ γένη.

ῥίζα

ρίζα δὲ λευκὴ συμεζέσθης, ὅζουσα
 λιβαίνῃ. Ἡ δὲ ἑτέρα κατὰ πάντα
 ἔοικεν τῇ πρὸς αὐτῆς σπέρμα φέ-
 ρει πλατὺ, μέλαν, ὡς σφονδύλιον,
 εὐώδες, ὃ πυρωπικόν, ῥίζαν ἐν μ-
 5 πῶν ἐκ τὸς μέλανων, θλαθεῖσαν
 δὲ λευκίῳ. Ἡ δὲ λεγόμενη ἄκαρ-
 πος καὶ πάντα ὁμοία ἔσται τῷ πορ-
 ρηιδύμῳ, ὅτε χαμῶδον ἀνίστην ἔ-
 τε αὐτὸς ἔτε σπέρμα. φύει δὲ ἐν
 πεδίοις καὶ τραχέσι τόποις. πα-
 10 σῶν δὲ κοινῶς ἡ πᾶσα κατὰ πλά-
 θεῖται λεῖα αἰμορροΐδας ἐξέλκει,
 φλεγμονὰς τε ταῖς κατὰ δακτύ-
 λιον τραύει, καὶ κονδυλώματα
 καὶ χριεῖδας, καὶ τὰ δύσπεπτα
 πῶν ἀποσημάτων συμπεπτεῖ. αἱ
 15 δὲ ῥίζαι ξηραὶ σὺν μέλιτι ἔλκν
 ἀνακαθαίρουσι, καὶ σφόδρα ἰσώνται·
 καὶ θηλειῶν καὶ ἀρμόζοις σὺν
 οἴνῳ πινόμεναι ἔμμεναι τὸ ἄγν-
 ος καὶ οὐρα, διαφορεῖται δὲ καὶ
 εἰδήματα παλαιὰ κατὰ πλάσ-
 20 σόμενα. ὁ δὲ χυλὸς τῆς ῥίζης καὶ
 τῆς πᾶσιν ὀξυδερεῖς, μυζούμνος
 μέλιτι καὶ ἐν χυμῷ. ὁ δὲ καρ-
 πὸς πινόμενος, τὰ αὐτὰ πίνει.
 βοηθεῖ καὶ ἐπιπλησίαις καὶ ταῖς ἐν
 θώρακι παλαιαῖς διατέσσιν· ἡ-
 25 κτεεικοῖς τε μὲν πεπτεῖς καὶ οἴ-
 νου διδόμενος· ἐστὶ δὲ καὶ ἐν πορ-
 ριδύμῳ σὺν ἐλαίῳ ἀλειφόμενος ἀρ-
 μόζει καὶ ῥήγασσι, καὶ σπασματι-
 ποδάρχεις τε κατὰ πλάσσειν
 λεῖος σὺν αἰεῖνῳ ἀλειφῶν καὶ ὅξει
 δὴ φέει

radix thus redolet, candida, p-
 grādis. Est & alterum omnino
 consimile, semen ferens latum,
 nigrum vti sphondylion, odo-
 ratum, minimè exurens, radice
 foris nigra, intus si frāgatur, al-
 ba. Verum id quod sterile dicitur,
 illorum planè similitudinè
 refert: sed neque caulem, ne-
 que florem, neque semen pro-
 mit. Nascitur in saxosis & aspe-
 ris. Trita omnium herba com-
 munitè hæmorrhoidum pro-
 fluuvia sistit, sedis inflammatio-
 nes & condylomata mitigat,
 cōcoquit strumas & abscessus,
 qui ad maturationē agrè per-
 ducuntur. Siccæ radices cum
 melle vlcera purgant: tormini-
 bus medentur cum vino potæ,
 & contra serpentium morsus
 conueniunt: menses & vrinas
 cient, ueteres tumores illitu
 discutunt. Tam radices quàm
 herbæ succus, adiecto melle il-
 litus, oculorum aciem exacuit.
 Potum semen ad eadem pol-
 let: si comitialē malum sentia-
 tur, aut vetus pectoris vitium,
 auxilio est: regio morbo labo-
 rantibus cū vino & pipere da-
 tur: sudores mouet, cum oleo
 peructum: ruptis & conuulsis
 prodest: podagris, cū loliacea
 farina, & aceto tritū illinitur,
 purgat

DIOSCORIDIS

purgat vitilignes, addito aceto quàm acerrimo, Semine in potionibus vtendum, eius quidem quod Canchryn non ferat, quippe illud sua acrimonia arteriam exasperat. Rosmarinum cum erica nasci, foliis lactuæ syluestris amara asperioribus, candidioribusque, radice breui, Theophrastus author est: potius, idipsū alterutra parte purgare.

Cáchrys. Cap. LXXXVIII.

Canchrys vim habet exalfaciendi, & vehementer exicandi: quare abstergentibus medicamentis inferitur. Contra oculorum fluxiones capiti illinitur: ita vt tertio die soluat.

Rosmarinū coronarium.

Cap. LXXXIX.

Rosmarinum quo coronarij vtuntur, ramos mittit tenues, & circa eos folia minuta, densa, longa, exilia, subter incana, supernè virentia, graui odore. Excalfactoria vi præditum est: regium sanat morbum, si decoctum in aqua ante exercitationes bibatur: & vbi laboras exercitationi se crediderit, in balnea descendat, & merum potet. Acopis, gleucinóq; vngueto admisceri solet.

Sphondyliū.

ἀλφούς τε σμήρει, μνημόσος
ὅξυ δριμυτάτω. τῷ σπέρματι δ'
εἰς τὰ ἀποσήματα χυθὲν δὲ τ'
μὴ τὸ κάρχρυ φερούσης λιθανω-
πίδος, δριμύ γδ ἐκείνη ἢ βαχυ-
πκὸν τῆς ἀρτηρίας. Θεόφραστος
δὲ ἰσορεῖ μετὰ τῆς ἐρείκης λιθα-
νωπίδα δριδακί ἀγρία τῇ πικρᾷ
ὅμοια φύλλα ἐχούσαν φύεσθαι, ῥί-
ζαν δὲ βραχέαν· καὶ δαίρειν δὲ
αἶμα καὶ κατὰ τὰ πύττω ποθεῖσθαι
λευκότερα μὲν τοὶ καὶ τραχύτερα
τὰ φύλλα τῶν τῆς δριδακός.

Πρὶ Κάρχρυος. Κεφ. αη'.

Τὸ μὲν κάρχρυ δυνάμει ἔχει
δριμυτικὴν, ἀναξινεαντικὴν σφό-
δρα ὅθεν ἀρμόζει σμήρμασι μι-
κροῦ μύρον πρὸς ῥευματιζομένοις
ὀφθαλμοῖς, ὅτι τῆς κεφαλῆς ἐμ-
πλάσσει μύρον, καὶ ἀποσμήμυρον
μὲν ἡμεῖς τρεῖς.*

Πρὶ Λιθανωπίδος. Κεφ. αθ'.

Λιθανωπίς μὲν ῥωμαῖοι κα-
λοῦσιν ῥοσμαεῖνον, καὶ οἱ σερφα-
νοπλόκοι χυθόνται, ῥάβδοι εἰς κα-
πταὶ, πρὶ αὐτὰ φύλλα λεπτά,
πυκνά, ἐπιμήκη καὶ ἰσχνά, ἐνδο-
θεν λευκά, ἐκ δὲ τ' ἐκτὸς χλω-
ρά βαρύνοντα. Δυνάμει δὲ ἔχει
δριμυτικὴν καὶ ἰκτερινὴν ἰαπικὴν,
ἐάν τις αὐτὴν ἐψησας ἐν ὕδατι
δύῃ πρὸς τῶν γυμνασίων πιεῖν.
εἴτα γυμνάζων λουή καὶ αἶμα π-
τίζει, μῆνυται δὲ καὶ ἀκόπει
καὶ τῷ λευκίῳ χρίσματος.

Πρὶ

Πρὶ Σφονδυλίῳ. Κεφ. 5'.

Σφονδυλίον φύλλα μὲν ἔχει κτ'
 ποσὴν εὐκότα πλατάνω * πρὸς
 τὰ τῶ πάντας χαμλοῦς ὃ πηχ-
 αῖος ἢ καὶ μεζόνος, εὐκότας μὲν
 5 ῥά θρεφ, σπέρμα ὃ ἐπ' ἄκρῳ ὁ-
 μοῖον στέλει, διπλοῦν, πλατύτε-
 ρον δὲ καὶ λευκότερον καὶ ἀχρ-
 ρωδέστερον, βαρύνουσιν ἀνθὴν λευ-
 κὰ ῥίζαν λευκὴν, ραφάην ἐμφε-
 ρή. φέεται δὲ ἐν κλάδεσιν καὶ ἐν ὄ-
 10 δροῖς χλωείοις. Ὁ δὲ κόρυς ἀν-
 τὸ ποτεῖς, ἐκκρίνει κτ' κοιλίαν
 φλεγματῶδες ἴσται δὲ πνομέ-
 νη ἢ παπικῆς, ἰκτερίκῆς, ὀρθοπνοί-
 κούς, ἐπιληπτικῆς, καὶ ὕστερικῶν
 πίνχα. Ἐσποδυμώδης δὲ ἀνακα-
 15 λείτται τὸν κατὰ φρεσὺς. συν-
 ἑλάττω δὲ ἐμβρεχόμενος τὸ κεφα-
 λῆς, ἀρμόζει φρενιπτικούς, ληθαργ-
 γικούς, κεραιαλγύσι· ἐπὶ γὰρ δὲ
 καὶ ἐρπητας συν πηγάτω κατὰ
 πλαθεῖς. ἢ δὲ ῥίζα δὲ ὃ ἰκτε-
 20 ρώσι καὶ ἡπαπκοῖς. πείθει δὲ ἴσται
 δὲ καὶ ἐντερεῖσι πείθει τὴν τύχης
 τὸν ἐν σείξει· δὲ ἀνθὸς χλω-
 ροῦ ὁ χυλὸς πρὸς εἰκασίαν ὁ-
 τα καὶ πνοῖται ἀρμόζει ἀπο-
 πτίθεται δὲ ὑλαζόμενος ὡς τὰ
 25 λοιπὰ χυλίσματα.

Πρὶ Νάρθηκος. Κεφ. 5α.

Νάρθηξ, τέττε χλωρὸν ὄντος ἢ
 ἐντεριῶν πνομῶν αἰμοπτοι-
 κούς καὶ κοιλιακούς ὁφθαλμοῦ, καὶ
 ἐχιδνῆσι δίδοται συν ὕην, καὶ

Shpondylium. Cap. XC.

Sphondyliū folia quadām-
 ten° platani & panacis habet:
 caules foeniculaceos, cubitali
 altitudine, aut amplius assurgē-
 tes, in quorum cacumine semē
 duplex, feseli simile, sed latius,
 cādidius, & magis paleaceum;
 grauis odoris: flores eius albi;
 aut pallentes: radice raphani,
 candida. Nascitur in palustri-
 bus & aquis. Potum semen
 pituitam per alium extrahit:
 medetur iocineris vitii, regio
 morbo, comitialibus, ortho-
 pnoicis, vuluarum strangula-
 tioni. Vetroso suffitu reuo-
 cat: cum oleo commodē in-
 funditur capitibus phrenetico-
 rum, & lethargicorum, item ca-
 pitis dolorib⁹: cum ruta illitū,
 serpentia vlcera cohibet. Da-
 tur radix contra regium mor-
 bum, & iocineris vitia: circum-
 rafa eadem & iniecta callos fi-
 stularum derodit. Recentis flo-
 ris succus exulceratis auribus,
 purulētisque accommodatur:
 qui ceterorum succorum mo-
 re exprimi, dein recondi solet.

Ferula. Cap. XCI.

E viridi ferula medulla pota-
 vtilis est ad cruentas excrea-
 tionēs, coeliacosq;, & cōtra vi-
 perarū morsus in vino datur,
 erupentēq;

DIOSCORIDIS

erumpentēque naribus sanguinem indita sistit. Semen potum torminosi auxiliatur: sudores ciet, vincto ex oleo corpore. Caules, si edantur, capitis dolores faciunt: muria conduntur. Ferula itaque caulem profert ternum saepe cubitorum: folia foeniculi, longē asperiora, & latiora, qua ab imo caule vulnerata sagapenum efficitur.

Peucedanū. Cap. XCII.

Peucedanum, caulem mittit tenuem, gracilem, foeniculo similem: comam habet statim ab terra copiosam, spissamq;: flore luteo: radice nigra, crassa, graui odore, succosa, gignitur in montibus opacis. Tenuis radix cutello conciditur, profluensque è plaga succus umbræ mandatur: in sole siquidē confestim euanesceat. Colligitur capite prius & naribus rosaceo perfusus, ne capitis dolor premat, & vertigo sentiat. Affatione radix inutilis fit. Tam lacq; succus radice & caulibus extrahi solet, sicuti è mādraga: verū inefficacior succo lachryma habet, & velocius expirat. Interdū etiā cōcreta inuenitur lachryma, thuris similitudine, caulibus radicibusq; adhærens.

Præfertur

καὶ τὰς ἐν ῥητὶν αἰμορραγίας ἐπιχειρεῖν. τὸ δὲ σπέρμα σποφικῶδες πηρόμενον ὀφέλει. καὶ ἰδρωτὶς κινεῖ χροῖον μετ' ἐλαίου, οἱ δὲ χαμῶδι βρωθέντες νεφθαλγίαις εἰσὶ τὰ ἐργαζόμενα. ὃ γὰρ νάρθηκα χαμῶδι ἀναφέρει βίτηλον πολλὰς. φύλλα δ' ἔχει μαράθρου ἐμφερῆ, περὶ τὰ πολλὰ καὶ μέγιστα. ἐξ ἧς καὶ τὸ σαράπῳλον γίνεταί, κολλαπίου δὲ πρὸς τῇ ρίζῃ.

10

Πρὶ Πευκεδάνου. Κεφ. εβ'.

Πευκεδανὸς χαμῶδι ἀνίστη λεπτόν, ἰσχυρόν, μαράθρου ὁμοιονκόμῳ δ' ἔχει πρὸς τῷ ρίζῃ ἰκανὴν καὶ πυκνὴν ἀνδρὸς μήλον, ῥίζαν μέλαιναν, βαρύνουσαν, ἀδρανῆ μετὴν ὁπῶ, φύεται ἐν ὄρεσι συσκιόσι. Οὐκίζεται δὲ ἡ ρίζη ἀπαλῶς ἀποτυμνωμένη μαχαίρᾳ, καὶ τὸ ἀπορρέον ὑδατὸς ἐν σκιά πίνεται. ὑπὸ τῷ ἥλιῳ ἀνίσταται, ἐν δ' τῷ συλλέγεσθαι κεφαλαλγίαν ποιεῖ καὶ σκοτώματα. ἐὰν μὴ τις πρὸς διαχρῖσιν αὐτῇ τὰς ῥίνας ῥοδίνῳ καὶ τῇ κεφαλῇ περικταλέξηται, ἄχρηστος δὲ γίνεταί, ὁππότεν ἡ ρίζη ὁπλίζονταί, καὶ οἱ χαμῶδι καὶ χυλίζονταί, καὶ ἡ ρίζη ὥς μαράθρου ἔσται. ἢ πλον δὲ ἐνεργεῖ τὸ χυλῆν, ὁ δὲ πὸς καὶ τὰ χυλὸν ἐκπνέει. ἐκίστε δὲ εὐείσκει τὸ περὶ πηλὸς δάκρυον, ὁμοιον μελανωτῷ τὰς χαμῶδαις καὶ τὰς ρίζαις πρὸς ἀπεπλάσμενον.

25

Τε

Τὸ δὲ ὁπῶν διαφέρει ὁ ἐν σαρδ-
νίᾳ καὶ σιμοθράκῃ χυμὸς ὁμοῦς, βα-
ρυόσμος, εἰ καὶ ῥῶς, θερμαίνων πλὴν
καὶ οὐκ ἀρμόζει δὲ σὺν ὄξει καὶ ῥο-
δίῳ καταχρῶμενος, λιθαρικοῖς,
5 φρενιτικοῖς, σκοτωματικοῖς, ἐπι-
ληπτικοῖς, κεφαλαλγῶσι χρονίῳς,
στεφλυπτικοῖς, ἰσχιαδικοῖς. σπασ-
μῶσις καὶ κατὰ τὴν τοῖς περὶ νεύρα
παθεῖσι συλχρῶν μετ' ἑλαίου
καὶ ὄξους ἐστὶ δὲ καὶ ὁ σφραγιστικὸς πι-
10 ρῶς ὑστερικῶς, καὶ τὸ καταφρομέ-
νων ἀνακλητικὸς διώκει δὲ θηρία
θυμῶν ἁρμόζει δὲ καὶ περὶ
ὠνταλγίαν ἐν ταλγῶν σὺν ῥο-
δίῳ καὶ περὶ ὁδονταλγίαν ἐν π-
τέμνῳ βρώμασι. ποιεῖ δὲ καὶ
15 περὶ βήχας μετ' ὧν λαμβαν-
νόμενος δυσπνοιῶν τὴν καὶ σφρα-
γιστικὴν καὶ πνευματικῶς διαδέσσειν
ἁρμόζει, κοιλίαν τὴν ἡπῶς μα-
λάσσει, καὶ σπλῆνα τήκει, καὶ δυσ-
στομίαν ἐξ ὧν ἀρῆται περὶ τε
20 πύλιν καὶ διατάσεις κύστεως καὶ
νεφρῶν πινόμενος ποιεῖ. ἀναστο-
μοῖ δὲ καὶ ὑστεραγ. χρῆσις δὲ καὶ
ἡ ῥίζα περὶ τὴν αὐτὴν ἑλκυστικὴν ἐ-
νεργεῖται. πνευματικῶς δὲ αὐτῆς τὸ ἀ-
φελήμα, καὶ αὐτῆς δὲ λεία ἐνεργεῖ
25 τὴν ῥυπαρὰν ἑλκυστικὴν καὶ περὶ τὴν ἀπὸ
ὀστέων ἀφίστησι, καὶ ἐκφυλοῖ τὴν
παλαιὰν μίγνυται δὲ καὶ κηρω-
ταῖς καὶ μαλάγμασι θερμαντι-
κῶς. ἐκλέγει δὲ πλὴν περὶ σφραγισ-
τικῶν, σερραῶν, πληρῶν ὁσμῶν.
λύετα

Præfertur succus è Sardinia &
Samothrace, colore rufo, o-
dore grati, feruens gustu. Ex
oleo & rosaceo illitum peu-
cedanum prodest lethargicis,
phreniticis, vertiginosis, co-
mitialibus, & longis capitis
doloribus, resolutis, ischiadi-
cis, conuulsis : omnibus, in
vniuersum, vitis neruorum,
ex oleo & aceto illitum, pro-
dest. Eius olfactu respirant vul-
uæ strangulatus, & veteruosi
reuo cantur: incensum serpen-
tes abigit. Aurium doloribus
conuenienter ex rosaceo in-
stillatur, cauernis dentium in-
ditum, mitigat dolorem: con-
tra tulsim efficacissimè ex ouo
assumitur, suspiriisque, & tor-
minibus, & inflationibus sub-
uenit: ventrem leuiter emol-
lit, lienem absumit, difficiles
partus mirè adiuuat. Facit ad
vesicæ cruciatus, & renum di-
stétiones potum & vuluam a-
perit. Radix ad eadè utilis est,
sed inefficaciore: eius decoctū
bibitur. Farina eius, sordida vl-
cera purgat, & vetera cicatri-
ce obducit: squamas ofsiū ex-
trahit. In cerata, & calfacientia
malagmata addit. Radix eligi
debet recens, quæ cariem non
fenserit, firma, odoris plena.

y

Succus

DIOSCORIDIS

Succus ad potiones amaris nu-
cibꝫ aut ruta, aut pane calido,
aut anetho resolvitur.

Gith, seu Melanthium.
Cap. XCIII.

λύεται δὲ ὁ ὅπτις εἰς τὰ ποτῆμά-
τα ἀμυγδαλοῖς πικροῖς, ἢ πηγ-
νῆς, ἢ ἀρτῶν στερμῶν, ἢ ἀνῆθου.

Πρὶ Μελανθίου.
Κεφ. 57.

Gith exilibus furculis fruti-
cat, sæpe binos dodrantes ex-
cedens: foliis vt senecionis mi-
nutis, sed multò tenuioribus:
capitulo in cacumine tenui,
paruo ceu papaueris, oblon-
go, intercurfantibus intus mē-
branis: quibus semen includi-
tur nigrum, acre, odoratum,
quod panibus inspargitur. Ca-
pitis doloribus illitum fronti,
subuenit: discutit recentes o-
culorum suffusiones, tritum ex
irino, & infusum naribus: tol-
lit lepras, lentigines, duritias,
tumorésque vetustos, cum a-
ceto illitum: circumscarifica-
tos clauos excutit, cum vete-
re vrina impositum: dentium
doloribus, decoctum cum a-
ceto & teda, prodest: teretes
ventris tineas expellit, perun-
cto ex aqua umbilico: destil-
latione laborantes adiuvat, tri-
tum in linteo, & olfactum: v-
rinam & menstrua ciet, mul-
tis diebus sumptum, & lac
extrahit: difficultatem spiran-
di cum vino potum leuat: pha-
langiorū

Μελάνθιον θαμνίσκος ὅστις λέ-
γεται πίκρατος ἀπὸ θαμνός ἢ καὶ μέ-
ζων φύλλα ἔχων μικρὰ ὡς σπῆ-
ρα ἐν τοῖς, λεπτότερα δὲ πολλὰ.
καὶ κεφάλιον ἔσθ' ἀκρὸν ἔχων, μι-
κρὸν, ὡς μύκανος, ἐπιμήκει, ἔ-
χον κτ'. τὸ ἐν τῷ διαφράγματι,
ἐν οἷς καὶ τὸ σπέρμα μελαν, δρι-
μύ, ἐν ὧδες, κατὰ πλάτος ἰσχυρὸν
εἰς ἀρτίας. Ἀρμύζει δὲ καὶ κεφαλῇ
τοῦ κατὰ πλάτος ἰσχυρὸν τῷ με-
τώπῳ, καὶ τοῖς ἀρτηρίοις ἵσχυ-
ρὸν εἰς τὰς ῥίνας
μὲν εἰς τὸν κείον ἀπὸ δὲ καὶ φακόν,
καὶ λέπρας καὶ οἰδήματα παλαιὰ
καὶ σκληρὰ συνὸς κατὰ πλά-
τος ἵσχυρος* ἀπὸ χαλκοῦ χθίντας
ἐκπύουσι, συνὸν οἶνον παλαιὸν
ἐκπύουσι* ὡφελὲς δὲ καὶ ὁδον-
ταλγίαν μετὰ ὅξους καὶ σαλίνου
ἐκπύουσι καὶ διακλύουσι* ἐκ-
πύουσι δὲ καὶ ἑλμινθας τρογγύ-
λας κατὰ πλάτος ἰσχυρὸν τῷ ὁμφα-
λῷ ὡς ὁδονταλγίαν, καὶ ἐν
ἀποδόσει δὲ ἐν καὶ ὁσφραγίσμε-
νον, τὸ καὶ ἀρτηρίοις ἰσχυρὸν
πυλὸν δὲ πλεῖστα ἡμέρας, ἑμ-
μηνῇ καὶ οὐδὲ καὶ γάλα ἄγει. πύουσι
καὶ δὲ σπινθῆρας μετὰ οἶνον περὶ
βουδέν

βοηθεῖ δὲ καὶ φασκαγιοδύνκτοις ὁ-
σον < α. μβ' ὕδατος ποζέν· διώ-
κει δὲ καὶ ἐρπετὰ θυμωμένον. φασ-
κὶ καὶ ἀναγρεῖν αὐτὸ πλεῖστον ποθέν.

Πρὶ Σιληρίου. Κεφ. 54.

- 5 Σιληρίον φρονεῖται ἐν τοῖς κατὰ
συνείαν καὶ ἀρρώστιαν καὶ μύδειαν
τόποις καὶ λιθύνει, ὃ καμλὸς μά-
σπετοι* καλεῖται· ἐμφερὲς νάρθηκι,
οὐλλὰ δὲ ἔχει σελίνω ὅμοια ἀπέρ-
μα πλατύ· ῥίζα δὲ θερμαντικὴ*
10 δὲ ἀσπερίως, κίσεως καμωτικὴ· ἰσ-
ταὶ δὲ χοιρᾶ δας καὶ φύματα ἀ-
ναληφθέντα κυρωτῇ, ἢ καὶ ὑπωπια
συνὲλαιψα καὶ ταπλάδεϊσα· συν-
ερίνη δὲ κηρωτῇ ἢ κυρωτῇ ἰσχυ-
ρικοῖς ἀρμύζει· τὰς ἀπὲρ δακτύ-
15 λίων τε ἐξ ὅχας, αἶρει σιδήρῳ συν-
ὄξει ἐκθεῖται καὶ κατὰπλάδεϊ-
σά· θανάσιμων τε ἔστιν ἀντιφάρ-
μακον πηρομένη· οὕτω μὲν τε ἔστι
μυρωμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ ἄ-
λας συλλέγεται· δὲ δὲ ὁ πὸς* ἐγχα-
20 ρασσομένην δὲ ῥίζης καὶ τῶ καμ-
λῷ. Διαφέρει δὲ αὐτῷ ὁ ὑπερῶδρος
καὶ διαφυγῆς, σμυρνήζων καὶ ἐν
τῇ ὁσμῇ εὐπνοῦς, μὴ ἀρεσίζων,
μὴ δὲ ἀπινῆς πρὸς τὴν γεῦσιν τῇ
γεῦσει εὐχερῶς τε διεκρίνομενος ἐπὶ
τὸ λευκὸν χροῖμα. ὁ μὲν τοῖς κυ-
25 ρημαίνοντες καὶ ἐπὶ ὀλίγοις πρὸς ἀν-
τὴν γεύσιν, ἰκμάδα κινεῖ καὶ ὁ
λον τὸ σῶμα. τῇ δὲ ὁσμῇ πρὸς ὀ-
ρεάτος, ὥς τε γευσσάμενον τὸ σῶ-
μα, μὴ δὲ πνεῖν εἰ μὴ ἐπὶ ὀλίγον,
δ δὲ

langiorum morfibz ex aqua,
drachmæ pondere, haustu au-
xiliatur: incenso serpentes fu-
gantur. Tradunt largius epo-
tum enecare.

Laserpitium, & Lafer.

Cap. XCIII.

Laserpitium in Syria, Ar-
menia, Media, & Libya na-
scitur, caule ferulaceo, quem
maspetum vocant: foliis apio
similibus: lato semine. Radix
excalfacit, in cibis agrè con-
coquitur, vesicæ noxia: fugil-
latis illita cum oleo, & stru-
mis, ac tuberculis cum cera-
to, medetur: ischiadicis con-
uenit cum irino aut cyprino
cerato: excrescentibus circa
sedem tollendis illinitur, cum
putamine mali punici, & a-
ceto decocta: venenis pota
resistit: os commendat, cibis
aut sali permista. Lafer è radi-
ce atque caule scarificatis col-
ligitur: præfertur autem rufum,
translucens, myrrhæ æmulum
non porraceum, odore va-
lens, suavi gustu: quod dilutum
facile albescit. Cyrenaicum
si quis degustarit, humorem to-
to corpore cæter, blandissimo
odore, adeò vt ne os quidem
gustanti nisi paululum spiret.

y ij Medi.

DIOSCORIDIS

Medicum & Syriacum minus viribus valent, & magis virisum reddunt odorem. Lafer omne antequam siccescat, adulteratur sagapeno, aut fabæ lomento: quod maleficium deprehenditur, gustu, odore, visu, & dilutione. Caulem aliquid silphion, radicem magudarum, & folia maspeton vocauerunt. Efficacissimum lafer, mox folia, postremo caulis. Acrem vim habet, inflatio-nes facit: perunctas cum aceto, pipere & vino alopecias sanat: oculorum aciem exacuit, & incipientes suffusiones, illitum cum melle, dissipat: cauernis dentium in dolore inditur, aut cum thure in linteo circumligatur, aut cum hyssopo, ficis coctis in posca, os colluitur: iis prodest, quos bestia in rabiem effe-rata momorderit, vulneribus immisum: valet aduersus venena telorum, & animalia omnia, quæ virus ciaculantur, potum aut illitum: scorpionum plagis oleo dilutum circumlinitur: gangrenis præcoërcitis immittitur: & cum ruta, nitro & melle, vel per se, carbunculis: clauos callosq; prius circumrafos vellit: cerato.

ὁ δὲ μινδικὸς καὶ συριακὸς ἴη δυνά-
μις εἶσιν ἀδινέστεραι, καὶ βρωμαδε-
στεραι ἔχεισι τὸ ὀσμυλ. δολοῦ δὲ
πάντες ὁπότε τὸ ἔμπροσθεν αὐ-
τῶν μινδικὸν ἢ ἀλεῦρον ἐ-
ρεμνίης ὁπὸ διακρινεῖς τῇ γούσει
καὶ τῇ ὀσμῇ καὶ τῇ ὀφείλει τῇ δίστα-
σει δὲ τὸ καυλὸν σιλαφίον ἐκεί-
λεται. τὴν δὲ εἰζὼν μαζούδαριν,
τὰ δὲ φύλλα μασπετον. περὶ αὐ-
τῶν δὲ ὅτις, εἴτα τὰ
φύλλα, εἴτα ὁ καυλός, εἴτα δὲ φυ- 10
σώδης, καὶ δριμύς, ἀλωπικίας τε-
ραπύων, συνὸν καὶ πεπτεῖται. καὶ
ὅξει κατὰ χρομόμενος ὄξυδεκίας
τὴν πομπικίαν, καὶ ἀργυρίαν ὑπο-
χρώσεως διασπείδουσι συνὸν μέ-
λιτι ἐν χρομόμενος. περὶ ὁδονταλ- 15
γίας τὴν ἐντίθεται εἰς τὰ βρώμα-
τα, καὶ πεπτεῖται συνὸν λεανω-
τῶν ἐν χρομόμενος εἰς ὁδονταλ, καὶ δια-
κλύεται συνὸν ὑσώπων, καὶ σύκοις
ἀφελήμενος συνὸν ὅξει κρότον, καὶ
ἐπὶ λυσσάδων τῶν ὁφείλει ὅτι- 20
πείμενος τοῖς τε αὐμασι, καὶ ἐπὶ
τῶν ὑσώπων ζώων πάντων καὶ
τῶν φαρμακωδῶν τοξομάτων,
ἐν χρομόμενος καὶ πινόμενος. ἐπὶ δὲ
σχορπιόπληκτων ἐλαφὶ διεσεί-
σεται ἀφελήμενος, καὶ ἐπὶ γαγγραι- 25
νούμενων περὶ κατὰ χρομόμενος ἐ-
νίσταται. περὶ τὴν ἀνδραγὰς μετὰ
πηλῶν καὶ νίτρον καὶ μέλιτος,
ἢ καὶ ἑαυτὴν, ἢ λους τὴν καὶ τυ-
λους ἀφελήμενος περὶ κατὰ χρομόμενος.
περὶ μαλα-

περὶ μαλαχθεὶς κηρωτῇ, ἢ σῦκων
 ἔρπον τῷ ἐν τῷ, διεραπύει καὶ
 λήγνυται περὶ σφάγματος συν ὅξει,
 σαρκόματα δὲ πολυπόδας μὲν
 χαλκῆς ἢ ἰού διαχρῶμενος
 5 ἐπὶ ἡμέρας πέντε, ἐπισπῶται τὰς
 ἐξοχὰς συν σαρκοκαλίδι ἀρήγει
 δὲ καὶ βερόντων χροῖας βαρύνει
 σφονδύλιον ἢ αἰφινιδίως διασωθεῖ
 σαν ὕδατι διεδεῖς καὶ ἐπιρροφη-
 δεῖς, αὐτῇ καὶ ἀποκαταλείπει· κόνι-
 10 δας ἢ τέλλει συν μέλιτι διαχρῶ-
 μενος· συναγχαλκῶς τε ἀναγχαλκῶς
 εἰσμα μὲν μελικράτης ὠφέλιμον·
 ἐυχρυσέρος ποιεῖ λαμβανόμε-
 νος ἐν διαίτη· βελγὶ τε ἀμύζει ἐν
 ὡρῇ ροφίῳ διδόμενος· πλευριπι-
 15 κοῖς τε ἐν ροφήμασιν ἰκτερικοῖς
 τε καὶ ὕδρωτικοῖς ὠφέλιμος δι-
 δοται μετὰ σύκων ξηρῶν· λυεῖ καὶ
 ῥήγη συν πεπείρει καὶ λιβάδι πο-
 δεῖς καὶ οἶνω· τετυνικοῖς τε καὶ
 ὁπισθοτονικοῖς ὀβολοῦ ἑλκὸν πε-
 20 ειπάσας, δίδου καταπίνειν·
 βδέλλας δὲ τὰς περὶ σφραγίσ-
 τῇ καταπίσει, ἀναγχαλκῶς ἐξομέ-
 νος μετ' ὅξος ἀποβάλλει· καὶ τοῖς
 γάλα τετρομεωμένοι ἐνδον ποιεῖ-
 σι καὶ ἐπιληπτικοῖς μετ' ὀξύμηνι-
 25 τος λιφθεῖς βοηθεῖ· ποδεῖς δὲ
 συν πεπείρῃ καὶ σμύρῃ καταμή-
 νια ἄλγος κοιλιακοῦ ἢ ἐν ῥαλὶ λαμ-
 βανόμενος σφυλῆς ὠφέλει· με-
 τὰ δὲ κορίας ποδεῖς, ὠφέλει τὰ
 αἰφινιδία σπασμάτα, ῥήγματα.

διανύει

cerato aut aridorum ficuum
 carne præmolitum, recentes
 lichenas ex aceto sanat. Et ex-
 crescentia in carne, polipó-
 que, si aliquot diebus cum a-
 tramento sutorio, aut æruginē
 illinatur: extuberantia cum for-
 fice extrahit. Vereribus fau-
 cium scabritiis opitulatur: gra-
 uem, subitoque irraucescen-
 tem vocem, dilutum aqua, for-
 bitione confestim expedit: v-
 uam illitum cum melle reprim-
 mit: anginis ex aqua mulsa v-
 tilissimè gargarizatur: vefcen-
 tes latiore colore mangoni-
 zat: tussi commodè in forbili
 duo datur, & pleuriticis, in for-
 bitionibus: in fellis suffusio-
 ne, & aqua inter cutem, cum
 aridis ficis: horrores discutit
 cum vino, pipere, & thure po-
 tum: neruorum contractio-
 nibus, opisthotonicisque da-
 tur oboli pondere deuoran-
 dum: hærentes gulæ hirudi-
 nes, gargarizatum cum ace-
 to decutit: ad lac intus coagu-
 latum bibitur: comitialibus ex
 aceto mulso proficit: menfes
 ciet, cum pipere & myrrha
 potum: coeliacos adiuuat, in
 acino vix sumptum: cum lixi-
 uio autem potui datum, repē-
 tē cōuulsis ruptisque prodest.

y iij ad

DIOSCORIDIS

ad potiones resoluitur, nuci-
bus amaris, aut ruta aut calido
pane. Foliorū succo ad eadem
proficitur, sed multò ineffica-
cius: cum aceto mulso mandit-
tur, ad expediendam arteriam,
maximè cum vox retunditur:
eo cum lactucis vtuntur, exit-
que in vicem erucæ. Fertur &
altera magudaris in Libya na-
sci, radix laserpitio similis, sed
minus crassa, acris & fungo-
sa, ex qua non profluit suc-
cus: eiuldem cum lasere fa-
cultatis.

Sagapenum. Cap. XCV.

Sagapenum ferulacæ her-
bæ succus est, quæ in Media
nascitur. Optimum est trans-
lucens, fuluo forinsecus colo-
re, & intus albo, nescio quid
inter laser, & galbanum redo-
lens, gustu acri. Prodest late-
rum, & pectoris dolorib⁹, tuf-
sibus vetustis, conuulsis, & ru-
ptis. Crassam pulmonis pituitā
expurgat. Datur comitialibus,
opisthotonicis, lienosis: itē con-
tra neruorum resolutionem,
perfrictiones, & februm cir-
cuitus in potu: in vnguenta p-
bè admittitur: mēses pellit, sed
foetum exanimat, cum hydro-
melite potum: prodest ex vino
haustum, serpentium icibus:
olfactum

διαλύεται δὲ εἰς τὴν ποτὴν ματὰ
ἀμυγδαλοῖς πικροῖς, ἢ πικραίνων,
ἢ ἄρτον σερμῶ. ὁ δὲ ὁπότε τῶν
φύλλων τὰ αὐτὰ μὲν ποιεῖται,
εὐπολὺ δὲ ἔλασσον· ἐδίδεται δὲ
μετ' ἐξυμέλιτος ἀρμύζων* ὡς δὲ
ἀρτερίαν, μάλιστα δὲ ἀπικοπέει-
σιν ἡχοῖς· ἡδὼν δὲ αὐτῶν καὶ μετ'
θριδάκων ἐδιδόντες αὐτὴν ἐν ζῳ-
μου. Λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα μαγύ-
δαεις θηρωμένη ἐν λιθῷ, ῥίζα
παρυσία σιελίῳ ἥπλον δὲ πα-
ρῆα, θριμεία καὶ χαύνη καὶ ὁπὸν
μὲν ἐχουσα· ποιεῖ δὲ τὰ αὐτὰ
τῷ σιελίῳ.

Πρὶ Σαγαπένυ. Κεφ. εἴ.

Σαγαπένυον ὁπότε ὅστις πόσις
ναρθηκοειδοῦς θηρωμένης ἐν με-
δεῖα. Διαφέρει δὲ αὐτὴ τὸ δια-
γῆς, ἐξωθεν μὲν κίρρον, ἐν δὲ τῷ
ἐντὸς λευκόν, ὅζον μεταξὺ ὁπεῦ
σιελίου καὶ χαλβάνης θριμῶ ἐν
τῇ γούσει· ποιεῖ δὲ ὡς δὲ ὡς
καὶ πλεονεξίας πόνον, ῥήγματα,
ἀσπασματα, βήχας χρονοῖς, πᾶ-
σι τὰ ἐν πνεύμονι ἀνακαταίρει.
δίδεται δὲ καὶ ἐπιληπτικοῖς, ἐπι-
σποντικοῖς, σπληνικοῖς παρ-
λυτικοῖς, κατε-φυγμένοις, περὶ οὗ-
κοῖς πυρετοῖς ἐν ποτὴν μασι, καὶ ἐν
συλχίσμασι ὃ ὡφελίμως ὡς
ἀγεται· ἄγει καὶ ἐμμύα καὶ ἐμ-
βρυα φέρει πινόμενον μετ' ὕ-
δρομέλιτος ἀρήγει καὶ θριμῶ
κτοῖς μετ' οἶνον λαμβανόμενον·
διεγείρει

διθέρπει καὶ ὑστερικῶς πιζομύρας
μετ' ὅξος ὁσφαινόμυροι. οὐλαὶ τε
ἀποσμήχει τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ
ἀμεινωπίας καὶ τὰ ὀπισθοποιν-
τα τῶν κόρας καὶ ὑποχρώματα.
5 διαλύει δὲ ὡς αἶθρ' ὁπὸς, πηγ-
νῶ καὶ ὑδραπ καὶ πικρῶς ἀμυγδα-
λοῖς ἢ μέλιτι ἢ ἄτρω θερμῶ.

Πρὶ Εὐφορβίου. Κεφ. 55.

Εὐφορβιον δένδρον ὅτι ναρθη-
κοειδὲς λιευκὸν, γυνώμυρον ἐν ἰῶ
20 κτ' μαυροιστάδα τμήλω, ὁποῦ
μεσὸν θριμυτῆτι ὄν δεδωκότες
οἱ τῇδε ἀνθρώποι συλλέγουσι διὰ
τὸ ὀπιτὰ μύρον τῆς πυρώσεως,
κοιλίας γούυ παρθεπίας πεπλυ-
μύρας ἀπαινίσαντες τὸ δένδρον,
25 μακρότερον ἀκοντίαις διακεῖται
αὐτὸς τὸν χαμλόν. ὑστερικῶς δὲ ὡς
ἐκ πηγῶς ἀγρίαις πολλὸς ἀποχεῖται
ὁπὸς εἰς τὰς κοιλίας καὶ ἀπορ-
ραίνεται δὲ καὶ εἰς τὴν γλῶττιν ἐξ-
ακοντιζόμενος. ἐστὶ δὲ δύα γλῶττιν
30 τὰ ὁπεῦ τὸ μὲν, διαυγὲς ὡς σαρ-
κοκόλλα, κατὰ μετέωρος ὁρῶν·
τὸ δὲ π ἐν τῶν κοιλίας ὑπερ-
δὲς καὶ σπινθῶς. δολοῦται δὲ καὶ
τῇ σαρκοκόλλῃ καὶ κολλῇ μινυ-
μύρας. ἐκλέγου δ' ἢ διαυγῇ καὶ
35 θριμυτῇ. δυσδοκίματος δὲ ὅστιν
ὁ τῇ γούσει λαμβανόμενος, διὰ
τὸ ἀπαξ διηχθείς τῆς γλῶττις
ὀπιμύρειν τὴν πύρωσιν ἐφ' ἰκα-
γὸν χθόνον, ὡς τε παρὰ τὸ παρῶσα-
ζόμενον εὐφορβιον δοκεῖν εἶναι.
ἢ μύρ

olfactum ex aceto vularum
strangulatus excitat, oculo-
rum cicatrices, offusam cali-
ginem, hebetudines, suffusio-
nēsque detergit. Resolui-
tur vt laser, ruta, aqua, &
amaris nucib⁹, aut mel-
le, aut calido pane.

Euphorbium. Cap. XCVI.

Euphorbium Libyca arbor
est, ferulæ speciem habens,
quæ in môte Atlâte iuxta Mau-
ritaniam inuenitur. Ea acerrimo
succo turget, cuius eximiū
feruorem expauescentes inco-
læ, ouillos ventres elutos, ar-
bori circumligant, & eminus
caulem contis incidunt, con-
festimque è plaga, perinde at-
que vase quodam, in ventricu-
los copiosus lactis humor ef-
fluit, præter id quod humi spar-
sum, vulnus ei aculatur. Duo
succu genera: vnum orobi ma-
gnitudine, sarcocollæ modo
emicat: alterum in ventriculis
concrescit, atque vitreum spe-
ctatur. Eligendum est translu-
cens, & acre. Euphorbium a-
dulteratur sarcocollæ, & gluti-
ni mistione, sed difficile quidē
experimentum: quippe cū leui
gustu, os accensū diu detineat,
adeo vt quicquid ori obijcia-
tur, planè euphorbiū respiciat.
y iij Eius

DIOSCORIDIS

Eius inuentio tempore Iuba
regis Libya cognita extitit.
Succus illitu suffusiones discutit,
potus tota die exurit: quare
melli collyriisq[ue] pro acrimonia
ratione admisceri debet.
Coxarum doloribus prodest
in odorifera potione haustus:
squamas olsium eadem die eximit:
verum eo vtentes, necesse est
linamentis aut ceratis
communire corpus, quo ossa
conuestiuntur. Aliqui memorie
prodiderunt, percussos à serpente
nihil molesti passuros, si incisa
osse tenuis capitis cute, intritus
succus infundatur, vulnusq[ue] postea
consuatur.

Galbanū. Cap. XCVII.
GALBANVM succus est nascētis
in Syria ferula, quod nonnulli
metopium vocant. Maximè
laudatur cartilaginofum, merum,
thuris effigiem præbens, pingue,
minimè lignosum, retinens nonnihil
adiecti feminis, & ferula, graui
odore, neque valde humidum,
neque nimis aridum. Adulteratur
faba fresa, resina & ammoniac.
Galbanum excalfacit, vrit,
extrahit, discutit: menses
ac partus trahit appositu vel
suffitu: lentigines aceto

ἢ μὲν τοι οὐρεσις αὐτῆς κτ' ἰδὼσαν
τὸν βασιλέα τῆς λίβυης ἐπεσπώ-
δην. Διῶαμιν δ' ἔχει ὁ ὀπὸς, δια-
φορητικὴν ὑποχυμάτων ἐχρησ-
μῶτος, πυρὶ μὲν τοι δι' ἑλκὸς τῆς
νιμέρας πεδύεις· ὅθεν μέλιτι μί- 5
γνυται, καὶ κολλυείοις κτ' ἀναλο-
γίαν τῆς δριμύτητος. ἀρμίζει καὶ
ἰχθὺν ἀλγύμασι, μυεῖς ἀρώμα-
τικῶς ποτῆματι καὶ πυρόμυθος· ἀ-
φίστοι δ' καὶ λεπίδας αὐτῆς μερόν·
δεῖ μὲν τοι χρωμῶδες ἀσπαρίζε- 10
σαι τὴν σπείκη μὲν τῶς ὁσῶς
σάρεα, μοτὶς ἢ κρηστωῖς. ἰσορρο-
σι δ' ἔπινες μὲν δὲν παρακαλεῖν
δυοῦρες τοῖς ἐρεπετοδύκτοις, ἐαυ-
τὸς ἐκκόψας ἄρχεις ὁσέως τὸ δέρ-
μα τῆς κεφαλῆς, ἔρχη τὸν ὀπὸν 15
λεῖον καὶ ῥάφη τὸ τραύμα.

Πρὶ Χαλβάνης. Κεφ. 57.
Χαλβάνη ὀπὸς ὅθεν γάρθκος
ἐν σείει φλογωμένου, μὲν ἐνιοι με-
τῶπον καλοῦσιν· ἔστι δ' αὐτῆς
ἀείσην λίβαναιδὸς, γονδρωδὸς, 20
καθαρά, λιπαρά, ἀέριλος ἔχου-
σα δ' ἐπὶ τῷ σπέρματι καὶ τῷ γάρ-
θκοις μυζομύθου, ὁσμὴν βαρεῖαν.
οὐτ' ἄραν ὕγρα, οὐτ' ἄλλαν κα-
τάρχεις. δολοῦσι δ' αὐτῶν μι-
γνύτες ῥητίνην, καὶ ἐρεγμὸν καὶ 25
ἀμμωνιακόν. Διῶαμιν δ' ἔχει
δερματικῶν, πυροπικλῶν, ὀπ-
σπαπικλῶν, διαφορητικῶν σπασσι-
δεμῶν δ' καὶ ὑποδυμωμῶν,
ἑμμελῶν καὶ ἑμβρυῶν ἀγχοφάκους
τε

τε αἶρει μετ' ὅξους καὶ νίτρου ὀπι-
 πλαθεῖσαι· καὶ ταπίνεταί δὲ πρὸς
 παλαιὰ βήλα, δύσπνοιαν, ἀσ-
 ματα, ῥήματα, σπασμὰ ἀνπι-
 πάγει δὲ καὶ τοξικῶν συν * ὅξει καὶ
 5 σμύρῃ ποθεῖται· ἐκβάλλει καὶ τε-
 δικότα ἐμβρυα ὁμοίως ληθεῖ-
 σαι· ὀπιπύεταί δὲ καὶ πρὸς ὀδύνην
 πλευραῖς, καὶ πρὸς δόθιμους· ὀπι-
 ληπτικοῖς τε καὶ ὑστερίκας πίνγας
 καὶ σκοτωματικοῖς ὁσφρανουμένη
 10 διχεῖρει, θηεῖα τὲ συμμυῶν
 διώκει, τοῖς τε συγχριστοῖς ἀ-
 δνκτοῖς τηρεῖ, συν σπονδύλῳ ὃ καὶ
 ἕλκω ἀεττεθεῖται, ἔρπετα * κτεῖ-
 νη· ὀδύνης τὲ πόνον ἀπὸ πλάθε-
 σαι ἢ ἀντεθεῖσαι εἰς τὸ βρῶμα,
 15 παύει· δοκεῖ δὲ καὶ δυσουρῶσι πι-
 εῖν, λυεῖ) δὲ καὶ εἰς μὲν τὸ ποτήμα-
 τα, πικροῖς ἀμυγδαλοῖς καὶ ὕδα-
 τι ἢ πυρᾷ ἢ μελιπράτῳ ἢ ἄρτω
 θερμῷ, ἢ ὡς ὃ μικανείῳ ἢ χαλ-
 κῷ κεχαιμένῳ, ἢ χολῇ ὑγρᾷ· κα-
 20 θάρσει δὲ ἀντ' βελόνητος, καὶ πρὸς
 εἰς ζῆδον ὕδατος· τακείσης γὰρ αὐ-
 τῆς, ὀπιπύεσει τὸ ῥυπαρὸν· ὁπρὶν
 χαλεῖται ἢ πρὸς εἰς ὀδόνιον καὶ πα-
 ρὸν ἀρᾶν ἐνδύσας ἀποκρέμασον
 εἰς χαλκὴν πυξίδα ἢ ὀράκιον
 25 ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἀπὸ τοῦ πυθμέ-
 νος τοῦ ἀγγείου τὸν ἐνδεσμον· καὶ
 πομάσας, εἰς ἀνθεραξὸν ὕδατος
 καὶ πρὸς οὐτω γὰρ τὸ μὲν νόσιμον ἀ-
 ποτακνύσεται ὡς δὲ ἡθεῖ· τὸ δὲ
 ἐν τοῖς ἐν τῷ ὀδονίῳ μένει.

ΠΙΣΙ Αμ-

ceto & nitro perunctas tol-
 lit: deuoratur ad tussim vete-
 rem, difficultatem spirandi, su-
 spiria, rupta, conuulsa: aduer-
 satur toxicis, potum cum vino
 & myrrha. simili modo sum-
 ptum mortuos partus extrahit:
 imponitur lateris doloribus, &
 furunculis: comitiales, & vul-
 uæ strangulatus, & vertigino-
 fos olfactu fuscitat: si vratur,
 fugat nidore serpentes, & per-
 unctos feriri non patitur: ser-
 pentes cum oleo & sphondy-
 lo circumpositum, necat: den-
 tium dolorem oblitum, aut cau-
 uernis inditum, mitigat: vri-
 næ difficili prodesse existima-
 tur. Resoluitur ad potiones a-
 maris nucibus, aqua, aut ru-
 ta, aut calido pane, mulsæ.
 aliàs meconio, ære vsto, felle
 liquido. Si purgare Galbanum
 voles, in feruentem aquam de-
 mittito: nanque cum liquefa-
 ctum fuerit, eius sordes fluita-
 bunt: quas hoc modo facile se-
 parabis: mundo linteo raró-
 que alligatū in fictili aut area
 pyxide ita pendeat, vt imum
 vasis ne tangat: opertóque va-
 se in feruidam aquam demitti-
 to: sic enim syncerū, veluti per
 colum eliquescet, & lignosum
 in linteo remanebit.

Ammo-

DIOSCORIDIS

Ammoniacum.

Cap. XCVIII.

Ammoniacum, ferulæ fucus est, quam iuxta Cyrenem Aphrica gignit: cuius fruticem cum radice agasyllim vocant. Probatur bene coloratum, ligni & calculorum expers, thuris similitudine, minutis glebis, densum, syncerum, nulla forde spurcatum, castoreum odore imitans, gustu amarum. hoc genus thrausma, id est, friaturam appellant: quod verò terram, & calculos collegit, phryama. gignitur in Aphrica iuxta Ammonis oraculum, fucum stillante ferulacea arbore. Mollit, extrahit, calfacit: tubercula duritiâsque discutit: potum, aluum soluit: partus extrahit, lienē cōsumit, drachmæ pōdere haustum: articulorum coxendicūmq; doloribus liberat: auxilio est anhelatoribus, orthopnoicis, comitialibus. Itē quibus humor in pectore coit, si cum melle delingatur, aut cū pitifanæ succo forbeatur: cruentam vrinā pellit: albugines oculorum absterget: genarum scabritiā absุมit: tritū autem cū aceto, & impositū, iocineris lie nīsq; duritiā sedat: discutit tofos, qui in artubus cōcalluerūt,

cum

Πεὶ Ἀμμωνιακοῦ.

Κεφ. σή.

Ἀμμωνιακόν, καὶ τοῦτο ἐπὶ
ὅτι νάρθηκος, Ἰουδαίου ἐν τῇ
κατὰ κυρίην λιβύῃ· καλεῖται δὲ
αὐτῷ ὅλος ὁ θάλαμος (ὡς τῇ εἰρήνῃ,
ἀγασυλλίς. ἐγκριτέον δὲ αὐτοῦ
τὸ εὐχρηστὸν καὶ ἄξυλον καὶ ἁλί-
δες, λιθωνώτερον τοῖς χένδροις,
καθαρόν καὶ πυκνόν, μηδεμίαν
ἔχον ρυπαρίαν, κασερίζον τῇ ὀσ-
μῇ, πικρὸν δὲ τῇ γεύσει. καλεῖ- 10
ται δὲ τὸ τοιοῦτον, θραύσμα·
τὸ δὲ γεῶδες ἢ λιθώδες, φύε-
μα. Ἰσχυρᾶται δὲ ἐν λιβύῃ κατὰ
ἀμμωνίαν. χυλὸς δὲν δένδρου νάρ-
θηκοςδοῖ. Δυνάμει δὲ ἔχει μα-
λακτικὴν, ἐπισπαστικὴν, θερμαντι- 15
κὴν, διαφορητικὴν σκληρωμάτων·
τὴν καὶ φυμάτων κοιλίαν τὴν ὑπὸ
γαστρίαν· καὶ ἐμβρυά κατασπᾶ-
σπλῆνα τήκει μετ' ὀφθαλμοῖς & αὖ πο-
δῶν καὶ ἀρθρῶν καὶ ἰσχίον δολύματα
περιεργίζεται· ἐοικὸς δὲ καὶ ἀδ- 20
ματικοῖς, ὀρθοπνοϊκοῖς, ἐπληκτι-
κοῖς, καὶ τοῖς ὑγασίαν ἐν θώρα-
κι ἔχουσιν, ἐκλειχόμενον μετὰ
μάστιγος, ἢ πλισυίνης ῥοφούμενον
χυλῶ· ἀγεί δὲ καὶ οὖρα αἵματά-
δη σιμῇ καὶ δὲ καὶ τὰ ἐν ὀφθαλ- 25
μοῖς λευκάματα· καὶ τετραχύτητος
βλεφαρῶν τήκει. λειωθὲν δὲ ὡς
ὄξει καὶ ἐπιτεθὲν, παύει τὰς πε-
ρὶ σπληνῶς καὶ ἥπατος σκληρίας·
λύνει καὶ τὰς περὶ τὰ ἀρθρα πόρους

μτ

καὶ μέλιτος καὶ ταπλανόμυρον, ἢ
καὶ ποίαν μυρρίν· πικρὴ καὶ πρὸς κό-
ποις καὶ ἰσχυρὰς συγχρόμυρον,
μυρρίν ὅξει καὶ νίτρο καὶ κυπρίνῳ ἐ-
λαίῳ ἀντὶ ἀκόπου.

5 Περὶ σαρκόκολλας.

Κεφ. 5θ'.

Η δὲ σαρκόκολλα ἐστὶ δάκρυον
δένδρου θηρώμυρον ἐν περσίδι,
ἑοικὸς κλισίων τοῦ λεπτῆς, ὑπόκιρ-
ρον, ἐμπικρον τῇ γούσει. Δυνά-
20 μιν δὲ ἔχει κολλῶντικὴν τραυμά-
των καὶ ἐρεκτικὴν τῶν ἐν ὀφθαλ-
μοῖς ῥευμάτων· μίγνυται δὲ καὶ
ἐμπλαστῶς. ὁλοῦται δὲ κόμ-
μας αὐτῇ μίγνυμένου.

Περὶ Γλαυκίου. Κεφ. ς'.

15 Γλαύκιον χυλὸς ὅστις βοτάνης κα-
τὰ ἱερὰ πόλιν τῆς συρίας θηνωμέ-
νης, ἔοικε δὲ αὐτῆς τὰ φύλλα τῆς
κερατύπιδος μύκανος, λεπτερότε-
ρα δὲ καὶ χαμαίζηλα, καὶ βαρύτε-
μα καὶ πυρότερα ἐν τῇ γούσει· χυ-
20 λὸν δὲ ἔχει πολλὰ κροκίζοντα.
πάντες τὰ φύλλα βάλλοντες οἱ
ἐπιχέουσι εἰς χύτραν, θερμαίνου-
σιν ἐν κλισίῳ ἡμι-φύσιν ἀρχι-
μαρασμοῦ, ὅσα ἐκκόψαντες ἐν-
δολεῖσιν τὸν χυλὸν· ἐστὶ δὲ ἡ χυλὴ
25 σὺν αὐτῇ πρὸς τὰ ὀφθαλμικά, ἐν
ἀρχῇ ψυκτικοῦ ὄντος.

Περὶ Κόλλης. Κεφ. ςθ'.

Κόλλα ἢν ἐνιοὶ ξυλοκόλλαν κα-
λεῖσιν ἢ ταυροκόλλαν, καλλιῆς ἐ-
στὶν ἢ ῥοδιανή, ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν
συνά-

cum melle aut cum pice illi-
tum. lassisitudines, & coxendi-
cum dolores eo perungi vtile
est, cum nitro, & cyprino o-
leo, vice acopi.

Sarcocolla.

Cap. XCIX.

Sarcocolla, lachrima est ar-
boris in Perside nascentis, pol-
lini thuris similis, rufa, gustu a-
mara. Vulnura glutinat, oculo-
rum fluxiones inhibet: em-
plastris inferitur. Adul-
teratur admisto
gummi.

Glaucium. Cap. C.

Glaucium, succus est herbæ
quæ ad Hierapolim Syriæ na-
scitur, foliis ferè corniculatis pa-
paueris, pinguioribus tamen,
in terram sparsis, odoris te-
tri, gustus amari: tota croceo
succo madet. Folia in olla fi-
ctili semifrigidis clibanis cal-
faciunt indigenæ, vsque dum
flaccescant, deinde contusis
succum expriment: cuius est
vtilis ad oculorum medicamen-
ta, vtpote cum inter initia re-
frigeret.

Glutinum. Cap. CI.

GLVTINVM, quod xy-
locollan, alij taurocollā vocāt,
præstantissimum Rhodiaceum,
quod

DIOSCORIDIS

quod ex bubulis coriis conficitur, id candidum est, & translucent. Nigrum vero minus probatur. Resolutum in aceto, impetiginosae lepraeque cutis delet: ambustis igni ex aqua calida dilutum illitumque, pustulas crumpere non patitur. vulneribus prodest, melle aut aceto madefactum.

Glutinum piscium.

Cap. CII.

Ichthyocolla, gluten pisciū, veter est piscis cetacei. Præstat candicans, natione Ponticum, subasperum, minimè scabrū, & quod celerrimè liquefcit. Vtile emplastris, capitis & leprarum medicaminibus, & tetanothris, quæ cutem faciei erugant, & extendunt.

Viscum. Cap. CIII.

Viscum optimum est recens, intus porraceum, extra fulvum, quod asperi nihil, aut fursurosi conceperit. Fit acinis in robore nascentibus, buxæo fruticis folio: contusum acinum lauat, & postea in aqua decoquunt. sunt qui commanducando ipsum efficiant. Gignitur quoque in malo, pyro, & plerisque aliis arboribus: quin etiam inuenitur in quorundam fruticis radicibus. Emollit, discutit, extrahit: paro.

σπενταζομένη· ἔστ δὲ λευκὴ καὶ δι-
αυρὴς ἡ τοιαύτη· ἣ μέλαινα ἵπ-
ποτ. Διῶμεν δὲ ἔχει λευθεῖσα
ὄζει, λευγυῖας καὶ λίπας ταῖς ἐ-
πιτοκαῖς ἀριστάνει. πυνέχου-
τά τε οὐκ ἴα φλυκταινοῦσαι μὴ
ὑδατος θερμοῦ ἀνεθεῖσαι καὶ κα-
ταχρυσθῆναι· ἔστ δὲ καὶ περὶ αὐτῆς
καὶ λευθεῖσαι μέλλει καὶ ὄζει.

Περὶ Ἰχθυοκόλης.

Кед. еб'.

Η δὲ ἰχθυόκολλα λεγομένη 10
 κοιλία ὅτῃ ἰχθύος κητόου. Δια-
 φέρι δὲ ἢ ἐν πόντῳ θηρωμένη
 οὐσα λευκή, ἄσπετος, οὐ φο-
 ρώδης, τήχῃ τικομένη ὀφε-
 λει δὲ εἰς τὰς κεφαλικάς ἐμ-
 πλάσεις καὶ λεπικὰς δυνά- 15
 μεις, καὶ εἰς πεπρωτὰ πόν-
 τος ὁπποῦ.

Περὶ Ἰησοῦ. Κεφ. εἴς.

Ἰζός καλός ὅστις ὁ νόσος καὶ ἀνα-
 στήζων τὰ ῥεῖσμα καὶ τὰ ἐντός,
 ἐκτός ὅτι ἀπὸ τοῦ σώματος, μὴ δὲ ἐξ ἑαυ- 20
 τοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος. γίνεται ὅτι ἐκ
 πηγῶν καρπῶν ἀπὸ τοῦ σώματος ἡνικα
 ἐν δρυὶ τῇ ἐχούσῃ τὰ φύλλα ὁμο-
 μοία πύρρον· κόπτεται δὲ ὁ καρ-
 πός, εἴτα πάλιν, εἴτα ἐν ὕδατι
 ἐξέλειται. ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ σώματος ἀν- 25
 τὴν ἐξέρχονται. γίνεται δὲ καὶ ἐκ
 μὴ ἐκ τῶν καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος ὅτι ἐκ
 δρυῶν ἐκέρχεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος
 ἐκ τῶν δρυῶν πῶν. Διὰ τὸ δὲ
 διαφορεῖται, μαλίστα, ὅτι ἀπὸ τοῦ σώματος
 ἐκ τῶν δρυῶν

θυμπεπην φύματα, παρωτίδας,
καὶ τὰς ἄλλας ἀποσείσεις· μηγείς
ῥητίνη καὶ κινῶ ἴσθ, ὀπνυκτί-
δας τε ἐν σπληνὶ ἰάται· σὺν λι-
βαίνω τῷ δὲ ἔλκει παλαιά καὶ
5 κακοῦδεις ἀποσείσεις μολάσσει·
καὶ σπληνῶς τήκει σὺν ἀσβέ-
στῳ ἢ γαγάτῃ λίθῳ ἢ ἀσίῳ ἐψη-
θεὶς καὶ ὀπιττεύει· ἔλκει δὲ καὶ
ὄνυχας σὺν ἀρσενικῷ ἢ σινδῶνι
ἐσθλῇ ὀππλαδεὶς· μηγείς δ' ἀσ-
10 βέστῳ καὶ τρυγλὶ ὀπιτεύει τὴν δὲ
ναμν αὐτῶ.

Πεὶ Ἀπαείνης. Κεφ. ρδ'.

Απαείνη, οἱ δὲ, ἀμπελόκαρ-
πον, οἱ δὲ, ὀμφόδοκαρπον, οἱ δὲ, φι-
λανθῶρον καλοῦσιν, οἱ δὲ, ἱζόν·
15 κλώνες πολλοί, μικροί, τὸ τε ἀγῶ-
νοι, τρεχέας· φύλλα δὲ ἐν διαστή-
ματι πυκνοτέρως ἀπὸ κεφάλου
ὥς ὅτε τὰ ἔριθροδάνῃ· ἀνθὶ λευ-
καὶ σπέρμα σκληρὸν, λευκόν, στρογ-
γυλόν, ὑποκόκκινον ἐν μέσῳ ὡς ὀμ-
20 φῆδος, περὶ στέρεται δὲ καὶ ἱμα-
τίος ἢ πόα. χεῖνται δὲ αὐτῇ καὶ
οἱ πεινῶντες ἀπὸ τῆς ἡμῶν ὀπὶ τῆς γα-
λακτῆς, περὶ ἐκκρίνῃ τῶν ἐν αὐ-
τῷ τει χῶν. Τούτοις τὸ σπέρμα
καὶ οἱ κλωνοὶ καὶ τὰ φύλλα χυ-
25 λιδέντα, φθαλαγγιδόχοις καὶ ἐ-
χιδόχοις βοηθεῖ ἀποσύνει μὲν
τὰ οἴνου· καὶ ὠτίληγας ἰάται ὁ χυ-
λὸς ἐγγυμαπζόμενος· ἡ δὲ πόα
ἀναισθηθεῖσα ὀξυγίῳ λείῳ, δια-
φορεῖ χοιρέας.

Πεὶ Ἀλύ-

parotidas, tubercula, cæterâsq;
collectiones ad maturationem
perducit: cum resina autem, &
cera pari, epinyctidas in sple-
nio sanat: vetera vlcera abscēs-
susq; quos cachoëthes vocant,
ex thure mollit: lienem cū cal-
ce, gagate, aut Asio lapide co-
ctum & impositum absumit:
cū sandarachâ, aut auripigmē-
to illitum, vngues extrahit: mi-
stum cum calce, & vini facce,
suam vim intendit.

Aparine. Cap. CIIII.

Aparine ramis multis, &
paruis fruticat, asperis, qua-
drangulis, per intervalla orbi-
culato foliorum ambitu, vt in
rubia: flos albus: semen du-
rum, rotundum, concavum,
album, vmbilici figura, aspe-
ritate vestium tenaci. Ea pa-
stiores coli vice vtuntur, ad
eximendos è lacte pilos. Se-
minis, caulium, ac foliorum
succus, potu contra vipera-
rum phalangiorumque mor-
sus auxiliatur: infusu au-
rium dolori medetur.

Herba cum axun-
gia trita stru-
mas dif-
cutit.

..

Alyssum.

DIOSCORIDIS

Alyssum. Cap. C V.

Alysson exiguus frutex est,
vnicaulis, subasper, rotundis fo-
liis: fructu duplicium scutorum
effigie, in quo est semen, qua-
damtenus latū, in montibus, &
asperis locis emicat. Eius deco-
ctum singultus sine febris, potu
discutit: idē efficit, si quis eā aut
teneat, aut odoretur: cū melle
trita, vitia cutis in facie, & len-
tiginēs emēdat. contusa in edu-
lio, rabiei canis mederi puta-
tur. domibus appensa salutaris
esse creditur, & hominibus at-
que animalibus fascini amule-
tum. Purpureo linteo circum-
ligata, pecorū morbos abigit.

Asclepias. Cap. C VI.

Asclepias ramos emittit lon-
gos: folia hederā, longa: radi-
ces numerosas, tenues, odora-
tas: floris virus graue: semen se-
curidacæ. nascitur in mōtibz.
Radices ex vino potę tormini-
bus auxiliātur, & contra serpē-
tiū iētus. Folia aduersus vuluæ
mammarūmq; vlcera, quæ ca-
coēthe vocant, illinuntur.

Atractylis. Cap. C VII.

Atractylis, spina est cnico
similis, folia multò longiora
ferens in summis virgis, ma-
gna parte nuda, aspera que,
qua foemine pro fusis vtuntur:
capi-

Περὶ Ἀλύσου. Κεφ. ς.

Ἀλυσσον φρυγανίον ὄζειν, ὑπό-
πτερον, φύλλα ἔχον στρογγύλα παρ-
οῖς ὁ καρπὸς ὡς ἀσπίδι σκία δι-
διπλά, ἐν οἷς τὸ σπέρμα ὑπό-
πλατυ. φύεῃ ἐν ὄρεσιν καὶ περὶ ὅ-
σι τοῖσι. Ταύτης τὸ ἀφέψημα
ποθεῖν, λυγμοὺς τοῦ διγχα πυρε-
τὸ λύει, καὶ κρατῶν ἐν ὄρεσιν
δὲν, τὸ αὐτὸ δρᾷ, σὺν μέλιτι δὲ
λείον, φακοὺς καὶ ἐφελον ὑποκα-
ταίρει· δοκεῖ δὲ καὶ λύσσει κυνὸς
ἰᾶσαι. συγκοπὴν ἐδέσμευται καὶ
δοθεῖν, καὶ κρεμὰ μύρον δὲ ἐν οἰκίᾳ,
ὕμνην λέγεται εἶναι καὶ αὐτῶ-
ποις καὶ ζώοις ἀβάσκαντον. ἀει-
αφθὲν δὲ φοινικῶν ῥάκει, θρεμ-
μάτων νόσοις ἀπελαύνει.

Περὶ Ἀσκληπιάδος. Κεφ. ρς.

Ἀσκληπίας κλωνία ἀκίνητα μα-
κρά· ἐφ' ὧν φύλλα μακρὰ κιστῶ
ὅμοια· ῥίζας πολλὰς καὶ λεπτὰς
ὑπόδης· αἰθὺς βαρύσμον· σπέρμα
ὡς πελεκύνη. φύεῃ ἐν ὄρεσι. Βον-
δοῦσι δὲ αἱ ῥίζαι ἐν οἶνῳ πνέμε-
ται, σφοδρῶς καὶ θηλειότοις.
καὶ τὰ φύλλα καταπλαττόμενα,
ἀρμόζει περὶ τὰς μαστοὺς καὶ
μῆτρας κακοῦς.

Περὶ Ἀτρακτυλίδος. Κεφ. ρζ.

Ἀτρακτυλὶς ἀκανθὰ ἐστὶν αἰκίᾳ
κνήκη, μακρότερα ὅτι πολλῶν φύλ-
λα ἔχουσα ἐπ' ἀκρῶν ῥαβδῶν τὸ
δὲ πλεῖον γυμνὸν περὶ τὸ καὶ αἰ-
κινώμενος ῥέωνται ἀπὸ τῆς ἀβάνης.
ἔχει

ἔχει δὲ καὶ* κεφάλαια ἐπ' ἄκρου
ἀκαρπώδη· ἀνδρὸς ὠχρῶν· ρίζα
δὲ λεπτὴ ἀχρῆτος. τῶν τῆς τὰ
φύλλα καὶ ἡ κόρυς καὶ ὁ καρπὸς
λεία ποσύντα. ὧν πεπερεὶ καὶ
οἶνον, σκορποπλήκτοις ὠφελεῖ.
ἐνιοὶ δ' ἰσορροῦσι τὸν πεληγύτης,
ἄχρητος ἀνὰ κρατῶσι τῶν πόων
ἀνδρῶν εἶναι. ἀποστεινύουσιν
δὲ δληρῶν.

Πεὶ πολυκνήμου.

Κεφ. ρή.

- 20 Πολύκνημον θάμνος ἐστὶ φρυγανώδης, ἔχων φύλλα ὀκταγώνη ἐμφορῆ* ἢ ἡμιλόν πολυγώνων ὡς περ γλήχανος, ἃ ἔχει μὲν τοὶ τὸ σικαδίου, μικρὰ δ' ἐπ' ἄκρῳ κο-
15 ρύμβια μετ' εὐωδίας πνὸς δριμύειας. Ποιεῖ ἢ καὶ ἀπλάκτομον χλωρὸν ἢ ξηρὸν μετ' ὕδατος, πρὸς τε αἵματι καὶ ὕδατι δεικνύει ἢ πεμπάων λύνειν. πίνε' ἢ καὶ πρὸς τραχυνείαν καὶ ῥήγματα τοῦ οἶνου.

- 20 Πεὶ Κλινοπόδιον. Κεφ. ρθ'.

- Κλινοπόδιον θάμνιον ὅστι καὶ τοῦτο φρυγανώδες διὰ τὸ θάμνον, φυόμενον ἐν πέτραις, ἔχων φύλλα ἐρπύλω παραπλήσια. καὶ τὰ αὐτῶν ὅμοια ὡς κλίνης ποσὶν, ἐκ-
25 διασημάτων ἐμφερῶν περὶ αἶματι. Πίνεται δὲ ἢ πῶς καὶ τὸ ἀφ' ἡ-μα αὐτῆς, πρὸς θινέων ῥήγματα καὶ σπασμάτα, καὶ ῥήγματα καὶ τραχυνείαν ἄγει καὶ ἐμμηνα, καὶ ἐμμενα, καὶ ἀκροχρῶδους ἀπο-
εἰς,

capitula in cacumine spinis
horrent: flos luteus: quibusdam
in locis purpureus inuenitur:
radix tenuis, superuacua. Co-
ma, semē & folia cū pipere, &
vino teruntur vtilissimē cōtra
scorpionū ictus. percussos tra-
dūt quādiu ea teneatur herba,
nullū experiri dolorē, ipsumq;
deposita statim recrudescere.

Polycnemon.

Cap. CVIII.

Polycnemon, frutex est sur-
culosus, foliis origani: caule, ut
pulegij, geniculis multis inter-
cepto, sine umbella, tenui tamē
in cacumine corymbo, boni
odoris, & acris. Vulneribus ag-
glutinandis recens, aut aridum
cum aqua, efficaciter illinitur:
sed quinto die solui debet. Ad
vrinæ stillicidia ruptaque, cum
vino bibitur.

Clinopodiū. Cap. CIX.

Clinopodium frutex est foliis
serpillo similis, furculosus, du-
ūm dodrantū altitudine. nasci-
tur in petrosif. Flores, marrubij
modo, ex interuallis distincti
specie lecti pedū præbēt. Bibi-
tur herba & succi ei' decoctū,
ad conuulsa, rupta, strágurias,
serpentū ictus: menses & par-
tus pellit: & pensiles verrucas,
quas acrochordonas vocant,
eiciit,

DIOSCORIDIS

eiicit, aliquod diebus potū. al-
uum sistit decoctū ad tertias,
potūmque, si febrim sentiunt,
ex aqua, alioquin ex vino.

Leontopetalum.

Cap. C X.

Leontopetalon caulem e-
mittit dodrantalem, aut altio-
rem, plurimis alis concaum,
& in cacumine femina par-
ua duo aut tria, in filiquis, ci-
ceris modo: flores anemonæ
fimiles, punicei coloris: folia
brassicæ, sed papaveris diuifura:
radicibus nigris, rapæ simi-
libus, strumosis. nascitur in a-
ruis & segetibus. Radix auxi-
liatur serpētium icibus, ex vi-
no pota. nec alia res celerius
dolorem finit. Miscetur ischia-
dicorum clysteribus.

Teucrium.

Cap. C XI.

Teucrion, siue vt aliis pla-
cet teucri, herba est virgæ re-
ferens effigiem, trislaginis si-
militudine, tenui folio, non
multum à cicere alieno. hæc
in Cilicia iuxta Gentiadem
Cissadémque vbertim proue-
nit. Recens cum posca, aut a-
ridæ feruefactæ ius, potu lie-
nem potenter absumit: lien-
sis cum aceto & ficis illinitur:
item

ἀποβάλλει τὸν ἰκτανὸς ἡμέρας πέν-
τε ἡμέρας. κοιλίαν τὴν ἐν τῇ στή-
τι ἐξορύσσον καὶ πινόμενον, ἀ-
πύρετον ἐν οἴνῳ, πυρετοῖσι δὲ
δὴ ὕδατος.

Περὶ Λεοντοπέταλου. Κεφ. ρι. 5

Λεοντοπέταλον καμλὸν ἀνίστα
σπιδαιμάδιον, ἢ καὶ μείζονα, ἔχον-
τα μακράς παλίας, ἐφ' ὧν ἄ-
κρων λοβοὶ ὅμοιοι ἐρεβίνθοις, ἐν
δὲ τούτοις δύο ἢ τρία σπερμά-
τια· αὐτὰ φωνικὰ, εὐκότῃ ἀνέμῳ 10
γῇ· φύλλα δὲ ὅμοια κράμβῃ, ἐν-
τετυμημένα ὡς τὰ τῆς μνίκωνος·
ρίζα μέλαινα ὅσῳ γρηύλην, ἔξο-
χὰς ἔχουσα κατὰ τὴν κοινότητα
πινὰς· φύεται δ' ἐν ἀρούραις καὶ
ἐν τῷ σίτῳ. ταύτης ἡ ρίζα σιῶ 15
οἴνῳ πινόμενῃ, βοηθεῖ ἐρπετοδύ-
κτοις. ταχέως ἀπένους ποιοῦσα.
μίσγεται δὲ καὶ εἰς τὸν ἰχθυο-
κοῖς κλυσμοῖς.

Περὶ Τευκρίου. Κεφ. ρι. 6

Τεύκριον οἱ δὲ καὶ τοῦτο χα- 20
μαῖδρον καλοῦσιν, πᾶσι βραδύει-
δης εὐκίᾳ χαμαῖδρυν, λεπτό-
φυλλος, ἔχουσα ἐρεβίνθῃ πέτα-
λον ὅμοιον. φύεται δὲ πλείστον ἐν
κιλικίᾳ τῇ κατὰ τὴν ὁδοῦ καὶ
κισσάδα καλουμένην. Διῶσιν 25
δὲ ἔχει χλωρὰ μετ' ὀξυκράτου
ποδῆσαι ἢ ξηρὰ ἀποξηρᾶσαι καὶ
πινόμενῃ, σπληνῶ πίνων ἰχυ-
ρὸς καταπλαστέται δὲ μετὰ σύ-
κων καὶ ὄζοις ἐπὶ σπληνικῶν. 30

item

ἐπὶ

ἐπὶ θηερῶν κτλ. δε μετ' ὅξους
μόνου χροῖς σύκων.

Πρὶ Χαμαίδρου. Κεφ. ριβ'.

Χαμαίδρις, οἱ δ' χαμαίδρου, ἢ
ἢ λινόδρις. διὰ δὲ τὸ σῶζειν πηλὰ
ἐμφέρειαν τῷ τευκρίῳ, καὶ τῷ πτω-
πνὲς τευκρίον ἐκάλεισαν. φύεται
ἐν τραχέσι καὶ πετρῶδεσι τό-
ποις· ἐστὶ δὲ θαμνίσκος ἀπὸ θαμι-
αῖος, φύλλα ἔχων μικρὰ τῷ ῥή-
ματι καὶ τῇ ῥήσει δευτ' ὅμοια,
10 μικρὰ· αἰῶδες ὑποπύρευσεν, κί-
κρον. συλλέγειν δὲ αὐτὴν δεῖ ἐν
κύμονα τοῦ καρπού. Διῶαμιν
δὲ ἔχει χλωρὰ ἀφ' ἡμετέρας συν-
ὑδατι καὶ ποτιζομένη, βοηθεῖν
ἀσάστιασι, βηλὶ, ἀπλῶι ἐσπέρ-
15 βωμῶν, δυσουρεῦσιν, ὑδρωπι-
κοῖς ἐν ἀρχαῖς· ἄγει καὶ ἐμῆνα καὶ
ἐμβρυα, ἀπλῶα τήκει (ὡς ὅξει
ποθεῖται· πρὸς δὲ τὰ θηεία συν-
οῖον πνομῶν, καὶ καταπλασσομέ-
νη πικρῇ. λεία δὲ διώαται καὶ εἰς
20 καταπέττα ἀναπλάσσεται πρὸς
τὰ εἰρημῶν καὶ ἀνακαθάρειν ἑλ-
κη πάλαια (ὡς μέλιτι· αἶρει δὲ
αἰχλὺς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς σὺν ἑ-
λαίῳ λεία ἐγγυσιμῶν καὶ ἀλει-
φομῶν· ἐστὶ δὲ θερμαστική.

25 Περὶ Λευκάδος. Κεφ. ριγ'.

Λευκάς ὀρενὴν, πλατυφυλλό-
τερα τῆς ἡμέρας ὅτι, δριμύτε-
ρόν τε καὶ σικιρότερον ἔχοντα τὸν
καρπὸν καὶ ἀσώμωτον, δραστικώ-
τερα μὲν τοὶ πυργαῖοι τ' ἡμέρας·
ἐπι-

item serpentium morfibus ex
aceto solo, sine ficis.

Triflago. Cap. CXII.

Chamædriς Gracis, aliis cha-
mædrops: Latinis triflago di-
citur. sunt qui eam teucrion
appellauere, propter eā quam
cum teucro seruat similitudi-
nem. Nascitur in petrosis &
asperis: frutex dodrantalis, fo-
lia habens exigua, amara, effi-
gie & diuisura quercus: flore
paruo, penè purpureo. Car-
pitur semine prægnans. Re-
cens in aqua decocta, potu
tulsibus, indurato lienī, vrinæ
difficultati, incipientibus hy-
dropicis, auxiliatur: cit men-
ses: partus extrahit, lienem ex
aceto pota consumit: aduer-
sus serpentium venena ex vi-
no, potu, illitūque efficacissi-
ma. Trita digeritur in pastil-
los ad supradicta: purgat vete-
ra vlcera, cum melle: cum
oleo illita, caliginem o-
culorum discutit:

natura eius
est calfa-
cere.

Leucas. Cap. CXIII.

Leucas montana, latioribus
q̄ urbana foliis, semine acro-
re, amariore, ori ingrato, effica-
cior tamen q̄ fatiua habetur:

✱ Vtraq;

DIOSCORIDIS

Vtraque ex vino cōtra anima-
lium venena, præcipuè mari-
norum opitulatur.

Lychnis coronaria.

Cap. CXIII.

Lychnis coronaria, flore est
albæ violæ simili, sed purpu-
reo quo corollæ factitantur.
Contra scorpionum ictus fe-
men in vino potum auxilia-
tur.

Lychnis sylvestris.

Cap. CXV.

Lychnis sylvestris, omnia vr-
banæ similis. Bilem per alium
detrahit, semine duabus drach-
mis potio: ictis à scorpione sub-
uenit. Aiunt huius herbæ
appositu, scorpiones
torpescere, & in-
certes prorsus
reddi.

Lilium. Cap. CXVI.

LILIA coronamentis se-
dedunt, Liria à quibusdam vo-
cata. E quibus vnguetum tem-
peratur quod aliqui lirinum,
alij susinum appellant, ner-
uos & priuatim vuluæ duri-
tias emolliens. Folia herbæ il-
lita, contra serpentium ictus
auxiliantur: feruefacta, am-
bustis proficiunt: aceto con-
dita, vulneribus opitulantur.

Succus

ἐπιπλασθῆναι ὃ ἀμφοτέραις καὶ
πνέσθαι, ἀρμόζουσι μετ' οἶνου
ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν, καὶ μάλιστα τῶν
θαλασσίων.

Περὶ Λυχνίδος σεφανωμα-
τικῆς. Κεφ. ριδ'.

Λυχνὶς σεφανωματικὴ, αὐτὸς
ὅστις ὁμοίον λευκοῖον, ἐμπέφυεν
δὲ πλεονέκτον εἰς τὰ σεφάνια.
ὥς τὸ σπέρμα βουδεῖ σὺν οἶνῳ πο-
τὸν σκορποπλήκτοις.

Περὶ Λυχνίδος ἀγρίας.

Κεφ. ριε'.

Λυχνὶς ἀγρία ὁμοία τῇ ἡμέ-
ρῳ κατὰ πάντα. τὸ δὲ σπέρμα
αὐτῆς < β'. πλεονέκτος ποτὸν ἀγρί-
κατὰ κοιλίαν χολερῆν καὶ σκορ-
ποπλήκτοις ἀρμόζει. φασὶ δὲ καὶ ἱ-
στὸν σκορποῖς νερκάδεις καὶ ἀ-
παστέκτοις γίνεσθαι παρὰ τεδείους
αὐτοῖς τῆς πόας.

Περὶ Κεΐνου.

Κεφ. ρις'.

Κεῖνον βασιλικόν, τοῦτον τὸ
αὐτὸς σεφανωματικόν ὅστις καλὴ-
κτον ὡς ἐνὶ τῶν λείων. ἀφ' οὗ
καὶ τὸ χρῆσμα κατασκευάζεται
ὅστις λείων, οἱ δὲ σὺν σπονγῇ
κοῦστ, μαλακτικόν ἐν τῶν νεύ-
ρων, καὶ ἰδίως τῶν περὶ μύτην
σκληρῶν. τῆς δὲ πόας τὰ φύλ-
λα κατὰ πλάσθῆναι, ἐρπετοδύ-
κτοις βουδεῖ· ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ
καύματα ζεοδέντα· τὰρχυδέν-
τα ὃ ἐν ὄξει τραυματικῇ γίνεται.
ὃ δὲ

- ὁ δ' ἡλὸς αὐτῶν μὲν ὄξει ἢ μέλιτι, ἐψηθεὶς τε ἐν χαλκῷ μα-
 πὺρρον γίνεται φάρμακον πρὸς
 τὰ πάλαια ἔλκη, καὶ πρὸς σφυ-
 τα τραύματα. ἢ δὲ ῥίζα ὀπὴ
 5 λεία συν ῥοδίνῳ πνεύματι ἰα-
 ται, καὶ ὑπερὰν μαλάσσει καὶ ἐμ-
 μύα ἀγεί καὶ ἔλκη ἐπουλοῖ· συν
 μέλιτι δὲ λεανθεῖται νεύρων δια-
 κοπὰς καὶ σπέρματα ἰάται· ἄλ-
 φοὺς τε ὑποκαθαίρει καὶ λέπρας,
 10 καὶ πίτυρα· καὶ ἀχῶρας σμη-
 χει, τὰ τε πρὸς ὤπα καθαίρει καὶ
 ἀρρυσίδωτα ποιεῖ· συν ὄξει δὲ
 λεία ἢ συν ὑοσκυάμου φύλλοις,
 καὶ ἀλεύρω πνεύματι, ὄξυνον φλεγ-
 μοναῖς παραιτεῖται, τὸ δ' σπέρμα
 15 ἐρπετῶν δύνμασιν ἀντιφάρμα-
 κον πιδέν· ἐρισιπελάτων δὲ κα-
 τὰ πλάσμα συν οἶνω λεανθέντα,
 τὸ τε σπέρμα καὶ τὰ φύλλα. Φα-
 σὶ δὲ πνεῦ καὶ πορφύρῃ αὖθις κρι-
 νου γίνεται. ἐναργέστατα δὲ ῥο-
 20 νάται ἐν τῇ σνείᾳ καὶ πισιδίᾳ τῆς
 παμφυλίας πρὸς τὴν τῆς χρίσ-
 ματος κατασκευήν.

Περὶ Βαλλωτῆς.

Κεφ. ριζ'.

- Βαλλωτὴ ἢ μέλαν πρὸς ὄσον· ἡμι-
 λὸς ἀνίστα τετραγώνους, μέλανας,
 25 ὑποδύστας, ἐκ μιᾶς ῥίζης πλείο-
 νας· φύλλα δ' ὁμοιωδὴ μοιᾷ μεί-
 ζοντα δ' καὶ στρογγυλότερα καὶ διαστά
 διασημάτων τοῦ ἡμιστοῦ παρα-
 πλίστα μέλισσοφύλλου, δυσώδη.

ῥιζ' γ

Succus adiecto melle aut ace-
 to, in aëreo vase coquitur, con-
 venienti medicamento vetu-
 statum vlcera, & ad recentia
 vulnera. Inassata radix & ex
 rosaceo trita, igni ambusta sa-
 nat, vuluam emollit, mensē
 ciet, vlcera cicatrice obducit:
 cum melle detrita, neruis præ-
 cisus, luxatisque medetur: vi-
 tiligines, furfures, & lepras e-
 mendat: vlceraque in capite
 manantia expurgat: abstergit
 faciem & erugat: teritur in a-
 ceto cum hyoscyami foliis, &
 farina tritici, mulcendis testi-
 um inflammationibus. Semen
 potum moribus serpentium
 aduersatur: ignibus sacris se-
 men & folia cum vino illinun-
 tur. Tradunt & rubra esse
 lilia. In Syria autem &
 Pisidia Pâphilia, effi-
 cacissima vnguen-
 tis nascun-
 tur.

Ballote. Cap. CXVII.

Balloren, nomine alio nigrū
 marrubiū vocant: caules ædit
 quadrangulos, nigros, subhir-
 futos, cōplures ex vna radice:
 foliis maioribus quàm marru-
 bij, hispidis, cingentibus per in-
 terualla caulē, subrotundis gra-
 uolētibus, apiastro proximis:
 z ij vudø

DIOSCORIDIS

vnde aliqui apiastrum eam vo-
cauerunt: candidi flores vniuer-
si verticillato ambitu caulem
coronant. Vis eius efficax ad-
uersus canis morsus, foliis ex
sale illitis: feruenti cinere flac-
cescunt folia, vt condylomata
reprimant, purgant & fordida
vlcera cum melle.

Apiastrum. Cap. CXVIII.

Melissophyllon siue melitte-
na, id est, apiastrum, id sibi no-
men vsurpauit, quoniam apes
ipsa herba delectantur, cauli-
culi & folia ballota, de qua
paulò antè diximus, similia es-
sent, nisi maiora, tenuiora-
que, nec ita hirsuta spectaren-
tur: citreum malum olent. Fo-
lia cū vino pota aut illita pro-
sunt contra ictus phalangio-
rum, scorpionumque: item ad-
uersus canis morsum. Deco-
ctum eorundem gratia, foueri
prodest: defensionibus foemi-
narum ad ciundos menses con-
uenit, dentes eodem in dolore
colluuntur, dysentericis infun-
ditur. Fungorum strangulatio-
nibus folia, addito nitro, po-
tu auxiliantur: torminibus &
orthopnoicis, delinctu. Illita
cum sale strumas discutiunt, vl-
cera purgant, articulares do-
lores illita sedant.

Marru-

ἔστιν ἡ τοῦτο μελισσόφυλλον ἐχού-
σαν· καὶ τὰ ἀνθή δὲ ἅμα πε-
ρίκειται λευκοῖς τοῖς χαυλοῖς·
τροχοειδῶς. Τῶν τῶ φύλλα
καταπλασθέντα μὲν δὲ ὄν, ποιῶν
πρὸς τὸ κυνόδγκτα· μαρτυροῦντα
δὲ ἐν θερμοσποδῶ, κοινδύλωμα-
τα ἐκλεί· ῥυπαρὰ τὲ ἔλκην συν-
μύληται ἀποκαθαίρει.

Πρὶ Μελισσοφύλλου. Κεφ. ριθ.

Μελισσόφυλλον, ὃ ἔνιοι μελί-
ταιναν καλοῦσι, διὰ τὸ ἴδεσθαι
τῇ πρὸς τὰς μελίττας, εἰκοιτὶ ἀν-
θῆς τὰ φύλλα καὶ τὰ χαυλῖα, τῇ
περὶ τὴν βλάστησιν, μέγιστα δὲ
ταῦτα καὶ λεπτότερα, οὐχ οὕτω
δασέα· ἔχοντα δὲ κίτρομύλην.
Ἀρμόζει δὲ τὰ φύλλα τοῖς ὅμοι-
να συν οἴῳ, καὶ καταπλασθέν-
τα πρὸς σκορπιόπληκτους, καὶ φα-
λαγγιοδόνκτους, καὶ κυνόδγκτους.
καὶ τὸ ἀφίψμα δὲ αὐτῶν κα-
ταπλήκνυον πρὸς τὰ αὐτὰ ποιῶν·
εἰς τὰ ἐγκύσματα, πρὸς ἐμμή-
νων ἀρτηρίων ἐνδοθεῖ. ὀδονταλ-
γίας τὲ διάκλυσμα, ἔκκλυσμα δὲ
δυσεντερικοῖς· βοηθεῖ καὶ τοῖς ὑ-
πὸ μύκων πνιγμοῖς συν νί-
σσει τὰ φύλλα πινόμενα· καὶ σπο-
φουμοῖς, καὶ ἐκλεκτὸν ὄρδο-
πνοικοῖς· καταπλασθέντα δὲ συν
ἀλσὶ, διαφορεῖ χριεῖς δας, καὶ ἔλ-
κην ἀνακαθαίρει, τὰ τε ἐπὶ τῶν
ἀρθροῦντων ἀλγῆματα παρὰ εἰ-
ται καταπλασθέντα.

Πρεῖ

Περὶ Περασίου. Κεφ. ριβ'.

Maraubium. Cap. CXIX.

Περάσιον θάμνος ὅστις ἀπὸ μι-
αῖς ῥίζης πολὺλλας δὲ, ὑπόδαυς,
λευκός, τετραγώνος τοῖς ῥάβδους.
φύλλον δὲ τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ
ἴσον, ὑποσφύγγιον, διασπ., ἔρι-
στι, πικρὸν τῇ γεύσει ἐν διαση-
μάτων ὃ ἐπὶ τῇ χαλκῶν τὸ σπέρ-
μα· καὶ ἀνθὶ οἶον ἐκ σπένδυλοι βα-
χέα. Φύεται περὶ τὰ οἰκόπεδα, καὶ
ἐρείπα. Τοῦτου τὰ φύλλα ξηρα-
σὺν τῷ σπέρματι ἐν φόρμῳ συν-
ῦδατι ἢ χυλιδόμῳ χλωρῷ, δι-
δοται καὶ μέλιτος φθισκοῖς, ἀθ-
ματικοῖς, βήσσοισιν, ἀνάρχει καὶ πά-
ρος ἐν πύρεσιν ἰριδος ξηρὰς μι-
ρήσις. δίδεται καὶ ἥ μὴ κατὰ το-
15 μῆκος γυναιξὶ πρὸς ἀγωγὴν ἐμ-
μῶν καὶ δευτέραν, καὶ δυσκοῦ-
σιν, καὶ σπυρδύλοισιν, καὶ τοῖς θα-
νάσιμον πεπωκόσι· καὶ τὸ μῶν τι
καὶ νεφροῖς ἄσπετοι. τὰ δὲ φύλλα κα-
ταπλασσομένη συν μύτι, ῥυπα-
20 ρῶ ἐλκεσὶ ἀνὰ κατὰ τὸν πτερυγίᾳ τε
καὶ νομάς ἀφίστησι, καὶ ὁδύνας πλεν-
ρῶν παρὰ τίεται. καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν
δὲ σκευάζομεν χύλισμα ἐν θλι-
βομένην τῶν φύλων, καὶ συσφρε-
φόμενον ἐν ἡλίῳ πρὸς τὰ αὐτὰ
25 πικρῶ· ἔστι δὲ καὶ ἐνυδερκὲς συν-
οἶνον καὶ μέλιτι ἐν χυλιδόμῳ· ἀ-
ποκαταφέρει δὲ καὶ κτερεὶν διὰ
τῶν ῥινῶν· ὡταλγίας τε ἀρμύζει
ἐν χυμῷ τῶν ῥιζῶν καὶ ἐν αὐτῷ καὶ
μετὰ ῥοδίον.

Περὶ Σπι-

Marrubium, frutex est ab ra-
dice ramosus, candicans, sub-
hirsutus, quadrangularibus ra-
mis: folium pollicē æquat: sub-
rotundum, hispidum, rugosum,
gustu amaro: semen in cauli-
bus, & ex intervallis: flores ver-
ticillato ambitu asperi. Nasci-
tur propter ædificia, ruinas, &
rudera. Huius folia sicca, cum
semine decocta in aqua aut vi-
ridium succus datur cum mel-
le suspiriosis, tussientibus, &
ad tabitudinem redactis. Cras-
sam ē pectore pituitam, cum
sicca iri eiicit. Mulieribus à
partu non purgatis datur, ut
menstrua & secundas extra-
hat: item in difficili partu, &
his qui venena hauserunt, aut
à serpentibus demorsi sunt: ve-
ficam renēsque lædit. Folia
cum melle illinuntur sordidis
vulceribus purgandis: pterygia
nomāsque sistunt, laterum do-
lores mitigant. Succus foliis
contusis expressus, & sole co-
actus, ad eadem pollet: cum
vino & melle illitus oculo-
rum claritatem adiuuat: na-
ribus regium morbum expur-
gat: aurium doloribus conue-
nienter instillatur, per se aut
cum rosaceo.

z iij Sta-

DIOSCORIDIS

Stachys. Cap. CXX.

Stachys frutex est, marrubio similis, sed longior: folia ferens numerosa, hirsuta, rara, prædura, cana, odoris iucundi, & complures virgas ab radice exeuntes, marrubio candidiores: nascitur in montibus & asperis. Vim habet excafcctoriam & acrem: foliorum decoctum potu pellit menstrua & secundas.

Phyllitis. Cap. CXXI.

Phyllitis, folia promit rumici familia, longiora, & viridiora, sena aut septena, recta, quæ parte anteriore lævia cernuntur, à tergo autem pensiles quasi vermiculos tenues ostendunt: in umbrosis & opacis hortorum locis emicat, gustu acerbo: neque caulem, neque florem, neque semen profert. Folia in vino posita serpentium moribus aduersantur: quadrupedibus per os infusa auxilio sunt: & si dysenteria aut resoluta alius exarceat, potui datur.

Phalangiū. Cap. CXXII.

Phalangiū à quibusdam phalagites vocatur. ramuli sunt ei duo, aut tres, plurèsvē, in diuersa tendetes: flos candidus, lilio similis, multas incisuras habes:

femine

Περὶ Στάχυος. Κεφ. ρκʹ.

Στάχυς δάμνος ἐμφερὲς παρ-
σῆς, ὑπομυκέστερος δὲ καὶ πλεῖ-
στα φύλλα ἀραιὰ ἔχον ὑποδύ-
στα, σκληρὰ, ἐνὶ ὁδῇ, λευκὰ, ῥαβ-
δία ἢ πλείονα ἀπὸ τῆς αὐτῆς ῥίζης, 5
λευκότερα τῶν τῆς παρὰ τοῦ. οὐ-
ται ἐν ὄρεσιν, καὶ βαρύνει χροεῖσις.
Διούριον δὲ ἔχει θερμαντικὴν,
δριμύτητα δὲ τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης τῶν
φύλλων ἐμμηνα καὶ δευτέρως ἄγει
πυλὸν.

10

Περὶ φυλλίτιδος. Κεφ. ρκʹ.

Φυλλίτις φύλλα ἀγνήσιον ὅμοια
λαπάθῃ, ὑπομυκέστερα ἢ καὶ ὑ-
δαλέστερα 5. ἢ 7. ὁρδὰ, λεῖα ἐν
τῶν ἐμπερδεν, ἐν τῶν ὁπιδεν
δὲ καὶ δάκρυ σκώληκος ἔχοντα, 15
ἀπικτηνῶσις, λεπτοῖς φύεται ἐν
κατασκόσις καὶ παρὰ δέσις, γυν-
σάμνῃ σφυγῇ, οὐτε δὲ καυλῶν
οὐτε καρπῶν οὐτε ἀλδος φέρεται.
Ταύτης τὰ φύλλα μετ' οἴνου πι-
νόμενα, πρὸς ἐρπετοδῆκίς ποιεῖ 20
ἐπὶ πετραπύδων τὴν διὰ σόμα-
τος ἐγγυμαπιδεῖσα βοηθεῖ. πεί-
νεται καὶ πρὸς δυσαντεῖαν καὶ
διάρροϊαν.

Περὶ Φαλαγγίου. Κεφ. ρκʹ.

Φαλαγγιον, οἱ δὲ φαλαγγίον. 25
οἱ δὲ καὶ ταύτην λευκάκηνην
καλοῦσι. κλωνές εἰσι δύο ἢ τρεῖς
ἢ πλείονες, διεσπῶτες ἀπ' ἀλλή-
λων. αὐτὴ λευκὰ, παρὰ πλῆστα
κρίνον, ἐντομὰς πολλὰς ἔχοντα.
ἀπὸ τῆς

σπέρμα δὲ παχὺ μέλαν, ὡς περ
 φακοῦ ἥμισυ, ἰσρότερον ὑδὸ τοι
 πολλῶν ῥιζίων μικρὸν, λεπτὸν, χλω
 ρὸν αἶμα τῷ ἐλκυσθῆναι ἐκ τῆς
 γῆς. ὕστερον γὰρ συνίλκεται φύε-
 5 ται δὲ ἐν γεωλόφοις. Ταύτης τὰ
 φύλλα καὶ τὸ σπέρμα καὶ τὸ αὐ-
 ρὸς πινόμενον μετ' οἶνου, σκορπο-
 πλῆκτοις βοηθεῖ, καὶ φουκαργιοδῆ-
 κτοις· λυεῖ δὲ καὶ σφόβοις.

Περὶ Τριφύλλου.

Κεφ. ζκγ'.

Τριφύλλον οἱ δὲ ὀξύφυλ-
 λον, οἱ δὲ μέλανανθες, οἱ δὲ
 ἀσφάλιον, οἱ δὲ κνίκιον καλοῦ-
 15 σι, δάκμος ὅττι πῆχους μείζων,
 ῥιζόδοις ἔχων λεπτάς, μελαίνας,
 ὀκνῶδεις, παρυφάδας ἐχού-
 σαι, ἐφ' ὧν φύλλα ὅμοια λοτῷ
 τῷ δένδρι, τεῖα καὶ ἐκείνου
 βλάστησιν· ὁσμὴ δὲ αὐτῶν ἄρ-
 20 πιδρὸν φουμύδων πηγαίου, ἀν-
 ἰστέντων δὲ ἀσφάλτου· αὐρὸς
 δὲ ἀνίστι πορφυρεῦν· σπέρμα
 δὲ ὑπόπλατυ καὶ ὑπόδαυ, ἐκ
 τῶν ἑτέρων πέρας ὡς περ * κε-
 ραῖαν ἔχον, ῥίζα δὲ λεπτή, μα-
 25 κρά*, ἰσρόε. Βοηθεῖ δὲ τὸ σπέρ-
 μα καὶ τὰ φύλλα πινόμενα ἐν ὕ-
 δατι πλεονεκτικοῖς, δυστυροῦσιν.
 ἐπιληπτικοῖς, ἀρχιδρῶσις ὑδρω-
 πικῶν, ὕστερικῶν· ἄγει δὲ καὶ κατα-
 μύλαια· δεῖ δὲ διδόναι ἥ μὴ σπέρ-
 ματος < γ'. ἥ δὲ φύλλον < δ'.
 ἀρήγει

semine nigro, lato, ad lenti-
 culā dimidiatā figuram, mul-
 to tenuiore: radice parua, te-
 nuī, herbacei coloris, dum à
 terra eruitur: prouenit in col-
 libus. Huius folia, semen, flos
 cū vino pota, auxiliantur con-
 tra scorpionum phalangio-
 rumque ictus: tormina quo-
 que discutunt.

Trifoliū. Cap. CXXIII.

Trifoliū, Græci triphyllon, ali-
 j ocytriphyllon, alij menyau-
 thes, alij asphaltion, vocāt. Fru-
 tex supra cubiti altitudine at-
 tollitur, virgas habens tenues,
 iūceas & nigras, vnde ramula-
 res enascūtur appendiculæ, in
 quibus terna singulis germina-
 tionibus exeūt folia, loto arbo-
 ri similia: iis recēter enatis rutæ
 odor inest: vbi aut̃ adoleuerūt,
 bitumē olēt. Florē ædit purpu-
 reū. semē quadāten⁹ latū, sub-
 hirsutū, ex altera extremitate
 exertū, antennæ modo corni-
 culū gerēs. Radix tenuis, lōga,
 valida. Semē & folia in aqua
 pota pleuritidis, vrinæ difficul-
 tati, comitialib⁹, & iis qui aque
 inter cutē p̃cipia sentiūt, foe-
 minis quoq; vuluæ vitio oppor-
 tunis, auxiliantur: mēses ciunt:
 ternæ drachmæ è semine dari
 debent, è foliis verò quaternæ.
 z iiij Con.

DIOSCORIDIS

Contra serpentium ictus trita
folia, & ex aceto mulso pota,
præfidio sunt. Tradūt aliqui, to-
tius fruticis, radice, foliorumq;
decoctū fori dolores eorū fi-
nire, quos serpentes percussē-
rint: qua aut aqua sanatus quis
fuerit, si ea quispiā alius fouea-
tur, qui vlcus habuerit, perinde
afficitur vt à serpēte demorsus.
Quidā terna folia aut semina
in tertianis, cū vino potui de-
dere: & in quartanis, quaterna,
vt quæ febrīū circuitus discus-
serēt. Radix antidotis inferitur.

Polium. Cap. CXXIIII.

Duo genera polij: montanū,
cui theuthrio nomē est, & cui⁹
est vsus. Tenuis frutex est, cādi-
dus, dodrantalis, semine rfer-
tus: capitulo in cacumine quā-
dam corymborū speciē præ se
ferēt, paruo, cano hominis ca-
pillo simili, grauit̄ olente, nō
sine quadam suauitate. Alterū
fruticosius, non vsque adeo val-
ēs odore, & viribus infirmius.
Potū feruefacti ius auxiliatur
serpentīū ictibus, hydropicis,
morbo regio: & lienosis ex a-
ceto: itomachū malē habet: ca-
put doloribus afficit, alium &
mens ciet: substratū suffutūm-
ve serpentes abigit: illitum vul-
nera conglutinat.

Scor-

ἀρήγει δὲ καὶ θηριοδυνκτοῖς τὰ
φύλλα λέϊα συν ἔξυμέλιτι πιβό-
μεθα. ἰσορροπὶ δὲ ἐνιοι ὅτι τὸ ἀ-
φελήμα ὅλον τῷ δαίμονι καὶ τῆς
ρίζης καὶ τῶν φύλλων καταπλοῦ-
μενον ἐπὶ τῶν ἐρπετοδυνκτῶν πα-
ραλείπεται τὸς πόνοις, ὡς δ' αὖτε
εἰς πυθῆ πρὸ ὕδατος, αὐτὸς ἑτερος ἑλ-
κος ἔχων καταπλοῦσθαι, τὰ αὖ-
τὰ πάχει τοῖς θηροδυστοῖς. ποτὶ ζῆ-
σι δὲ πινεῖς ἐπὶ μὲν τεταταῖς τεία
φύλλα ἢ τεία ἀπὲρ ματα συν οἶ-
νω ἐπὶ ὃ τεταρταῖς δ', ὡς λύν-
ται τὰς ἀειροδιδας, μίγνυσθαι ὁ ἀμ-
πλῶς ἢ ῥίζα καὶ ἀπὸ δότοις.

Περὶ Πολίου ὁρενθ. Κεφ. ρκδ'.

Πόλιον τὸ μὲν, ἐστὶν ὁρενθόν, ὃ καὶ
τεύθριον καλεῖται, οὗ καὶ ἡ ρίζη
σις δαίμονος δὲ ἐστὶ λεπτὸν, λευκόν,
σπθαιμιῶν, καὶ ῥυτῶν πολλῶν, ἔχον
κεφάλιον ἐπ' ἀκροῦ κορυμμοῦ.
δὲς μικρὸν ὡς πολλὰν τεία, βα-
ρύσομον μετὰ πολλῆς εὐωδίας. Τὸ
δὲ ἑτερον δαμνωδέστερον, οὐχ ἔ-
πως εὐτονον τῇ ὁσμῇ, καὶ ἀδρα-
νέστερον κατὰ τὴν δύναμιν. Δύ-
ναται δὲ αὐτῶν τὸ ἀπόζημα πι-
νόμενον, θηριοδυνκτοῖς ἀρήγειν, ὑ-
δρωπικοῖς, ἰκτερώδεσι, σπληνι-
κοῖς δὲ συν ὀξεί· ἐστὶ δὲ καὶ κεφα-
καλγὲς καὶ κακοσώμαχον· ἀγχι δὲ
καὶ κοιλίαν καὶ ἐμμελῖα· ὑποσπιν-
νόμενον δὲ καὶ θυμώμενον, θη-
ρία δάκει. καταπλασθέντων ὃ
τρεῖς ματα κολλᾷ.

Περὶ

Περὶ σκορδίου. Κεφ. ρκξ.

Scordium. Cap. CXXV.

Σκόρδιον φύεται ἐν ὀρεινοῖς
τόποις καὶ ἐλώδεσι, φύλλα ἔχον
ἐοικότα χαμαιδρύϊ, μέζονα δὲ
καὶ οὐχ οὕτως ἐντεταμυδρά ὅ
5 πειφίρειαν, ποῶς δὲ τῇ ἐσμῇ
σκορδίζοντα, ἐρπινὰ δὲ καὶ ἑμ-
πικρά κατὰ τὴν γαῖαν· καυλὸς
δὲ τετραγώνος ἄφ' ὧν αὐτὸς ὑ-
πέρυθρον. Δυσία μιν δὲ ἔχει ἢ
πᾶσα θερμοστικῶς, διουρητικῶς
10 πεπτοῦ μιν χλωρὰ, λεῖα, καὶ ἔν-
ρὰ ἀφ' ὧν μιν συν οἶον πρὸς ἐρ-
πετῶν δόγματι καὶ διατάγματι·
πρὸς τὴν δὲ μὴν σομάχου καὶ δι-
σεντερίαν, καὶ δυσουρίαν < β.
συν ὑδρομέλιτι καὶ αἵματι καὶ πᾶ-
15 ρος πῶδες ἐν θάλασσῃ ποιεῖ
καὶ πρὸς παλαιὰν βύχην καὶ ῥή-
γματα, καὶ ἀσπίσματα συν κα-
δόμῃ καὶ μέλιτι καὶ ῥητίνῃ μνη-
σα ξηρὰ ἐν ἐκλεκτῷ καὶ ὑπο-
χόνδριον χροῖος φλεγμῶνον, ἀ-
20 γαλλοθεῖται κηρωτῇ παρηγορεῖ·
ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς ποδάγραν μετ'
ὄξος δριμύτος ἀειχρισμένη, ἢ ῥεῖ
ὑδατος κατὰ πηλοσμένη πρὸς
θεῖον δὲ ἐμύλῳ κινεῖ καὶ τραύ-
ματα κολλᾷ ἔλκην παλαιὰ ἀγα-
25 καθεύρει, καὶ ὑποκρεῖ συν μέ-
λιτι· ξηρὰ δὲ ὑπὸ σκεῖματι
τέλλει. πίνεται δὲ καὶ τὸ ἐξ ἀν-
τὴς χύλις πρὸς τὰ εἰρημένα
πάθη. ἀναρρέσσεται δὲ ὅτι τὸ πον-
τικὸν καὶ τὸ κρητικόν.

Περὶ

SCORDIUM, in mon-
tibus & palustribus nascitur,
foliis triflaginis, maioribus, nō
sic in ambitu diuisis, aliquan-
tum allia redolentibus, gustu
amaris & adstringētibus: qua-
drangulis caulibus: subrubro
flore. herba vim excalfacto-
riam habet: vrinam cit. Co-
cta recens aridave cum vino,
aduersus venenatos serpen-
tium morsus bibitur: ad sto-
machi quoque rosiones, dy-
senteriam, & vrinæ difficul-
tatem, binis drachmis cum hy-
dromelite: crassamen purulē-
tum pectore expellit. Facit a-
ridæ farina ad veterem tussim,
rupta, conuulsa, si cum nastur-
tio melle & resina misceatur
in eclegmate: inflammata mo-
dicè præcordia, cerato exce-
pta, recreat: cum aceto acri
aut aqua, podagris conueniē-
ter illinitur: menses imposita
mouet: vulnera conglutinat:
vetera vlcera purgat, & ex
melle ad cicatricem perducit,
ficca excrescētias in carne co-
hibet. Succus ad eadem vi-
tia bibitur. Inter prima
efficax Ponticum
natione, Cre-
ticūmq;.

Tussilago.

DIOSCORIDIS

Tusfilago. Cap. CXXVI.

Tusfilagini folia sunt ma-
iuscula quam hederæ, sex aut
septem à radice subalbida à
terra, supernè virentia, in plu-
res angulos exeuntia: caulis
palmum altus: flos luteus, ve-
re prodit, quo vnà cum cau-
le confestim exiit: inde nõ-
nulli his vacare existimaue-
runt. Radix tenuis est & su-
peruacua: nascitur in amœ-
nis & riguis. Folia ex melle
trita igni sacro, & omnibus
inflammationibus illitu me-
dentur. Aridæ fumus per in-
fundibulum hianti ore raptus,
hos sanat qui sicca tusfi atque
orthopncea infestantur: pecto-
ris vomicas rumpit. Eun-
dem effectum præbet suf-
fita radix. Decocta in
hydromelite, & po-
ta emortuos par-
tus eiicit.

Artemisia. Cap. CXXVII

Artemisia magna ex parte
in maritimis nascitur, ablinthij
modo fruticosa, maioribus &
pinguioribus foliis, ramisque
huius quidem genera duo.
vnum lætius habitiusque, fo-
liis virgisque latoribus. Alte-
rum tenuius, flore paruo, te-
nui, candido, graeolente:

æltate

Πρὶ Βηλῆς. Κεφ. ρεζ'.

Βήλον φύλλα ἔχει ὁμοιαμισ-
σῶν, μέζονα δὲ ε' ἢ ζ'. ἀπὸ τ' ῥί-
ζης, ἐν τῇ περὶ τὰ ἀνω λευκῇ,
ἐν δὲ τῇ περὶ τὰ κάτω χλωρῇ
ζωτίας πλείους ἔχοντα. χαυλὸν
ἀπιδυμίων ἄνδρος ὠχρὸν κτ' τὸ
ἔαρ, ὁξέως δὲ ἀποβάλλει τὸ, τε
ἀνδρος καὶ τὸν χαυλὸν ὅθεν πηγὴς
ὑπελάβον ἀχαυλῶν καὶ ἀνανδῶν
ὑπάρχειν τὴν πύαν. ῥίζα λεπτή,
ἀρχητος φύεται πρὸς λίανθας καὶ
ἐν ὄρεσι τέπεις. Ταύτης τὰ φύλ-
λα λεῖα συνὲς μέλιτι κατὰ πλάσ-
σόμενα, ἐρυσσιπέλατα καὶ πᾶσαν
φλεγμονὴν ἰᾷ. ὑποδυμίωνερα
δ' ἔχεα εἰς ἀποκατισμὸν, τὸς
ὑποξήρας βελχὸς καὶ ὀρεδοπνοίας
ὀχλαμύρους διασπένει, ὅταν χα-
νόντες, τὴν χαυλὸν τῷ σώματι δέ-
ξανται, καὶ κατὰ πύωσιν ῥήσκει ὃ καὶ
τὰ ἐν τῷ ῥεσσι ἀποσμήματα. τὸ δ'
αὐτὸ ποιεῖ καὶ ἡ ῥίζα ὑποδυμίων-
ερα. ἐμβρύον τ' τεχνικὸς ἐμβάλλει
καὶ ἐν ὕδατι μέλιτι ἐφθῆναι πνομὴν.

Πρὶ Ἀρτεμισίας πολυ-
κλώνου. Κεφ. ρκζ'.

Ἀρτεμισία φύει ἐν περὶ θαλασ-
σίοις τέπεις ὡς τὸ πολὺ, πῶς δα-
μνοῦ δὲ παρόμοιος ἀφ' ἧς, μέζονα
ζω. ὃ καὶ λιπαρότερα τὰ φύλλα
ἔχουσα, καὶ ἡ μὲν τις ἐστὶν αὐτῇ εὐδ-
νὴς πάλαι τῆρα ἔχουσα τὰ φύλλα
καὶ τὰς ῥάβδους. ἡ δ' λεπτότερα, αὐ-
τῇ μικρὰ, λεπτὰ, λευκὰ, βαρυόσ-
μα.

μα³ ἔρις δὲ ἀνθεῖ Εἴνοι δὲ τὸ
 ἐν μικροῖς λεπτοκαρπὸν βοτά-
 νιον ἀπλωτὸν τῷ χαμλῷ, σφόδρα
 μικρὸν, ἀνθὺς ἀέλωτων, κίρροι-
 δὲς τῇ ῥοιᾷ, λεπτὸν, καλοῦσιν ἀρ-
 5 τέμισαν μονόκλωνον ἔστι δὲ ἔλ-
 ωδες ἔρα τ' ὡς ἀντ'. Αἰφρότεροι
 ὃ θυμαίνουσι καὶ λεπτιώτερον. ἀπο-
 ζεντύμναι ὃ ἀρμόζουσιν εἰς γυν-
 αικεῖα ἐγκύδισματα, ὡς ἀγώ-
 γῳ ἐμμύων καὶ δευτέρων καὶ ἐμ-
 10 βρύων, μύσιν τε καὶ φλεγμονῶν τ'
 ὑσέρας καὶ σπύλιν λίθων, καὶ ἐπο-
 γῳ ὕρων. ἡ δὲ πόα καὶ τὸ ἥτσου
 καταπλασθεῖσα πολλὰ, ἐμμύνα
 κινεῖ. ὃ ὅτι ἀντ' χυλὸς λεανθεῖς
 σπύρην καὶ ὡς τεθεῖς, ἀγεί ἀπὸ
 15 μύβας ὅσα καὶ τὸ ἐγκύδισμα. καὶ
 ποτίζεται δὲ ἡ κόμη ὡς ἀγώ-
 γῳ τ' ἀντ', πλῆθος < γ'.

Πρὶ Ἀρτεμισίας λεπτο-
 φύλλου. Κεφ. ρκβ.

Ἀρτεμισία λεπτόφυλλος, ἡ τις
 20 ῥιζὴν ὡς ὅρατον καὶ φραγμὸς
 καὶ εἰς χόρας ἀποείμυς. τὸ ἀνθος
 οὐκ αὐτὸς καὶ τὰ φύλλα τελεβόμε-
 να, ἵσταται ἀποδίδωσι σαμύχου.
 εἰ οὐκ τις ποιεῖ τὸν σόμαρον καὶ
 κόψι τὴν βοτάνην ταύτην μετ'
 25 ἀμυγδαλίνου ἐλαίου χαλῶς, καὶ ποι-
 ᾷσι ὡς μάλαγμα καὶ θήσει ἐπὶ
 τὸν σόμαρον, θεράπευσέ. εἰ
 δὲ καὶ τὰ νεύρα τις ποιεῖ, τ' χυ-
 λὸν ταύτης μετ' ῥοδίνου ἐλαίου μί-
 ξας χρῆται, θεράπευσέται.

Πτερί

estate floret. Sunt qui in me-
 diterraneis vnicaulis nomine
 appellant, tenuem herbulam,
 simplici caule & minuto, flori-
 bus scatete tenuibus, flavo co-
 lore: hæc iucundiorē quā
 præcedens efflat odorē. Vtra-
 que excalfacit, extenuat: fer-
 uiefactæ conuenienter in mu-
 liebres defessus adiiciuntur, ad
 detrahendos menses, partus, se-
 cundāsque: item ad præclusio-
 nes vuluæ, & eiusdem inflam-
 mationes: calculos cōminuit:
 remorata vrinam cient: men-
 ses pellunt pubi illitæ. Succus
 vuluæ inditus ex myrrha, eadē
 quæ infesso trahit. Coma tribus
 drachmis eorundem educen-
 dorum gratia bibitur.

Artemisia.

Cap. CXXVIII.

Habetur & Artemisia ge-
 nus aliud, quā minutis foliis cir-
 ca riuulos aggeresque. Item in
 agris frumentariis nascitur. flo-
 ribus & foliis odorē Sampsi-
 chi referentibus. si quis ex ea
 diligenter tusa cum oleo amy-
 gdalarum malagma stoma-
 cho imponat: vexationem
 partis eius sanabit. Ner-
 uorum dolores succo
 huius cum rosaceo
 inunctis curatur.

Ambrosia.

DIOSCORIDIS

Ambrosia. Cap. CXXIX.

Ambrosia pusillus frutex est, ramosus altitudine trium palmorum: foliis rutæ, circa imum caulem exiguis, cauliculi seminibus, perinde quasi racemulis grauidi, qui nunquam florem pariunt, odore vinoso, suaui: radice tenui, sesquipedali. Coronantur ea Cappadoces. Vis eius reprimere ac repellere, & illitu adstringere humores, qui in aliquam partem incumbunt.

Botrys. Cap. CXXX.

BOTRYS fruticosa herba est, lutea tota, & in multas alas sparsa: semen circa totos ramulos prouenit: folia cichorio similia: tota suaue odorem spirat: quare vestimentis interponitur: inuenitur in torrentium ripis, & conuallibus. Pota orthopnoeas mulcet. Hæc Cappadoces Ambrosiam vocant, alij artemisiam.

Geranium. Cap. CXXXI.

GERANION foliis anemones, diuifuris longioribus: radice subrotunda, cum estur dulci. Quæ drachmæ pondere in vino pota, vuluæ inflationes discutit. Geranium alterum, caulibus minu-

tis

Πρὶ Ἀμβροσίᾳ. Κεφ. ραβ'.

Ἀμβροσία, οἱ δὲ βόβυς, οἱ δὲ βόβυς ἀρτεμισία, θαμνίσκος ὅτι περὶ θαμνος τὸ ὕψος, πολὺ κλάδος· φύλλα ἔχον ὡς τῆς ἐμβολῆς τῇ χαλῇ μικρὰ ὡς πηγάς· τὰ δὲ χαλὰ ἀέρι πλεονάζοντα ματίων, ἐοικότων βοβυδοῖς μινδύπετον ἀνθῶσι, τῇ ὁσμῇ οἰνώδης, ἥ δὲ ἔστι ἢ ῥίζα λεπτὴ διπλάσιος. χαλὰ πλέκει δὲ ἐν χαλπαδίᾳ τοῖς σπλάγνοις. Διῶμιν ὃ ἔχει σαλπικὴν ἢ ἐπιπερεσινῶν καὶ ἀποκρυστικὴν, καὶ τὴν πλεονάζουσαν εὐφροσύνην.

Πρὶ Βόβυος. Κεφ. ρλ.

Βόβυς πόα ὅτι ὅλη κινεῖται, θαμνίσκος, διακεχυμένη, πολλὰς ἔχουσα μαχάλας. τὸ δὲ σπέρμα ἔστι τοῖς κλωνίοις ὡς ἀπὸ πυκνῆς φύλλων καὶ χαλῶν ἐμφερῆ, καὶ τὸ σύμπαν ἐν ὁδοῖς ἱκανῶς· διὸ καὶ ἱματίοις συντίθει. φύς δὲ μάστιγι ὡς χαλὰς καὶ χαλάρους. Διῶμιν δὲ ἔχει σινὴ οἶνον πηγομένην ὁρτοπνοίας παρηγορεῖν, καὶ ταύτην ἀμβροσίαν χαλπαδίαν καλοῦσι, τινὲς δὲ ἀρτεμισίαν.

Πρὶ Γερανίου. Κεφ. ρλβ'.

Γεράνιον, τὸ μὲν φύλλον ἔχει ὅμοιον ἀνεμώνῃ, ἐλαττόν, μακρότερον ῥίζαν ὃ ὑποστροφύλλον, γλυκεῖαν, ἐπιδαμνῶν, ἢ πρὸς πείσει ἐν οἶνῳ ἄρχει < πλεονάζον, ὡς ἔχει ἐμπνευματώδες καὶ χαλῶν ὡς ἐνίων καὶ ἔστι ἐν γεράνιον, ἔχον χαλὰς λεπτὰς

λεπτά, ἡρώδη, δι' ἀπιδάμα· φύλ-
λα μαλακῇ ἐμφορῇ, καὶ ἐπ' ἀκρῶν
τῶν μαχαλῶν ἐξοχὰς πινὰς ἀναγε-
νυκίαις ὡς γερασῶν κεφαλὰς σὺν
τοῖς ῥάμφεσιν, ἢ κυμῶν ὀδόντας.
5 ἡ ἡσπὶς ὅτι αὐτὴ ἐν ἰατρικῇ ὀδεύει.

Περὶ Γναφαλίου. Κεφ. ρλβ'.

Γναφαλίον, τοῦτε τοῖς φύλλοις
πινὲς ἀντὶ γραφάλης ἡσπὶς λευ-
κοῖς ἢσι καὶ μαλακοῖς. ποιεῖ δὲ
συνὸν ἄνθρωπον αὐστηρῶς πεπληρωμένον
10 φύλλα παρὰ δύσεντερίαν.

Περὶ Τύφης. Κεφ. ρλγ'.

Τύφη, φύλλον ἀνίστι κυπρίδι
ὁμοιον· χαμυλὸν λεῖον, ὁμαλὸν,
ἐπ' ἀκρῶν παρὰ κείμηνον· αὐτὸς πυ-
κνὸν καὶ ἐκπαιστούμενον, ὁ χαλκ-
15 σιν ἐνίοι ἀνθήλιν. ταύτης τὸ ἀν-
θὺς ἀναλκῶδες γέσται παλαιῶν ὑ-
εῖρα πεπληρωμένα, κατὰ χαλμάτα
θερεστέα. φύεται δὲ ἐν ἔλεσι καὶ
ὑδροσάσι μοις τόποις.

Περὶ Κιρκάας. Κεφ. ρλδ'.

20 Κιρκάα, οἱ δὲ διρκαίαν κα-
λοῦσι· τὰ μὲν φύλλα ἔχει σπύ-
χω ὁμοία κυπρίδι, παρὰ φύ-
δας δὲ πολλὰς. ἀνθὺν μέλανα,
μικρὰ, πολλὰ· χαρπὸν δὲ κα-
ρῶδες ἔν πῶν οἶονεῖ κατὰ τοῖς·

25 ῥίζας παρὰ μαλακὰς γ' ἢ δ' ἰ.
λευκὰς, εὐώδεις, διεμαντικὰς,
μάστιχα δὲ ἐν πῶν περὶ ὅδεσι
φύεται τόποις καὶ ἐν πῶνιαις ἐν-
κίοις· ταύτης ἡ ῥίζα ὅσον μῆ-
δ'. θλαστέα καὶ βραστέα
ἢ μέρεσιν

tis & pilosis sesquipedalibus: fo-
liis malua, in summis alis sur-
sum spectantia gruum capi-
tula insunt, cum suis rostris,
aut canini dentes. Nullius in
medicina usus.

Gnaphaliū. Cap. CXXXII.

GNAPHALI II foliis mol-
libus ac albis pro tomento v-
tuntur. Bibuntur efficaciter fo-
lia in vino austero, ad dysen-
teriam.

Typha. Cap. CXXXIII.

Typha folium ædit cyperidi
simile: caulē album, laue, æqua-
bilem: florē in cacumine am-
bientem, dēsum, qui in pappos
soluitur, quod paniculā aliqui
nominant. Huius herbæ flos,
suillo adipe eloto exceptus am-
bustis medetur. Gignitur in pa-
lustribus & aquis stagnatibus.

Circæa. Cap. CXXXIII.

Circæa, quam & dircæam
aliqui vocant, foliis est hortē-
sis folani, agnatis crebris: flo-
re nigro, pusillo, copioso: se-
mine milij, nascente in quibus-
dam veluti corniculis: dodran-
tali radice, triplici fermē aut
quadruplici, candida, odora-
ta, excalfaciētē. Nascitur in a-
pricis, faxis, & vento perflatis.
Radiciis tussā pondo quatuor,
in sextariis tribus vini dulcis,
per

DIOSCORIDIS

per diem & noctem maceran-
tur, potiusque triduo vulvas ex-
purgant. Semen in forbitio-
nibus datum, lacte mammas
nutricum explet.

OEnanthe. Cap. CXXXV.

OENANTHE folia habet pastinacæ: florem candidum: caulem crassum, palmi altitudine: semen atriplicis: radicem magnam, in multa rotunda capitula extuberantem: nascitur in petris. Caulis eius & folia, cum mulso vino posita secundas eiiciunt. Radix è vino, vrinæ fistillicio conuenit.

Conyza. Cap. CXXXVI.

CONYZÆ duo genera: quæ parua vocatur, odore præstantior est: maior verò frutice altior est & foliis latioribus, graui odore. Vtriusque folia oleæ similia, hirsuta, pingua. In maiore caulis binum cubitorum altitudine attollitur. in minore pedem æquat. Flos fragilis, lutei coloris, subamarus qui in pappum abit: radices superuacua. Suffitu substratūque frutex totus serpentes fugat, culices abigit, & pulices necat. Folia conuenienter illinuntur serpentium plagis, & tuberculis, ac vulneribus.

Flores

ἡμέραν καὶ νύκτα ἐν οἴκου γλυ-
κίως κοτύλαις εὔ. καὶ ποθεῖσα ἡ-
μέρας γ'. ὑσέραν ἀποκαταίρει·
ὁ δὲ καρπὸς γάλα καταπαύ. ἐν
βοφῆμασι λαμβανόμενος.

Περὶ Οἰναύτης. Κεφ. ρλ'ε'. 5

Οὐρανῶν, οἱ δὲ λεύκαστον κα-
λῶσιν· τὰ μὲν ὅλα ἔχει οὐρανὸς κα-
ταφυλῶν. ἀνθ' ἧς λευκῆς καὶ χαλκῆς
παχυ, ἀπὸ θαμναίων καρπὸν δὲ
οὐρανὸς ἀβραάμειος· ἵζηται μεγάλη
καταλας ἐχούσης σπείονας, σφῆς
λας. οὐεται ἐν πέτραις. ταύτης ὁ
καρπὸς καὶ ὁ χαλκὸς καὶ τὰ φύλλα,
ποτὶ (ε) πρὸς δευτέρην ἐκδολὴν
πρὸς οὐρομελίαν. τὰ δὲ ῥίζα σὺν οὐ-
ρανῶς σφαιρικής ἀμύλης.

Πρὶ Κορυζης. Κεφ. ελς. 15

Κόρυζα, η μόρις μικρά χαλκή),
 ευωδιστέρα ἴσα, ἡ δὲ μέλαινα, ἑσπ-
 ἔχουσα τῶ δάμω καὶ τοῖς φυλ-
 λοις, παλαιότερα καὶ βαρύτερα.
 ἀμφοτέρω δ' ἐσπερείησιν τοῖς
 φύλλοις ἐλάϊα, ἔστι δ' οὗσα ταῦ-
 τα καὶ λιπαρὰ ἴσως ἢ καυλὰ
 ἢ μέλαινα, δύο πικρὴν ἔχει, ἡ δὲ
 ἐλάττω πικρὰ ἄνθος λευκόν,
 μήλων, ἑσπέρων, ἐκ παλαιά-
 μενον ῥίζα δ' ἀχρεῖα. Διῶμα δ'
 ὁ δάμω ἑσπερινὸν ὄνομα συν-
 τοῖς φύλλοις καὶ θυμῷ μωσιν, θηρία
 διώκων, καὶ κῶνα πᾶσι ἀπλανέην·
 κλεινὴ δὲ καὶ ἡ ἡύλας χαλὰσπασε-
 ται δὲ τὰ φύλλα ὠφελίμως ἐπὶ ἐρ-
 πσι δολίων καὶ θυμῷ ὠν, ἡ δὲ
 μάτων.

ματων. & πνεύσιν αὐτῶν τὸ ἀν-
 δος & τὰ φύλλα πρὸς καταμυ-
 νίων ἀρωγῶν & ἐμβρύων ἐκτο-
 λιν, & σπαραγμῶν, & σφόδρα καὶ
 ἰκτερεν· μετ' ὅξος δὲ ὀπληκτι-
 5 καὺς πινόμενα ὠφελεῖ. & τὸ ἀφ' ἑ-
 ἡμέρας δὲ αὐτὸ ἐνκαθίσταται, τὰ
 ἐν μήτρᾳ δεσφύει. ὁ δὲ χυλὸς
 πρὸς τοὺς ἐκβασμῶς ποιεῖ· ποιεῖ
 δὲ & πρὸς ῥίγῃ συγχρισμῶν ἢ
 πῶς μετ' ἐλαίου. ἢ δὲ λεπτὴν & κε-
 10 φαλαγγίαν καταπλασσομένην ἰσ-
 ται. Γίνεται & τείτον εἶδος κο-
 νύζης· ἐστὶ δὲ χαμηλὴ παχυτέρα
 & μαλακώτερα, τοῖς δὲ φύλλοις
 μέγαν τῆς λεπτῆς, ἐλάσσονα δὲ τῆ
 μείζονος, ἢ λιπαρὰ, βαρυσομείρα
 15 ὅ πολλὰ & ἀνδρῶν & ἀσθενῶν
 κατότερα. φύει δὲ ἐν ἐφύδρσι.

Περὶ Ημεροκαλλίδος.

Κεφ. ρλζ'.

Ημεροκαλλίς, φύλλα ἔχει
 καὶ χαμηλὸν ὅμοιον κρίνω, χλωρὰ
 20 δὲ ὡς ἄρ' ὁπρῶς. ἀνθὶ δὲ ἐν
 αὐτῷ κατὰ ἐκείνην ἀπόφισιν γ'.
 ἢ δ'. πῶς ὅσιν τῶ κρίνω ἐοικό-
 τα ὅταν ὀξύνται χαίρειν· πῶς δὲ
 χροῖαν ἰσχυρὴν ὡχρὰν, ῥίξαν ὁ-
 μοίαν βολεῶν ἐνμεγέστερην, ἢ πῶς
 25 λεῖα ποδεία καὶ αὐτὴ μέλιτι ἐν
 ἐρίῳ πρὸς τοὺς πῶς ὅσιν ὅ-
 δεσφύων καὶ αἰματωρῶν. τὰ
 δὲ φύλλα λεῖα καταπλασσομέ-
 να φλεγμονὰς μαστῶν τὰς ἐν το
 κατῶν καὶ ὀφθαλμῶν πρὸς ὕμναι
 &

Flores & folia cū vino ad mē-
 ses partūsque eiiciendos bibū-
 tur: item contra vrinæ stillici-
 dia, arquatū morbum, & tor-
 mina: comitiales pota ex ace-
 to adiuuant. Decoctum in de-
 fessionib' medetur vuluæ ma-
 lis. Impositus succus abortum
 facit. Ex oleo efficaciter horro-
 ribus oblinitur. Capitis dolo-
 res tenuis illita sanat. Est & ter-
 tium conyzæ genus, caule cra-
 fiore, ac molliore: foliis me-
 dia inter maiorem ac mino-
 rem amplitudinis, minimè au-
 tem pinguib' multo graui-
 oris hæc est odoris & iniucun-
 dioris, sed inefficacior. Proue-
 nit locis non riguis.

Hemerocallis, siue lilium

syluestre. Cap. CXXXVII.

HEMEROCALLIS fo-
 lium & caulem habet lilij, por-
 raceo colore: flores in caule
 per singulos exortus, terni aut
 quaterni erumpunt, lilij diuifu-
 ra, quoties dehiscere cœperūt.
 colore perquàm pallido: ra-
 dix magna est atque bulbosa:
 quæ pota, aut cum melle & la-
 na in pesto apposita, aquam
 educit & sanguinem. Folia tri-
 ta mammarum inflammatio-
 nes à partu contractas, oculo-
 rumque collectiones mitigat.
 Radi

DIOSCORIDIS

Radix & folia igni ambustis
vtilissimè illinuntur.

Leucoiū, siue viola alba.

Cap. CXXXVIII.

Leucoion vulgaris est noti-
tia, sed in floribus differentia
quædam: nanque aut cœrulei,
aut albi, aut purpurei, aut lutei
inueniuntur. Lutea verò præci-
pui in medicina vsus. Hui⁹ ari-
di flores feruēfacti in defessio-
nibus, valent contra vuluæ in-
flammationes, & mēstrua ex-
pellunt: sanāt oris vlcera, cum
melle: cum cerato, rimas sedis.
Semen duūm drachmarū pon-
dere ex vino potum, aut cum
melle inditum, menses, secun-
das & partus extrahit. Radi-
ces cum aceto illitæ, lienē re-
primunt, & podagricos iu-
uant.

Cratæogonum.

Cap. CXXXIX.

Cratæogonum, siue vt aliis
placet crateonō, foliis melam-
pyro simile est, multis calamis
ex vna radice emicatibus, mul-
torūq; geniculorū: semine mi-
lij: nascitur magna ex parte in
opacis & fruterosi, sūmopere
acre. Traditū est à quibusdam,
hoc si bibat ieiuno ore, ter die
post mēses purgatos, trib⁹ obo-
lis in cyatis aquæ duob⁹ mul-
lier,

ἡ καταπλάσσει δὲ ἢ ῥίζα καὶ
τὰ φύλλα ὀφελίμως ἐπὶ τῇ πυ-
ρικῶν.

Πρὶ λευκοῖα. Κεφ. ρλθ.

Λευκοῖον γνώριμόν ὄσιν, ἐστὶ δὲ
αὐτῆς διαφορὰ ἐν τῷ αἵθει. ἢ γὰρ
λευκόν ὄσιν ἢ μύλινον ἢ κυανοῦ
ἢ πορφύρεον εὐρίσκεται. Ἐστὶ δὲ
αὐτῶν εὐχρηστον πρὸς τὰ ιατρει-
κῶν χρῆσιν τὸ μύλινον, ὅτι αὐτῷ
ἐπεὶ ἀπὸ ζέοντος αἵματος ἐκκαθίσταται
τα πλείστα πρὸς ταῖς ἀδελφύταις
φλεγμοναῖς καὶ ἀγνοῖας ἐμμηνίων
ἀναλκιδέντα ὅτι κινεῖται ῥαγδαῖα
τὰς ἐν σαρκὶ φλεγμονὰς σὺν δὲ
μέλιτι ἀφθαί. ὅτι καρπὸς αὐτῆς
σὺν οἶνῳ ποθεῖς δραχμῶν δυοῖν
πληθύνει, ἢ πρὸς τὴν σπλάγχνων, καὶ
ἐμμηνίων, καὶ δυνάτεω καὶ ἐμμενῶν
ἀγεί. αἱ δὲ ῥίζαι καὶ ἀπλάσσειται
σὺν ὕδατι, ἢ ἄλλοις σπληνῶν, καὶ
ποδαγρικοῖς ὀφελούσι.

Πρὶ Κραταεγόνου.

Κεφ. ρλθ.

20

Κραταεγόνον, οἱ δὲ κραταεγόνον,
φύλλα ἔχει ὅμοια τοῖς τῷ μελαμ-
πύρῳ, πλείους δὲ ἀπὸ μιᾶς ῥίζης
φύσιν ὅτι βλαστὸν ἵστανται τὸ δένδρον
δὲ ὅμοιον κέχρω. φύσιν ἐν συστά-
σι καὶ φρυγανώδεον ὡς ὅτι πο-
λύ τὸ πρὸς, ἰσχυρῶς δὲ δριμύ.

Ἰσχυρῶς δὲ ὡς πηλὸν ἢ πύον
τοῦ καρποῦ γινώσκῃ ἀρρογόνικον
ποιεῖν, εἰάν τις μετὰ τῷ κέδα-
ρῳ τῇ καταμύλινον πρὸς τὸ πλη-
στάσαι

σταυρῶν πῆν ἡγῆς τοῖς τ' ἡμέρας,
ἐλκὴν περὶ ὅλην μὲν ὁδὸν καὶ
ὅλην β'. ὅτι ἡμέρας μ. ὁ παῖς τῶς
δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ πινέτω τὰς ἰσας ἡ-
μέρας καὶ σωτηριάζετω.

5 Πρὶ Φύλλον. Κεφ. ρμ'.

Φύλλον, οἱ δὲ ἐλαίουφυλλον,
οἱ δὲ βρυονίαν καλοῦσι. φύεται
ἐν πέτραις, τὸ μὲν θηλυρόν λε-
γόμενον, ὡσπερεὶ βρύον. ἔχον
χλωρῆς τερεῖν ἐλαίας τὸ φύλλον.

10 καυλὸν λεπτόν, βραχὺ· ῥίζαν
λεπτήν· αἶδος λευκὴν· καρπὸν
μείζονα ὡς τὸ μύκωνος. τὸ δὲ
ἀρρηνογόνον, τὰ μὲν ἄλλα ὅμοιον
τῷ περὶ ἐρεμνίδω· καρπὸν δὲ δια-
φέρει· ἔχει γὰρ ὅμοιον αἶδος ἐξω-

15 θηκίαν ἐλαίας βοβυάδεα. λέγε-
ται δὲ τὸ ἀρρηνογόνον περὶ τὴν, ἀρ-
ρηνοτοκίην, τὸ δὲ θηλυρόν θηλυ-
τοκίην. ἰστέρεῖ αἶδος τούτων Κρα-
τέας, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὰ τοιαῦτα
μέχρι τῆς αἶδος αὐτῶν ἰσοείας
20 περὶ αὐτὴν.

Πρὶ Ορχέως. Κεφ. ρμδ'.

Ορχίς, οἱ δὲ κυνὸς ὄρχιν κα-
λοῦσι, φύλλα ἔχει κατὰ γῆς ἐ-
στωρὶς αἶδος τὴν καυλὸν καὶ τὸν
πυθμὸν αἶδος, ἐλαίαν μαλακὴν ὅμοιαν,

25 σεῖώ τερα δὲ καὶ λεῖα μακρότε-
ρα· καυλὸν ἀνιστάμεν τὸ μήκος,
ἐφ' ᾧ αἶδος πορφυροῦς ἡ ῥίζαν βολ-
βοειδῆ, ὀπμικκὴν, διπλήν, σενλὴν
ὡς ἐλαίας πλεῖον μὲν αἶδος, πλεῖον δὲ
κατωτέρω, καὶ πλεῖον μὲν, πληρὸν
τὴν

lier, cute conceptum quadra-
ginta diebus, & vir modo cō-
simili totidem dieb⁹ ante coi-
tum hauriat, virilis sexus par-
tum futurum.

Phyllum. Cap. CXL.

Phyllum, quod & clæo-
phyllon vocatur, duum gene-
rum est, quod autem thelygo-
num appellant, in saxosis mu-
sci modo gignitur, folio oleæ,
sed magis herbaceo: caule te-
nui, breui: radice exili: florem
albū profert: semen papaveris
maiusculū. Sed arrhenogonū
cætera huic simile, solo fructu
distat: habet enim racemosum
quiddā deflorentibus oleis nō
dissimile. Arrhenogonō potu,
masculi sexus facere partus, vt
thelygonō fœminæ, proditur:
Horū Crateus author est: sed
huiusmodi historiatus, mihi
produxisse visum est.

Testiculus. Cap. CXLI.

Testiculus, quem Græci cy-
nosorchin vocant, foliis cir-
ca imam caulis partem in ter-
ra stratis, oleæ molli simili-
bus, longioribus, angustiorib⁹,
læuib⁹: caule dodrantali: flo-
ribus purpureis: radice bulbo-
sa, oblonga, oliuæ modo an-
gusta, duplici ordine: superio-
re, quæ plenior est: inferiore,

A quæ

DIOSCORIDIS

quæ mollior ac rugosior. Eduntur radices coctæ, vt bulbis: ex quibus si maiorem edant viri, mares generari dicuntur: si minorem fœminæ, alterum sexum. Addunt, in Thessalia mollem mulieres in lacte caprino bibere, ad stimulos coitus: aridam verò, ad inhibendos: & alterū alterius potu resolui.

Nascitur in petrosis & sabuletis.

Testiculus alter.
Cap. CXLII

Testiculus alio nomine ferapias, Andrea auctore vocatur, quoniam radix ad multa utilis fit, foliis est porri, latioribus, oblongis, pinguibus, ex alarum sinu inflexis: caule palmeo: floribus penè purpureis: radice testiculis simili: quæ illita tumores disecutit, vlcera purgat, & serpere eadem non patitur. Abolet fistulas, & illitu inflammationes lenit. Aridæ radices nomas inhibent: sanantq; putredines, & oris vlcera cacoëthe: aluum si abstunt è vino potæ. De hac, eadem quæ de testiculo canis produntur.

Satyrium.

ἡ δὲ μαλακὴν, καὶ ῥυτίαν. ἡ δὲ τεταμένη ἢ ῥίξα ὡς βολβός ἐμφεῖται. καὶ πάλαι τούτης δὲ ἰσχυρὴ, ἢ μὲν μείζονα ῥίξαν ὑπὸ ἀνδρῶν ἐδοτομένῳ, ἀρρενζόνον εἴησαν. ἢ ἐλάττονα ὑπὸ γυναικῶν, θηλυζόνον. καὶ περὶ τούτου ἢ καὶ τὰ ἐν θεσπιάδι γυναικίας, τὸν μὲν ὑπαλόν μὲν αἰγείου γάλακτος ποτίζον, ὡς παρῆσαν τὰ ἀφροδίσια. τὸν δὲ ξηρὸν περὶ ὀπίσθην καὶ ἐκκλινόν τὸ ἀφροδίσιον, ἀναλβεύει τε ἢ ἔτερον ὑπὸ τῆς ἑτέρας πινόμενον. οὗτοί δὲ ἐν λιθιδέσι καὶ ἀμμάδεσι τόποις.

Περὶ Ὀρχeos ἑτέρου.

Κεφ. ρμβ.

Ὀρχας ἑτέρας, ὃν στερὰ πλάδα ἔτεροι καλοῦσιν, ὡς καὶ ἀνδρείας διὰ τὸ περὶ χροῖον τῆς ῥίξης. φυλάττει τοὺς ἐν αὐτοῖς ἀφροδίσια, καὶ ἐλατύνει. δὲ καὶ λιπαρὰ, ἐπιχρηστικὴ ἐν τῇ μαρμαίῳ καὶ ἀπιδιαιταῖα ἀνδρῶν ὑπὸ πέρας. ῥίξα δὲ ὑπερὶν ὀρχιδέσι ὁμοία. ἢ πρὸς διωκόμεν ἔχει καὶ ἀποκρύνει, οἷον τὰ τῶν σκεδάστων, καὶ ἐλκῶν ἀνακαταρπνύει, καὶ ἑρπητος ἐφεκτικὴ, ἀρσενεύει ἢ καὶ σφειγγίῳ, καὶ πλεγμαίνοντα περιωρεῖ κατὰ πλάσσομεν. ἢ ῥομὰς ἰσχυρὴ καὶ ἐν σπινθῶνι καὶ σωματικῇ κακότητι ἰσχυρὴ δὲ καὶ κοιλίαν σπινθῶν πεδεῖται. ἰσχυρὴται δὲ καὶ πάλαι τούτης, ὡς καὶ τὰ κινεῖς ὀρχεως.

Πρὸς

Πρὶ Σατυρείᾳ. Κεφ. ρμγ'.

Σατύρειον, οἱ δὲ τείφυλλον κα-
λούσιν, ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὴν γλῶ-
φύλλᾳ τεία φέρει κεκλασμένα, κα-
πύτω ἢ κρίνῳ ὁμοία ἐλάττωσα
5 μὲν τοι καὶ ἐν βουθῇ καυλὸν δὲ ψι-
λόν, μακρόν, ὡς πηχεὺς, ἄνθος
*κρίτου δὲς, λευκὸν ῥίζαν βολβοει-
δῆ ὅσον μύλον, πυρρὰν, τὰ δὲ ἐν-
τός λευκὴν ὡς σφῆ ὀδόν γενομένην
γλυκύαν καὶ εὐσμον· ταύτην
10 δὲ πίνειν ἐν οἴνῳ μέλανι ἀσκηθῶ-
σες ὀπισθότονον. καὶ εἰ βέλαι
γυναικὶ σπυροιστάσαι, χρῆσται, φα-
σὶ γὰρ ἂν τὴν καὶ ὀσμὴν κινεῖν τὴν
ἐπὶ σπυροιστά.

Περὶ Σατυρείου ἐρυθρο-

15 νία. Κεφ. ρμδ'.

Σατύρειον τὸν ἐρυθρόγονον, οἱ δὲ
σατύρειον ἐρυθροαἰκόν, ἔχει σπέρμα
λίνο σπέρμα ἑμφορῆς, μέζον δὲ καὶ
ῥωμαλέον, καὶ σίλικον, καὶ λεῖον ὅσῳ
ἰσορεῖται καὶ ἀντὶ σπυροιστάς ἐγεί-
20 ρειν ὡς σφῆ καὶ ὁ σκίγκος. ἔστι δὲ ἡ
ρίζα αὐτῆς, ὁ μὲν φλοιὸς ὑπὸ χυ-
καὶ πυρρὸς· τὸ δὲ ἐνδοθεν λευ-
κόν, γενομένην εὐσμον, καὶ γλυ-
κύ. φύεται ἐν ἐυκαίσις καὶ ὀρει-
νοῖς τόποις. ἰσορεῖται δὲ ἐπὶ καὶ εἰς
25 τὴν χεῖρα λαφιδεῖται ἡ ῥίζα ἔρε-
θίζει πρὸς ἀφροδίσια· σὺν οἴνῳ
δὲ ποιεῖται μαῖλλον.

Πρὶ Ὁρμίνῃς ἡμέρης. Κεφ. ρμε'.

ORMINON ἡμερὸν ποῖα ἐ-
στὶν ἑμφορῆς παρὰ σφῆ τοῖς φύλλοις,
καυλὸς

Satyrium. Cap. CXLIII.

Satyrium aliqui trifoliū vo-
, quoniā tria fert folia, ad
terram infra cta, rumici aut li-
lio similia, minora tamē, ac ru-
bra: caulem cubitalē, nudū: flo-
rem lilij effigie, candidum: radi-
cem bulbosam, māli magnitu-
dine, fuluā, intus vt ouum, can-
didam, gustanti dulcem, & ori
non ingrata: quam in vino ni-
gro austero bibere conuenit,
contra opisthotonum, Vtendū
ea dum concumbendi incescit
cupiditas, siquidē ea pronio-
res ad venerem fieri affirmāt.

Satyrium erythronium.

Cap. CXLIII.

Est & alterum satyrium e-
rythronium siue erythraicon,
id est rubrum, semine lini, ma-
iore, duro, laui, splendente:
quod fertur, non secus atque
scincus, libidinē excitare. Cor-
tice radice gracili, rufo: intus
autem album includitur, sa-
pore dulci, non ingrato ori:
in montosis & apricis enasci-
tur. Venerem, vt produnt, si o-
mnino manu teneatur radix,
stimulat, eoque magis, si bibe-
tur in vino.

Horminū. Cap. CXLV.

HORMINVM HER-
ba est, foliis marrubio similis:

A ij caule

DIOSCORIDIS

caule semicubitali, quadran-
gulo, circa quem eminentiæ
siliquis fimiles prodeunt,
ad radicem spectant, in qui-
bus diuersum semen recludi-
tur: siquidem in syluestri ro-
tundum, fuscumque inuenitur:
in altero, nigrum & oblongū,
cuius est vsus. Ad venerem sti-
mulandā, cum vino bibi volūt.
Purgat cum melle argemas al-
buginesq̃, & illitū ex aqua tu-
mores discutit. Eo etiā extra-
hūtur aculei ex corpore. Idem
effectus est illitæ herbæ. Sylue-
stre magis viribus pollet: qua-
re vnguentis, præsertim gleu-
cino, permiscetur.

Securidaca. Cap. CXLVI.

Hedysaron, quod vngueta-
rij pelecium, id est securidacā
vocat, frutex est, foliis ciceris:
semen rufū in siliquis fert: cor-
niculorū modo aduncis, quod
ancipitem securim æmulatur,
vnde nomen accepit amarum
gustu. Stomacho vile in potu.
Additur in antidota. Cū melle
ante coitus subditum, concipi-
endi spem adimit. Nascitur in
segetibus & hordeis.

Onosma. Cap. CXLVII.

Onosma, oblonga folia ha-
bet: ad similitudinem anchusæ,
longitudine

καυλὸς δὲ τετραγώνος ἡμισπ-
χυαῖος, περὶ ὃν ἑξοχα ὁμοίαι κσι-
βοῖς ὡς ἐπὶ τῷ ῥίζαν νενευκῆαι,
ἐν αἷς σπέρμα διάφορον. ἐπὶ μὲ
τῷ τῷ ἀγρίῳ προγόνῳ ἐόρπει·
φαιόν· ἐπὶ δὲ τῷ ἐτέρῳ ἐπίμυ- 5
κας καὶ μέλαν, ὅσῳ ἡ γῆσις. δο-
κεῖ δὲ καὶ τὸ σπύ οἶνω πινόμε-
νον, συνοισίαν παρέρματ' ἀποκα-
ταίρει δὲ σπύ μέλιτι ἀργεμα,
λευκάματα, καταπκαδὲν δὲ
μὲν ὕδατος καὶ οἰσθήματα διαφο- 10
ρεῖ, καὶ σκόλοπας ἐπισπᾶται. καὶ ἡ
πόα δὲ καταπαδάσει ταῦτα αὐτὰ
ποιεῖ. τὸ δὲ ἀγρίον ἰσχυρτέρων
ἔχει τῷ δυνάμει· ὅθεν μῖζον·
καὶ συγχρίμασι, μάλιστα δὲ τῷ
γλευκίῳ.

Περὶ Ἡδυσάρου. Κεφ. ρμζ'.
Ἡδυσάρων τὸ ὑπὸ τῶν μυρ-
τῶν καλέμενον πελεκίνος, στα-
μνος ἐστὶ φυλλάρια ἔχον ἐρεβίνθου
ὁμοία, λοβὸς δὲ καρποῖς ἐοικό- 20
τας· ἐν οἷς τὸ σπέρμα περὶ ῥον, δ-
μοιον πελέκι ἐμφιστόμεν, ὅθεν καὶ
ὀνόμασται· πικρὸν γευστόμενον. ὑ-
σώμαχον ποδὲν μίγνυται δὲ καὶ
ἀντιδοτοῖς. σπύ μέλιτι δὲ πρε-
στὲν πρὸς τῆς μίξεως, ἀτόκιον
εἶναι δοκεῖ. φέεται δὲ ἐν κριθαῖς 25
καὶ πυρεῖς.

Περὶ Ὀνόματος. Κεφ. ρμζ'.
Ὀνόμα, οἱ δὲ ἰσμάδα, οἱ δὲ
φλονίπν, οἱ δὲ ὄνονη καλέσται, τὰ μὲν
φύλλα ἔχει ὁμοία τοῖς τῷ ἀγχύ-
σιν,

σπης, φερύκη, μαλακὰ ὡς τετρα-
δάκτυλα τὸ μῆκος, τὸ δὲ πλάτος
δακτύλου, ἐπὶ γῆς κατεσπαυμένα,
ἐμφερέστα τοῖς τῷ ἀρχίσις, ἐστὶ
δὲ ἀστυλός, ἀκαρπός, ἀμόνητος
5 ῥίζιον δὲ ὕπαστην ἀπὸ μηκείας, ἀδεν-
νίς, λεπτόν, ἐνεφευγές ἰσχυρὸν φύει
δὲ ἐν τραχεῖσι τέπεισι. Τούτην τὰ
φύλλα ἐν οἴνῳ ποθέντα, ἐμβρυα
ἀγχεί φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἐγκυμὸς ὕ-
ψιστος τὴν πύαν ἐν πτωσέει.

10 Πρὶ Νυμφαίας. Κεφ. ρμῆ.

Νυμφαία φύεται ἐν ἔλεσι καὶ
ὑδασι γαστροῖς, φύλλα δὲ ἔχει
ὁμοία κίβωείῳ στικρότερον καὶ
ἐμπικνέτερον. ποσὶς ὑψέροντα
τῷ ὑδατος, τὰ δὲ καὶ ἐν ὕδατι τῷ
15 ὑδατι πλείονα ἐκ τῷ αὐτοῦ ῥίζις.
ἀνθος δὲ λευκόν, ὁμοίον κρίνου, ἐ-
χον κροκώδες τὸ μέσον, ὅταν δὲ ἀ-
σπασθῇ, σπογγύλον, μίλῳ παρὰ
πλήσιν ἢ ἀεφερέει γίνεσθαι, ἢ καὶ
καπὸς κεφαλῆς, μέλαν ἐν τῇ καρ-
20 πὶς μέλας, πλάτος. πυκνός, γυ-
ροῦν γλίσχρος ὁ δὲ καυλὸς λεῖ-
ος, οὐ παχύς, μέλας, ὁμοίος τῷ
τῷ κίβωείῳ ῥίζα μέλαινα, τρα-
χεῖα, ῥοπαλοειδής, ἢ πρὸς τέμνει
φθινοπόρῳ. Σκεφθεὶς οὖν οἶνον

25 ποτίσας, κοιλιακούς ἀφελεῖ, δύ-
σεντῆκινός, καὶ σπλῆνα τήκεται καὶ
πλάσσει δὲ φρεὶς σιμάχου καὶ κί-
σεως ἀλγυμάτα ἢ ῥίζα, καὶ ἀλφει-
σμήχει οὖν ὑδατι. ἀλωπικίας
τὴν οὖν πύαν ἐπιπιδείσας ἰσχυ-
πίνεται.

longitudine quatuor digito-
rum, & vnus latitudine, mol-
lia, in terra iacentia, sine caule,
sine semine, sine flore: radice
nititur longa, tenui, infirma,
rubescente: gignitur in aspe-
ris. Folia in vino pota par-
tus extrahunt. Prægnans
si eam supergredia-
tur, abortum fa-
cere dicitur.

Nymphæa. Cap. CXLVIII.

Nymphæa nascitur in pa-
ludibus & stagnantibus aquis,
foliis fabæ Egyptiæ, mino-
ribus, & longioribus, aliis in
summa aqua, aliis demersis
pluribus ex radice eadem pro-
deuntibus: flore lilio simili,
albo, & in medio crocos ha-
bente: cum defloruerit, ut ro-
tundum, malum, aut papaue-
ris caput, extuberat: nigro se-
mine, denso & lato, lenti gu-
stus: caulis est læuis, niger, mi-
nimè crassus, Egyptiæ fabæ
cognatus: radix nigra, scabra,
clauæ similis, quæ autumno
secatur. Sicca cum vino po-
ta coeliacis, dysentericisque au-
xiliatur, & lienem absumit. Ra-
dix stomachi ac vesicæ dolo-
ribus illinitur, vitiligines ex
aqua emendat: imposita cum
pice, alopeciiis medetur. Ea-
A iij dem

DIOSCORIDIS

dem contra veneris infomnia
bibitur, siquidem ea prorsus
adimit, pota assidue aliquot
diebus, genitaléque infirmat.
Idem semen potum efficit.
Nymphæ nomen sibi vendi-
casse videtur, quoniam aquo-
sa amet. Plurima inuenitur in
Elide, in Anygro amne, & in
Bœotia Aliarto.

Nymphæ altera.

Cap. CXLIX.

Est & altera nymphæa, cu-
ius flos blephara dicitur, fo-
liis antè dictæ, radice alba,
scabra, flore luteo, nitente,
rosæ simili. Huius semen & ra-
dix, contra fœminarû proflu-
uia efficaciter ex vino nigro
bibuntur. Nascitur in Thessa-
lia, amne Peneo.

Androsaces.

Cap. CL.

ANDROSACES her-
ba est amara, tenues spargens
iuncos, sine foliis, folliculos
in capitulis habens: in quibus
femen continetur: gignitur in
Syriæ maritimis. Ea drachmis
duabus in vino pota, copio-
sam hydropicis vrinam ci-
et. Idem effectus est se-
mini pota, & herbæ
decocto: podagris
vtiliter illinitur.

Asplenum.

πίνεται δὲ ἡ ρίζα καὶ πρὸς ἐν-
εργουμένους, παραιτεῖται γὰρ τέττας,
ἀπνίαν τε ἐργάζεται αἰδοίου
πρὸς ὁλίγους ἡμέρας, ἃ τις ἐν-
δελεχῶς πίνει. τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ
καὶ τὸ σπέρμα πινόν. δοκεῖ δὲ οἷ-
νόμασθαι νυμφαίαν, διὰ τὸ ἐνυ-
δρον φιλεῖν τέτον. εὐρίσκεται δὲ
πολλὰ ἐν ἡλιδι ἐπὶ τῷ ἀνύγρῳ πο-
ταμῷ, καὶ τῷ βοιωτίας ἐν ἀλιάρτῳ.

Πρὶ Νυμφαίας ἄλλης.

Κεφ. ρμβ'.

10

Γίνεται καὶ ἄλλη νυμφαία, ἥς
τὸ ἄνθος βλέφαρα λέγεται, φύλ-
λα ἔχουσα ὅμοια τῇ περὶ ἐρημιά-
νῃ, ρίζαν μὲν τοι λευκὴν καὶ τε-
ρεῖαν ἔχει, ἄθος μάλινον, σιλῶν,
ὅμοιον ῥόδῳ. ποιεῖ δὲ ἡ ρίζα καὶ ἡ
τὸ σπέρμα πρὸς ῥοιῷ γυναικεί-
ον ἐν οἴνῳ μέλανι πινόμενον. φύε-
ται ἐν τοῖς περὶ Θεσσαλίαν τό-
ποις καὶ τῷ πινενδὸν ποταμῷ.

Πρὶ Ἀνδρσακίους. Κεφ. ρν'.

Ἀνδρσακὴς γίνεται μὲν ἐν συ-
εῖᾳ ἐν περὶ θαλασσίους τόποις,
πῶς δὲ ἐστὶ λεπτή, λεπτοκαμφός,
πικρὰ, ἀφυλλός, θυλάκιον ἐπὶ τῷ
κεφαλῇ ἔχουσα σπερματικὸν σπέρ-
ματος. Δυνάμει δὲ ἔχει ποιεῖ-
σαι σὺν οἴνῳ < β. πολλὴν δόσιν, οὐρα 25
πολλὰ ἐπὶ ὑδρωπικῶν ἀγειν, καὶ
τὸ ἀφελίμημα τῆς πύας καὶ ὁ καρ-
πὸς πινόμενος, τὸ αὐτὸ ποιεῖν κα-
ταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ πεδου-
γικῶν ἀφελίμων.

Πεελ'

Πρὶ Ἀσπλύν. Κεφ. ργδ.

Asplenium. Cap. CLI.

Ἀσπλύν, οἱ δὲ σκολοπένδριον,
οἱ δὲ σπλύνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον, οἱ
δὲ πτερυξ, φύλλα ἔχει σκολοπέν-
δρα τῷ θείῳ ὅμοια, πλείονα
ἢ ἀπὸ μῦθς ῥίζης πεπεγμένον.
φύεται ἐν τοῖς τοῖς καὶ πέτραις ἢ
ἀπὸ κοχλάκων παλαιοῖς ὅ-
χιμα, ἀναστῆ. ἀκαρπία, ἐν τῇ μι-
νύρῳ ὡς τὰ τῶ πολυπόδιον, καὶ το-
θέν ὑποξάνει, καὶ διασεία, ἀνοθεν
δὲ χλωρὰ. διὰ μὲν δὲ ἔχει τὰ
φύλλα ἀπορριπτόμενα, συνὲς καὶ
πυρόμενα, ἐπὶ ἡμέρας μ. σπλύν-
ιον τήκειν· δὲ δὲ καταπλάσσειν
καὶ τὸν σπλύνιον τῶς φύλλοις λεί-
οις συνὲς οἶνον, βουτῆ καὶ τραγυρίῳ.
καὶ λυγμῶν, καὶ ἰκτέρος, καὶ λίθους
τῶς ἐν κύσει θρύπτει. δοκεῖ δὲ ἀ-
τόκιος εἶναι καὶ ἐν αὐτῷ, καὶ με-
τὰ ἡμιόνου σπλύνιος πειραπτομέ-
νη· σελήνη δὲ νύκτος φασὶ δειν-
ὸν πλὺ ὀρύσσειν ἀτόκιον.

Πρὶ Ἡμιονίτιδος. Κεφ. ργβ.

Hemionitis. Cap. CLII.

Ἡμιονίτις, οἱ δὲ σπλύνιον,
φύλλον ἀγίστην ὅμοιον δρεκον-
τείῳ, μύκται δὲ ῥίζαι δὲ ὑψί-
σι πολλὰ, λεπταὶ οὐτε δὲ χυμ-
λόν, οὐτε, καρπὸν ὅτε ἀνδρος
φέρει. φύεται ἐν πετρώδεσι τό-
ποις, γευστὰ μὲν δὲ ἢ πῶς συ-
πτικῆ, ἢ τῶς συνὲς ποδῆσαι, τή-
κει σπλύνιον.

Hemionitis, quam aliqui
splenion vocant, folium emit-
tit dracunculi, lunæ modò in-
curvum, radicibus cohæret mul-
tis, tenuibus: nunquam flores,
neque semē, neque caulem gi-
gnit: in petrosis nascens, au-
stero sapore. Ea ex aceto pota
lienem absumit.

Πρὶ Ἀνθυλλίδος. Κεφ. ργγ.

Antyllis. Cap. CLIII.

Ἀνθυλλίς διπλή ἢ μὲν
γδ

ANTYLLIS duplex est
A iiii quædā

DIOSCORIDIS

quædam enim lenti simillima,
foliis mollibus, rectis ramulis,
palmi altitudine: radice par-
ua, tenui. Nascitur in salis ter-
ris, & à sole illustratis, non in-
fuslo gustu. Altera est foliis ra-
mulisque aiugæ similis, hirsu-
tioribus tamē, breuioribus, &
asperioribus, flore purpureo,
odoris admodum grauis: ra-
dice cichorij. Pota drachmis
quatuor urinæ difficultati, re-
nibûsque plurimum prodest.
Tritæ, vuluæ pituitas emolliûr,
cum rosaceo, & lacte imposi-
tæ: vulneribus medetur. Quæ
autem aiugæ similitudinem
refert, præter alia, pota
cum aceto mulso co-
mitiales sanat.

Anthemis. Cap. CLIII.

Anthemidis genera tria, tan-
tum flore distat: rami dodra-
tales, fruticosi, alis multis con-
caui: tenuibus foliolis, paruis,
numerosis: rotundis capitulis:
floribus in medio aureis, forin-
secus orbiculato ambitu cadi-
dis, melinis, aut purpureis, ma-
gnitudine foliorum rutæ: na-
scitur in asperis, & iuxta semi-
tas: colligitur vere. Vim habet
radices, flores & herba exalfa-
ciēdi, extenuadiq;: potu, & in-
fessione, pellūt mēstrua, partu,
urinam

ἡ φανὴ πικρὰ πλῆστα φύλλα ἔ-
χει καὶ κλωνία, σπιδαιμὸς ὑψος,
ὁρδὰ δ' ἔχ' τὰ φύλλα μαλακὰ.
ρίζα δὲ λεπτή, μικρά. φύεται ἐν
ὕψαλμοις τίποις καὶ ἐν κλῖσις,
γενουμένη ὑψαλμος. Ἡ δ' ἐτέρη 5
χαμαιπίτυϊ τὰ φύλλα καὶ τὰ
κλωνία ὅμοια, διαστέρεα. μὲν ταὶ
ἔχ' βραχύτερα, ἔχ' τραχύτερα, τὸ
δ' ἄνθος πορφυρεῖν, βαρυσπορὸν
ἰσχυρὸς· ρίζα ὡς σπὶν κίχραιο.
Διῶνται δὲ ἰσχυρὸς δυσουρεῖσι 10
ἔχ' νεφελικοῖς πυρομένη βουδέν,
παλῆδος & δ'. ἐν μαλάσσει
δὲ φλέγματα ἐν ὕστερα, κῆλαι,
συν ῥοδίῳ καὶ γάλακτι περσι-
τέμεναι ἰδὼν δὲ ἔχ' τραύματα.
ἡ δὲ τῇ χαμαιπίτυϊ ὁμοία, κτ' 15
τ' ἄλλων ἔχ' ἐπληπτικούς ἰσχυρὰ
συν ὀξυμέλιτι πυρομένη.

Πρὶ Ἀνθέμιδος. Κεφ. ςγδ'.

Ἀνθέμις, οἱ δὲ λευκαῖδεμον,
οἱ δὲ ἡράνδεμον, διὰ τὸ ἀνθεῖν
ἐπ' ἔαρος, οἱ δὲ χαμαίμυλον, 20
διὰ τὴν πρὸς τὰ μύλα ὁμοιότη-
τα τῇ ὀσμῇ, οἱ δὲ μελαῖδεμον,
οἱ δὲ χρευσκόμυλοι, οἱ δὲ χαλκίαν
καλοῦσι ταύτης εἶδη τεῖα ἀνθε-
σι μόνον διαφέρουσι κλώνες σπι-
δαμίαν δαμοειδεῖς, μαζάρας 25
ἔχοντες πολλὰς, κλωναῖα μι-
κρά, λεπτά, πολλὰ, καφέλια σπι-
φερῇ ὑποδέν μὲν χερσὶν ὄντα ὀι-
σιν, ἔξωθεν δ' ὀκνηρῇ κυκλωτέ-
ρως λευκά, ἡ μύληα ἡ πορφυρεῖα,
κτ'

καὶ μέγθος πηγάης φύλλων· φύε
 ἐν τοῖσι τραχέσι καὶ παρὰ ταῖς ὀ-
 δοῖς συλλέγε· δὲ ἕως. Διού-
 μιν ὃ ἔχουσι αἱ ῥίζαι καὶ τὰ αὐτῇ
 καὶ ἡ βοτάνη θριμαντικὴν, λεπτο-
 5 πικνὴ· πνέμεται δὲ καὶ ἐγκαθάρ-
 μαι, κατὰ μίλια ἀγροσι καὶ ἐμ-
 βρυα, καὶ λίθοις, καὶ ἕως ποτίει· ὃ
 καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις καὶ εἰ-
 λεοῖς, καὶ ἡ κτερον δὲ ὀποκαθαίρε-
 σι καὶ ἡ παπκοῖς ἰσθ· καὶ τὸ ἀφέ-
 10 λημα δὲ αὐτῶν εἰς πνέας λαμ-
 βάνεται καὶ πρὸς κύστην. πρὸς
 κτικώτερον ὃ τοῖς λιθώσι τὸ πορ-
 φυραντές, ὃ ὅς τοῖς ὅλοις ὅς με-
 ζον ἰδίως ἡρανθεμον καλέμενον.
 τὸ δὲ λευκάνθεμον καλέμενον ὁ-
 15 ρητικώτερον καὶ τὸ χρυσάνθεμον.
 πρὸς πνέουσι δὲ καὶ αἰγλώπια κα-
 ταπλαστέμεται· διαμαστέμεται
 δὲ καὶ ἄφθον ἰσθται. χρῶνται δὲ
 πνέας καὶ συγλύσμεται μετ' ἑαίης,
 λειοτερεῖται αὐτὰ πρὸς ἀνα-
 20 σκευὴ τῶν πλειοδικῶν πυρετῶν.
 ἀποτίθειται δὲ δεῖ τὰ φύλλα καὶ
 τὰ αὐτῇ ἔχουσι αὐτῶν καπνοῦται
 ἰδίως καὶ ἀνακαμάνοντας τροχί-
 κοις· ὃ ῥίζαν ἐκκαίνοντας· χρεί-
 ας δὲ ὀποκαθαίρεται, διδόναι ὃ τὸ
 3· ῥὺ τῆς βοτάνης μέση β'. ὃ τὸ ὃ τὸ
 αὐτοῖς ἡ ῥὺ ῥίζης μέρος ἐν ὃ τὸ δὲ
 τοῦμαν πόν, τὸ αὐτοῖς ῥὺ β'. τῆς
 ὃ βοτάνης ἐν, ἐν ἀμύξ διπλασι-
 ζοῦται παρ' ἡμέραν· πίνειν δὲ δεῖ
 ἐν οἶνο μάλιστ' κακράμενον.

Περὶ Παρ-

vrinam, calculosque: aduer-
 sus inflationes, & ilei tormen-
 ta bibuntur: bilem suffusam
 expurgant: iocinerum vitia fa-
 nant: decocto earum vesicæ
 fouentur. Ex omnibus his ge-
 neribus ad calculos efficacissi-
 ssima est, quæ florem purpu-
 reum habet, cuius amplitudo
 maiuscula est: hanc proprie he-
 ranthemum vocant. Ea cui leu-
 canthemum nomen est, ite quæ
 chrysanthemum dicitur, vehe-
 mentius vrinam ciunt. Aegi-
 lopiis illitæ medentur: com-
 manducatæ vlcerum eruptio-
 nes in ore, fanant. Nonnulli
 in clysteribus ex oleo vtun-
 tur, terunturque in farinam,
 ad abigendos febrium circui-
 tus. Flores & folia recondi
 debent, & priuatim tusa, in
 pastillos digeri: radix quoque
 ficcari, dumque ingruit ne-
 cessitas, binæ partes herbæ da-
 ri, modo floris aut radicis pars
 vna, modo contrâ, floris par-
 tes duæ, & herbæ vna, per-
 mutatim duplicato pon-
 dere, alternis diebus:
 bibere autem o-
 portet in vi-
 no mul-
 so, dilu-
 to.

Par-

DIOSCORIDIS

Parthenium. Cap. CLV.

Parthenium, aliqui amaracon vocant, foliis est coriandri, tenuibus: flore per ambitum albo, intus melino, odore subniroso, sapore amaro. Siccatū, cum aceto mulso, aut sale potū, non fecus atq; epithymū, & bilem & pituitā detrahit: suspiriosis prodest, & melancholicis. Herba sine flore à calculosis, & anhelatoribus magna utilitate bibitur. Valet decoctum ad insidendum in duritiis vulvarum, & inflammationibus. Illinitur sacro igni, & collectionibus, cum flore.

Bupththalmum.

Cap. CLVI.

Bupththalmon (quidam ca-chlam vocant) tenues emittit cauliculos, mollésq; folia fœniculi: luteum florem, anthemide maiore, oculi similitudine, unde nomen traxit: circa oppida nascitur, & in cāpestribus: Flores cū cerato triti, tumores duritiāsque discutiunt. Aiunt epotam post exitū à balneis, regio morbo correptis, colorem tractu temporis reddere.

Præonia. Cap. CLVII.

Præonia siue glycyfide. Græcis aliquibus pentoboron dicitur: sunt qui idæos dactylos radicē

Περὶ Παρθένιου. Κεφ. ρνθ'.

Παρθένιον, οἱ δὲ ἀμαράκον, οἱ
ἢ λευκάνθεμον, φύλλα ἔχει δάκτυλα
κοῦλον λεπτά· αὐτὴ λευκὰ κίττω,
τὸ δὲ μέσον μέλιον, ὁσπὶν ὑπὸ
ἑρωμον, τῇ δὲ γούσσει σπικρίζον. 5
Δωμάτιον δὲ ἔχει· ὡς δὲ ξυμῆλι-
τι ἢ ὡς δὲ οἱ ποδῆται ὡς τὸ ἐπί-
θυμον, ἐλέγμα, καὶ γὰρ ἡ ἀρετή
κατὰ τὴν ἀδριατικὴν ὁρε-
κὴν καὶ μελαγχολικοὺς. ἡ πῖα δὲ
χρῆσις τοῦ αὐτοῦ, ἀφελίμως ἐ- 10
πι λιδίωντων καὶ ἀδριατικῶν πο-
τῶν. τὸ δὲ ἀφελίμως αὐτῆς ἐγ-
κρίσις ἡ ὑπερβολὴ ἐκκληρυντικὴ καὶ
φλεγμονώδης ὅτι κατὰ πλάσσε-
ται δὲ καὶ πρὸς ἐξοσπτελάτα καὶ
φλεγμονὰς συν τοῖς αὐτοῖς. 15

Περὶ Βουφθαλμοῦ. Κεφ. ρνθ'.

Βουφθαλμον (οἱ δὲ καὶ χλαν
καλοῦσι) χαυλὴ ἀνίστι τρυφερά,
ὑπόλευκα φύλλα δὲ μετὰ ὁσπ-
δῶν· αὐτὴ μέλιον, μέλιον τῆς
αὐτοῦ μῆδος, ἐφθαλμωειδῆ· ὅθεν 20
καὶ ὀνόμασται· φέρεται δὲ ἐν πε-
δίον· καὶ πρὸς τὰς πέλεις. Ταύ-
της τὰ αὐτὴν λεία συν κερωτῇ, οἱ-
δύματα καὶ σκληρίας διαφέρει·
φασι δὲ ὅτι ἐν τῷ βαλανείῳ με-
τὰ τὸ ἐξῆλθαι πνέοντων, αὐτοῖς
αὐτοῖς πρὸς χρῆσιν πνέοντων
ἐκτετακτοῖς.

Περὶ Παιονίας. Κεφ. ρνθ'.

Παιονία, ἢ γλυκύσις, οἱ δὲ
πεντόβορον· οἱ δὲ ἰδαίους δακτύλους
τὴν ρίζαν

τῆς ῥίζαν παμονίαν χαλῆσι. χα-
 λῆς δὲ διασπασμαῖος. φύεται πα-
 ραφυσάδας ἔχων πολλὰς. φύλλα
 δὲ ἢ ῥῆ ἄρβιλον βασιλικὴ καρφά. ὁ-
 μοία. ἢ δὲ θηλεία ἀπὲρ σταυρὰ
 5 φύλλα ὅσων σπέρμιον. λοβὰς δὲ
 πῖνας ἀνίστην ἐπ' ἄκρου τῶ χαλῆ
 ἀνωτῶν οὐμοῖς. ὅν ἀνέωχθ' ἐν-
 των ἐνρίστον. ἐρυστροὶ κόκκοι πολ-
 λοὶ, μικροὶ, ἐμφερεῖς τοῖς πῖς ροιᾶς,
 ἐν μέσῳ δὲ μέλανες, ἐμπερφερεῖ
 10 ἐπ' ῥῆ. ῥίζα δὲ πῖς ῥῆ ἄρβενος, πε-
 ρὶ δακτύλου πάχος, μήκος ὅσων
 διαμῖς, γεννητὴν σφύρασι, λευκὴ
 ἐπὶ δὲ πῖς θηλείας παραφυσάδας
 ὅσων βαλαάοις ἔχουσα ζ'. ἢ ἡ.
 ὅσων ἀσπρόδελος. Δίδεται ὅ γυ-
 15 ναίῃ ἢ ῥίζα τῶς ἐν τῷ καὶ κα-
 διαμετρήσας. κινεῖ δὲ καὶ τὰ χα-
 ταμυρία ἀμυγδαλῶν μέγας
 πινουμένη. τοῖς τε κατὰ γαστέρα
 ὀδυμῶς βοηθεῖ περὶ τῶ ἐν οἴνῳ.
 ὠφελὲς δὲ καὶ ἐντερικοῖς, καὶ νεφρι-
 20 πκοῖς καὶ κύστιν δι' ὅρων. ἐπὶ
 δεῖται ἐν οἴνῳ καὶ πινουμένη κοι-
 λία ἐκαστῇ. τοῦ δὲ καρποῦ ἢ ἡ
 16'. κόκκοι ἀσπρόι πορφυροῖς ἐν
 οἴνῳ μέλανι ἀντιφύρα ἔρυστρον
 ἰσῶσι. σωματικῶς τε δακρυμέ-
 25 γοῖς ἐσπόμενοι βοηθοῦσι, καὶ ὑπὸ
 τῶν παιδῶν πηρόμενοι, καὶ ἐν
 σπόμενοι ἀρχαῖς λιθιάσεως πα-
 ραπομῶνται. οἱ δὲ μέλανες καὶ
 πρὸς τὸν ὑπὸ ἐνρίστον πινυμὸς
 καὶ πρὸς τὰς ὑστερίως πινυμὸς
 καὶ ὁ-

radice pæoniam vocant. Cau-
 lis altitudine sesquipedis ado-
 lescit, comitátibus multis stolo-
 nibus. Huius duo genera: mas,
 folia iuglandis habet: in fœmi-
 na verò, smyrnij more diuidun-
 tur. Summo caule filiquas e-
 mittit, veluti græcas nuces: in
 quibus cùm dehiscunt, multa
 granula rubra, acinis punico-
 rum similia, inueniuntur, & in
 medio nigra, quinque aut sex,
 purpurea. Radix maris (te-
 nuis) digitali crassitudine, &
 palmi longitudine, gustu ad-
 stringens, alba: fœminæ ra-
 dicibus ceu glandes circiter
 septem aut octo inhaerent, vt
 in hastula regia. Fœminis à
 partu non purgatis ficca ra-
 dix datur: ciet menses nucis
 græcæ magnitudine pota: sic
 ventris doloribus cum vinò
 auxiliatur. Valet contra re-
 gium morbum, & renum, ac
 vesicæ dolores. Decocta in vi-
 no aluum sistit. Rubra grana
 rubenteis menses sistunt, de-
 cem vel duodecim pota in vi-
 no austero & nigro: stomachi-
 cis & erosionibus ea esse pro-
 deſt: à pueris pota, initia calcu-
 lorú eximūt. Grana nigra auxi-
 liātur suppressionibus noctur-
 nis, vuluæ strangulationibus,
 &

DIOSCORIDIS

& matricis doloribus, quindecim numero pota, in aqua multa, aut vino. Nascitur in altissimis montibus & præruptis.

Lithospermum.

Cap. CLVIII.

Lithospermon à feminis duritia nomen accepit: foliis est olea longioribus, & latoribus, mollioribus: iacent humi, quæ ab radice exiliunt: ramulis rectis, tenuibus, firmis, crassitudine acuti iunci, lignosis, in quorum cacumine bifidi exortus, cauliculorum speciem exhibent: foliis longis, inter quæ paruum semen, rotundum, erui magnitudine, duritia lapidea. Nascitur in asperis & æditis locis. Vim hanc habet, vt semine cum vino albo potu calculos frangat, pelatque vrinam.

Phalaris. Cap. CLIX.

Phalaris cauliculos emittit zæculmis similes, à minutis ac nullius vsus radicibus, multos, duum palmorum, geniculis cinctos, graciliores tamen ac dulces: semē cādidū, oblongū, milij magnitudine. Tūditur, & in aqua aut vino succus ad vesicæ cruciatus vtilissimè bibitur. Semen cochlearis mensura potum, ad eadem efficax est.

Rubia.

ἢ ὁ δυνάς μύττας ἐν μελικράτῳ ἢ οἶνῳ, ὅσον ἑ. κοκκοὶ πινόμενοι, πειούσι. *

Περὶ Λιθόσπερμου.

Κεφ. ρνθ.

Λιθόσπερμον, οἱ δὲ αἰγάνυχον, οἱ δὲ ἐξάνυχον, οἱ δὲ ἡράκλειαν, διὰ τὴν σπῆλ τὸ σπέρμα ἰσχυρὸν καὶ λιθόσπερμον ὀνόμασται· φύλλα ἔχει θυμα ὕδατος, μακρότερα δὲ καὶ πλατύτερα, καὶ μαλαγώτερα, καὶ τὰ σπῆλ τὴν πυθμένα ἐπὶ γῆς κείμενα· κλωνία δὲ ὀρθά, λεπτά, πάχος ὅσον χίνου, στερεά, ξυλόδη, ἐπὶ δὲ τῶν ἄκρων αὐτῶν διασπῶνται ἐκφυσις, χαλκοειδὲς ἔχουσα φύλλα μακρὰ παρ' οἷς σπέρμα λιθώδες, στρογγύλον, μικρὸν, ὁρῶν ἴσον. φύεται ἐν τραχέσι τόποις καὶ ὑψηλοῖς. Διῶται δὲ ἔχει τὸ σπέρμα μετ' οἶνου λευκοῦ πινόμενον, λιθοῖς θρύπτειν καὶ οὕτως ἄγει.

Περὶ φηλαρίδος. Κεφ. ρνθ'. 20

Φηλαρίς, χαλκία ἀνίστην ἐκ ῥιζῶν λεπτῶν καὶ ἀχρῆστων πολλὰ, διατάσσεται ῥοπατῶν καλὰ μορφή, ἔοικε ταῖς ῥίζαις σπέρμα δ' ἐπιστρίβεται κίτρινον λευκὸν ὑπόμικτον. Διῶται δὲ ἔχει κοπτομένην ἢ πῶς καὶ χυλίζομένην δι' ὕδατος ἢ οἶνου, πρὸς τὰ κύστεως ἀγρία ματα πεινῶν πινόμεν. καὶ τὸ σπέρμα τὸ μετ' οὐχιαρίων ὕδατος πλῆθος πινόμενον πρὸς τὸ αὐτὰ πεινῶν.

Πρὶ Ερυ-

Πρὶ Ἐρυθροδάνου. Κεφ. ρζ'.

Rubia. Cap. CLX.

Ερυθρόδανον, ἢ ἔρυθρόδανον,
ἐνιοὶ δὲ τεύθριον καλοῦσι, ρίζα δὲ
ὅθεν ἔρυθρὰ βασιμὴ· ἡ γὰρ πρὸς ἀ-
γρία· ἡ δὲ σπαρτή, ὡς ἐν θαλάσσῃ
τῇ γαλιθίας, καὶ βασιμὴν τὴν ἰτα-
λίαν, ἐν κασία μετὰ τῷ ἡλί-
ῳ περιστάμενον ὡς ἄρ' ἐν τῷ ἀρού-
ρου. ὁ φθίσιμος δὲ περὶ τὴν, διὰ τὸ
ζῆλον ἐν πύτῃ πλεῖστον φέρει·
δοι· οἱ δὲ αὐτὴν οἰκιστοὶ τε βό-
10 ρων· οἱ γὰρ, ὡς ὁμοιοὶ τοῖς
πρὸς ἀπείρην, καὶ πύτῃ δὲ μεί-
ζονες καὶ ῥαμαλώτεροι ἐχρονται
ἐν διασημάτων τὰ φύλλα καὶ
ἔκαστον ζῶν, ὡς ἄρ' ἀέρας εἰς κύ-
κλον περικείμενα κατὰ τὸν στρογύ-
15 λον, τὰ περὶ τὰ χλωρὰ, εἴτα ἐρυ-
θρὰν, εἴτα πεπαιγμένον μέλανα,
ρίζα λεπτή, μακρὰ, ἐρυθρὰ, διου-
ρητικὴ· ὅθεν ἰκτερικοῖς μετὰ με-
λικράτου σπομύμῃ βοηθεῖ, ἰσχά-
δικοῖς τὲ καὶ παραλελυμένοις· ἄ-
20 ργει δὲ οὐρα πολλὰ καὶ παχέα· ἐὰν
ὅτε δὲ καὶ αἶμα, λούεσθαι γὰρ τοὶ
δεῖ καὶ ἡμέραν τὸν πίνοντας, καὶ
ὄραν τῶν κενουμένων πλεῖν δια-
φορὰν· θνείδ' ἰκτεροῖς τὲ βοηθεῖ ὁ
χυλὸς μετὰ τῶν φύλλων ποθεῖς.
35 ὁ δὲ καρπὸς μετ' ὀξύμηντος πι-
νόμμος, σπυλῶα τῇκει. περὶ
δεῖσα δὲ ἡ ρίζα, ἔμβρυα καὶ ἐμμη-
να ἄγει καὶ δεύτερά. θνείσκει
δὲ καὶ ἀλφειοῖς λευκοῖς μετ' ὄξους
κατὰ πλάσσομένῃ.

Erythrodanum radix rubra
est, qua tinguntur lana. Vna
sponte prouenit, altera feritur
vt in Thebana Gallia, & Ra-
uenna Italix: in Caria inter o-
leas, vt in aruis, solo creditur.
hanc non sine quaestu ferunt:
nanque maximum ex ea sen-
tiunt prouentum. Asperi cau-
les & quadranguli, longi, apa-
rinæ non dissimiles, robustio-
res, & multo prorsus maio-
res: foliis per interualla certa
circum articulos, stellatim de-
cussatis. Semē eius rotundum,
inter initia viride, mox rubrū,
postea cum ematuruit, nigrū:
radix tenuis, longa, rubra. Vri-
nam ciet: qua de causa regio
morbo opitulatur, pota cum
aqua mulsa: item ischiadicis,
& resolutis. Crassum, copio-
samque vrinam pellit, nōnun-
quam & sanguinem: bibentes
tamen quotidie lauari opor-
tet, & excrementorum quæ
redduntur differētiam specta-
re. Aduersus serpentium mor-
sus, ramulos cum foliis, vino
bibere prodest. Semē ex aceto
potum, lienem absumit. Imposi-
ta radix trahit partus, mēses,
secundāsque. Albæ vitilagini, il-
lita ex aceto medetur.

Περὶ Λογ-

Λογ-

DIOSCORIDIS

Lonchitis. Cap. CLXI.

Lonchitis folia habet por-
ri, latiora, rubentia, plurima,
ad radicem circumfracta, ve-
luti in terram procumbentia,
paucā in caule, in quo flores,
ceu galericuli, hiantibus co-
micis personis similes, nigri,
& è rictu albam exerentes ve-
lut linguam, quæ ad labrum
inferius spectet: semen inuo-
lucris clausum lanceæ simile,
triangulum: vnde sibi cogno-
mentum arrogavit: radix dau-
ci. Nascitur in sitientibus, &
asperis. Radix ex vino pota vi-
rinam ciet.

Lonchitis altera.

Cap. CLXII.

Altera est lonchitis, quam a-
liqui asperā lonchitin dicūt: fo-
lia scolopēdrij emittit, sed aspe-
riora maiorāque, ac multò ma-
gis diuīsa. Vulneribus mirū in
modū prodest, in eīsq; inflam-
mationes excitari non patitur.
Pota ex aceto lienē absumit.

Althæa. Cap. CLXIII.

Althæa, quam alij ibiscū vo-
cāt, in syluestrium maluarum
genere est, cui folia vt cycla-
mino, rotunda, lanugine can-
nescunt flore rosaceo: bicubi-
tali caule: radice lenta, intus
alba. Althæa appellatur, quòd
inter

Πρὶ Λογχίτιδος. Κεφ. ρξζα.
Λογχίτις φύλλα ἔχει παρὰ πο-
ρρί, ἰσχυρὰ ὁμοία, καταπύματα δὲ καὶ
καὶ ὑδρὰ παλῆστα, παρὰ τὴν ῥι-
ζαν ἀεικλωμένα ὡς ἐπὶ τῇ γλῶσ-
σῃ· δὲ καὶ παρὰ τὴν καρπὸν ὁλί-
γα, ἐφ' οὗ αὖτις ὁμοία παλίστοις,
τῶ τύπῳ δὲ κομμοῖς παρὰ πο-
ταίοις κερχυμένοι, μέλανα μὲν, λευ-
κὸν δὲ πᾶσι ἀντὶ τῶν ἐξ ἑαυτῶν
τῇ χάσματι παρὰ τὸ κατὰ χεῖ-
λος, ὡς παρὰ γλωσσίειον· τὸ σπέρ-
μα δ' ὁμοίον λόγχῃ, τείρονον ἐν
παρὰ ποταίοις· ὅθεν καὶ τῆς παρὰ
ποταμίας ἡξιώθη· ῥίζα δὲ ὁμοία
δαύκῳ, φύεται ἐν τραχέσι καὶ ἀ-
νίμοις τόποις. ταύτης ἡ ῥίζα δι-
ουρητικὴ πνομὴν συνδύει. 10

Περὶ Ἑτέρας λογχίτιδος.

Κεφ. ρξζβ.

Λογχίτις ἑτέρα, ἢ δὲ λογχί-
τις τραχέαν, φύλλα ἀνίστην ὁ-
μοία σκολοπεριδείῳ, τραχύτερα
δὲ καὶ μείζονα καὶ μάλλον ἐρησμέ-
να. Διῶσται δὲ ἔχει τραυματι-
κὴν, ἀσπέρμαντον· τῇ καὶ δὲ καὶ
παλῶα μετ' ὅξους πνομὴν. 15

Περὶ Ἀλθαίας. Κεφ. ρξζγ.

Ἀλθαία, ἔνιοι δὲ ἱσχυρὸν κα-
λῶσι, μαλάρως ὅτι ἀγρίαις ἐν-
δοις, φύλλα παρὰ πορρί ὡς παρὰ κυ-
κλάμιος, ἐγγυα· ἔχει δὲ αὖ-
τις ῥοδοειδὲς· καρπὸν δὲ πικρὸν,
ῥίζαν δὲ γλίσχραν, λευκὴν ἐνδο-
θεν. ὠνόμασται δ' ἀλθαία διὰ τὸ
πλυσσά- 25

πολυαλγές καὶ πάλυχρηστον ἀν-
 τὶς ἐλπίθειται γὰρ ἐν μεγάλῃ τῷ
 ἢ οἴνῳ, καὶ καὶ ἐν αὐτῷ ποιεῖται
 ποιεῖ πρὸς βλάβματα, παρὰ τὴν δὲ
 χροιάδας, ἀποσήματα, μαζοὺς
 5 φλεγμαίνοντας, δακτυλίων θλάσ-
 ματα, ἐμφυσήματα, συντάσεις
 νευρῶν· διαφορεῖ γὰρ καὶ ἐκπίπτει,
 ἢ ῥήγισσι καὶ ἐπουλεῖ, συμμικλα-
 ρθεῖται δὲ ἐφ' ὅτ' ὡς εἴρηται σέα π-
 ὑεῖναι ἢ χροῖαν ἢ τερβύθινον, πρὸς
 10 ὑσέρως φλεγμονὰς καὶ μύσεις ἐν
 πρὸς δὲ ματὶ ποιεῖ, καὶ τὸ ἀφ' ἐλπί-
 μα δ' αὐτῆς τὸ αὐτὸ ποιεῖ, ἄρον
 καὶ τὰ καλοῦ μύθου λόγῳ. τὸ δὲ
 τῆς ῥίξης ἀφ' ἐλπίμα συνὸν π-
 νόμῳ, ὁφέλει δυσουρεωτίαις,
 15 λιθιῶντων ὁμότητας, δυσεν-
 τερικαὺς, ἰσχιαδικαίς, τρωμα-
 δαῖς, ῥινηματίαις· καὶ πόνους ὁ-
 δόντων προκαίνει συνὸν ὅξει ἀφ' ἐλ-
 πίθειται καὶ διακλυζομένη. ὁ δὲ
 χαρπὸς χλωρὸς τε καὶ ξηρὸς λεί-
 20 ος καταρχιδεύς συνὸν ὅξει ἐν ἡ-
 λιώ, σμηκτικὸς ὅτιν ἀλφῶν μετ'
 ὀξέλαίου δὲ συγχροῖ μύθος, πρὸς
 φυλακτικὸς ὅτιν ἰοβόλων. ποιεῖ δὲ
 καὶ πρὸς δυσεντερίας καὶ αἵματος
 ἀνὰ γινώμην καὶ διὰ ῥοῖαν. τὸ δὲ ἀ-
 25 φ' ἐλπίμα τοῦ πρὸς ματος πρὸς με-
 νον, καὶ πρὸς μελιωσὴν καὶ τῶν
 λεπτῶν θηρίων πληρὰς πάντων,
 ἐν ὀξυκράτῳ ἢ οἴνῳ πεδύνει. καὶ
 τὰ φύλλα δὲ μετ' ὀλίγου ὕδατος
 καταπλάσσεται ἐπ' ᾧ τῶν δυνάμεων
 καὶ ἐπὶ

inter primas sit utilis, & pluri-
 bus polleat remediis. Decocta
 enim in vino aut aqua mulsa,
 & per se cum imponitur tusa,
 efficax est cōtra vulnera: item
 ad strumas, parotidas, absces-
 sus, māmaram inflāmationes,
 fracta sedis, inflationes, neruo-
 rū rigores: siquidem discutit, &
 excoquit, rumpit, & ad cicatri-
 cem perducit. Cocta, vt dictū
 est, adiecto suillo adipe, aut an-
 ferino, terebinthināve, vt ma-
 lagmatis lētor fiat, facit ad vul-
 uæ inflāmationes, præclusio-
 nēsq; in pēsis subdita. Deco-
 ctum eodē fungitur munere:
 onera uulvæ, reliquiāsque à par-
 tu extrahit. decoctæ succus ex
 vino potus, succurrit vrinæ dif-
 ficultati, calculosorū crudita-
 tibus, dysentericis, ischiadicis,
 tremulis, ruptis: dentiū mulcet
 dolorem, cum aceto decocta
 colluto indē ore. Viride semen
 ficcūmq; tritum, vitilignes in
 sole perunctas emendat: eodē
 cum oleo & aceto peruncti, ad
 venenatis non feriuntur. Valet
 cōtra dysenteria, & sanguinis
 reiectiones, aluiq; profluuiū. In
 posca aut vino decoctū bibi-
 tur, cōtra omnes vesparū, apū,
 similiumq; aculeatos ictus. Fo-
 lia cū olei momēto, morfibus,
 &

DIOSCORIDIS

& igni ambustis illinūtur. Constat aquam, trita radice addita, sub diuo addensari.

Alcea. Cap. CLXIII.

Alcea sylvestrium maluarum generi assignatur: folia habet diuisa, verbenacæ proxima, caules treis aut quatuor, cortice cānabino vestitos: florem rosæ, paruum: radices albas, latas, quinque aut sex, cum plurimum cubitales: quæ cum vino aut aqua potæ, dysentericis ruptisque medentur.

Cannabis. Cap. CLXV.

Cannabis fatiua planta magni in vita vsus ad robustissimos funes factitandos: foliis fraxini, graui odore: caulibus proceris, inanibus: semine rotundo, quod largiore cibo genituram extinguit. Succus

ex ea recēte, conuenienter aurii doloribus instillatur.

Cannabis sylvestris.

Cap. CLXVI.

Sylvestris cannabis virgas fert althææ similes, minores, nigriores, & asperiores, cubiti altitudinem æquantes: folio fatiux, nigriore & asperiore: flore lychnidis, subrubro: semine & radice althææ.

Deco-

η ἐπὶ τῶν πνευματικῶν. πύριον δὲ ἢ ῥίζα καὶ ὕδωρ μηεῖσα λεία καὶ σμυδαθριαδεῖσα.

Πεὶ Αλλέας. Κεφ. ρξδ'.

Αλλέα, καὶ αὐτὴ εἶδος ὄσπιν ἀγρίας μαλάχης, ἔχουσα φύλλα ἐπελασμένα πρὸς τὰς ἑαυτῶν βοτάνης χαλκοῖς γ'. ἢ δ' φλουῖ ἔχοντας καννάβει παρὰ πλῆστον ἀνδρῶν μικρὸν, ἐμφερές ῥόδιον ῥίζας λευκάς, παλατείας ἐ. ἢ ε'. ὅσον πύρεως αὖ πινεσὶ οἶνον ἢ ὕδατι πινομένην, δυσεντερειάν καὶ ῥήγματα ἰώνται.

Πεὶ Καννάβειος ἡμέρα.

Κεφ. ρξε'.

Καννάβειος φυτὸν ὄσπιν οὐχ ἔχον ἐν τῷ βίῳ πρὸς τὰς τῶν ἑυπονομάτων θινῶν παροχάς· φύλλα φέρει παρὰ πλῆστον τῇ μελίᾳ, δυσώδη· χαλκοῖς μακροῖς, κανοῖς· καρπὸν στρογγύλον, ἐς ἐσθιόμενος παλείων, στένγει τὸ γόνυ. χλωρὸς δ' ὁ χυλιδεύς, ἀρμόζει πρὸς τὰς τῶν ἀλγυδίας ἐνσταθόμενος.

Πεὶ Καννάβειος ἀγρίας.

Κεφ. ρξς'.

Καννάβειος ἀγρία ῥαβδία φέρει ὁμοία τοῖς τῆς ἀλθίας, μελαντέρα δὲ καὶ τραχύτερα, καὶ μικρότερα, τὸ ὕψος πύρεως· τὰ δὲ φύλλα ὁμοία τῇ ἡμέρᾳ, τραχύτερα δὲ καὶ μελαντέρα· αὐτὴ ὁ πικρὸν, λευκὸν δὲ ἐμφερές· σπέρμα δὲ καὶ ῥίζαν ὁμοία τῇ ἀλθίας.

Δυνά-

Δυσώειν δὲ ἔχει ἢ ῥίζα ἐφθὴ κα-
ταπλαθεῖται, φλεγμονὰς παρη-
γεῖν, καὶ οἰδήματα διαφορεῖν,
καὶ πόρους διαχεῖν. καὶ ὁ ἀπὸ
ταύτης δὲ φλοιὸς, εὐθετος εἰς
5 πολλοὺν χρόνον.

Περὶ Ἀναγυρίος. Κεφ. εἰς.

Ἀνάγυρις, οἱ δὲ ἀνάγυρον, οἱ
ᾧ ἄκοπτον χαλᾶσι, θάμνος ἐστὶ φύλ-
λοις καὶ ταῖς ῥάβδους περσεμφε-
ρὸς ἄγρω, δειδρώδης, βαρύσο-
μος ἰχυρὸς· ἀνθος κράμβη ἐοι-
κός· καρπὸς ἐν κερατοῖς μα-
κροῖς, τὸ ὄχημα νεφρὸν, πικρί-
λος * σερεθός, σκληρυνέται δὲ πρὸς
τὸν τῆς σαφυλῆς πεπασμένον. Ταύ-
της τὰ φύλλα ἀπαλά, λεῖα κα-
15 ταπλασθέντα, οἰδήματι τέλ-
λει. ποτίζεται δὲ < πολλὸς ἐν
ζυλικῇ περὶ δάμα καὶ ἐμβολὴν
χωρείου, καὶ ἐμυλῶν καὶ ἐμερύν-
τες δὲ κεφαλὰς αἰανὸν οἶνον.
ἔσθ' δὲ πλείστον δυσκοῦσαις· δει-
20 νύ τοι μετὰ τὸ ἀποτεκεῖν ἐν-
δέως ἀφελόντι ῥίπην τὸ πλείον-
μα. τῆς δὲ ῥίζης χυλὸς διαφορεῖ
καὶ ἐκπίπτει· δὲ καρπὸς ἐπιτόμι-
νος, ἕμετον συντόνως κινεῖ.

Περὶ Κηπίας. Κεφ. εἰς.

Κηπία ἐμφερὲς ἐστὶν ἀνδρά-
κη, μελάντερον ᾧ ἔχει τὰ φύλλα,
ῥίζαν λεπτήν. βλάπτει δὲ τὰ φύλλα
πνιγνύμενα συνὸ οἶνον, τραχυνεῖ δὲ
καὶ ψευδῶσι τὴν κύστην· μάστιγα
ᾧ ποιεῖ μετὰ ἐψήματος ῥιζῶν ἀ-
σπαράγου

Decocta radix, illitu inflama-
tiones mulcet, tumores discu-
tit, tofos articularum dissipat.
Huius cortex torquendis funi-
bus accommodatus.

Anagyris. Cap. CLXVII.

Anagyris frutex est arboris
instar, perquam grauis odore;
foliis agni, virgisque flore bras-
sicae: semen in filiquis non bre-
uibus gignit, subrotundum, fir-
mum, versicolori facie, simi-
le renibus, quod durefcit vna
maturescente. Tenera folia tri-
ta tumores illitu reprimunt. si
partus hareat, & secundæ men-
sesque morētur, dragmae pon-
dere bibuntur in passō: sic &
suspuriōsis dantur, & contra ca-
pitis dolores in vino: Difficul-
ter parientibus adalligātur, ita
vt à partu statim auferantur.
Radicis cortex concoquendis
discutiendisque adhibetur. Se-
men commanducatum vom-
itiones vehementer ciet.

Cepæa. Cap. CLXVIII.

Cepæa portulacæ similis est,
sed nigriora habet folia, & ra-
dicem tenuem. Folia in vino
pota, vrinæ stillicidio, & vesi-
cæ scabie laborantibus, opitu-
lantur: maximè id præstat, si
cum decocto radicum aspara-

B gi

DIOSCORIDIS

gi eius quem myacáthon, hoc est corrudam vocant, bibatur.

Alisma. Cap. CLXIX.

Alisma, alij damafonion appellant: folia ei plantaginis: nisi angustiora essent, laciniosa, conuexáque in terram: caule simplici, tenui, cubito altiore: capitibus thyrsi: flore tenui, candido, pallefcéte: radicibus tenuibus, vt veratri nigri, acribus, odoratis, modicè pinguibus: aquosos amat tractus. Radix, si drachma vna aut altera bibatur, his conuenit, qui leporem marinum deuorauerunt, aut à rubetis ranis demorfi sunt, aut opium hauserunt: torminibus atque dysenteria, perse, aut cum pari modo feminis dauci, potui datur. Conuulsis, & contra vitia vuluæ prodest. Herba sistit aluum, menstrua pellit, tumores illita mitigat.

Onobrychis. Cap. CLXX.

Onobrychis, folia habet lentis, longiora paulò: caulem dorantalem: florem puniceum: radicem paruá: nascitur in vliginosis & incultis. Herba sua pte vi, si trita illinatur, tubercula dissipat: cum vino pota, strangurias sanat: illita ex oleo, sudores mouet.

απαράγου τῷ μυακάθου καλεῖται
μύρου ππομύνη.

Περὶ Ἀλίσματος. Κεφ. ρξθ'.
Ἀλίσμα, οἱ δ' ἄλκιαν, οἱ δ' ἀμασώνιον, οἱ δ' ἄκινρον, οἱ δ' ἄλκιον καλεῖται. φύλλα μὲν ἔχει ἀφ' ὧν ὁ γλῶσσος ὁμοία, σενώτερα δὲ καὶ ἐπὶ γῆνι κλωμυρὰ καμυλὸς δὲ λεπίς, ἀπλοῦς ἔσθ' ἡ πύχυν ἔχει κεφάλαια, θυρσοειδῆς· ἀνθή λεπτὰ, λευκὰ, ὑπορχα· ῥίζα ὡς μέλανος ἐλλεβορέου λεπτὰ ἐν ὧν δεικ, δειμεία, ὑπολίπτει· ὑδρὸς δὲ φιλεῖ χρεῖα. Ἀρμόζει ἢ ῥίζα ππομύνη συνὸν οἶνον, ὅσον α. ἢ β. τοῖς λαγῶν βεβρωκόσι θαλάσσιον, καὶ τοῖς ὑποφρύου διηχθεῖσι, καὶ τοῖς ὅππῃ πεποκόσι, καὶ σφόδρως καὶ δυσεντερίαν καὶ ἀντίω, καὶ συνὸν ἴσῳ δαμάκῳ ππομύνη. ἀρμόζει καὶ ἀσάμιασι καὶ περὶ τὰ ὑστερικά πάθη. ἢ δὲ πῶς ἴσῳ κοιλίαν, καὶ ἐμμηνα ἄγει, καὶ οἰδήματα καταπλάσσει· ταῦτα περὶ αὐτῆς.

Περὶ Ονοβρυχίδος. Κεφ. ρθ'.
Ονοβρυχίς φυλὴ ἔχει ὁμοία φακῶ, μικρὰ μακρότερα καμυλὸν ἀπὸ δαμάκῳ· ἀνθὸς φοινικῶν, μικρὰν ῥίζαν. φύς) ἐν κατύχρῳ καὶ ἀγροῖς τίπται. Διυάμιν δ' ἔχει ἢ πῶς ὅππῃ λαδείσα λεία διαχρεῖν φύματα· μετ' οἶνου δὲ ππομύνη σπαραγρίαν δεξαμένη· συνὸν ἴσῳ δὲ δεξφομύνη ἰδρωτας κινεῖ.

Hype-

Περὶ Υπερι-

Περὶ Ὑπερικῆ. Κεφ. ροδ.

Hypericum. Cap. CLXXXI.

- Ὑπερικόν, οἱ δ' ἀνδρόσαιμον, οἱ
 δ' κόριον, οἱ δ' χαμαίπτυν, διὰ τὸ
 ἔχει τὸ σπέρμα ὁσμὴν ἑοικέναι
 πρὸς τὴν ῥητίνην φύλλα ἔχει πηλίκω
 5 ὁμοία, ὁ μὲν οὖν φρυγαννοειδὴς, σπεί-
 ρμα μὲν ὡς ὑδρὸς· αὐτὸς ἔχον
 μύλινον, δ' διαδίδεν ἐν τοῖς δακτύ-
 λαις αἵματά τ' ἐν γὰρ ἐκκρίνεται,
 ὅθεν καὶ ἀνδρόσαιμον ἐκλήθη. κλω-
 νάρια ἔσπευσεν, προμήκει ἐν τῷ
 10 σπέρματι, μέγας δὲ κριτὴς, ἐν δὲ
 σπέρματι μέγαν ῥητίνην ὅζον. οὗτος
 δ' ἐν ἐργασίαις καὶ βαρύνει τοποῖς.
 Διούριον δὲ ἔχει διουρητικὴν, καὶ
 ἐμμήνων ἀγωγὴν περὶ τὴν ὥσιν.
 τεταρτάκις δ' καὶ τεταρτάκις ἀπαλ-
 15 λίσκει μετ' οἶνον πνόμιον· ἑξα-
 πύξ δ' ἰσχυράς ἐστιν ἡμέρας μ. τὸ
 σπέρμα πνόμιον, καὶ τὸ φύλλον
 συνὶ τῷ σπέρματι καταπλατθὲν
 ἔλκεα κατὰ καύματα ἰαται.

Περὶ Ἀσκύρου. Κεφ. ροβ'.

Ascyron. Cap. CLXXII.

- Ἀσκυρον, οἱ δ' ἀσχυροειδὲς, οἱ δὲ
 ἀνδρόσαιμον, καὶ τὸτο εἶδος ὅστιν
 ὁ περικῆ, μέγας δὲ διαφέρει, κλωστὶ
 μέγας, φρυγαννοειδὲς δὲ καὶ πε-
 ρονοειδὲς τοῖς φύλλοις λεπτοῖς·
 αὐτὸν δὲ μύλινον φέρει· καρπὸν δ' ὁ-
 μοιον ὁ περικῆ, ὅζοντα ῥητίνης, καὶ
 25 ἐν τῷ περικῆ ὅσοντα οἰονεὶ αἰμάσ-
 σοντα τὸς δακτύλους, ὡς δὲ τὸ
 ἀνδρόσαιμον καλεῖται. Ποιεῖ καὶ ὁ
 τέλει καρπὸς πρὸς ἰσχυράς πνόμι-
 νος μὲν ὁ δρομῆζιτος κοτυλῶν β'.
 ὅστις

ASCYRON siue ascy-
 roides, hyperici genus est, ma-
 gnitudine distans, fruticosus,
 maiores habens ramos, fur-
 culosiores, rubentisque fo-
 lia tenuia: flores luteos, & fru-
 ctum resinofum, hyperico nō
 absimilem: cuius attritu digi-
 ti ferē cruentantur, qua de
 causa androsæmon vocauere.
 Vfus seminis ad ischiadicos, po-
 tum in hydromelitis sextario:

B ij nam

DIOSCORIDIS

nam biliosa recremēta amplif-
simè detrahit: sed assiduè da-
re oportet, donec sanitati rē-
stituantur. Illinitur & ambu-
stis efficaciter.

Androsæmum.

Cap. CLXXIII.

Androsæmon ab hyperico,
ascyrōque differt, quod fruti-
cet ramulis furculosis, ac te-
nuibus: rubētibus virgis: & fo-
liis rutæ, triplo aut quadruplo
maioribus, quæ trita vinoso suc-
co manant: complureis alas ha-
bet in cacumine, vtrinque ex-
pansas, pinnatasq;: circa quas,
flores pusilli, lutei: & in caly-
culis semē papaveris nigri, in-
signe lineis. Huius comæ tri-
ta resinofum odorem reddūt.
Semen tritum drachmis dua-
bus potum, biliosa alui excre-
mēta pellit: ischiadicis maximè
medetur: sed à purgatione a-
quam exorbere oportet. Her-
ba ambustis illita medetur, vul-
neribus sanguinem cohibet.

Coris. Cap. CLXXIII.

Coris, quod aliqui hype-
ricon vocant, frutex est folio
erice, rubro, pinguiore, ac mi-
nore, non altior dodrante, sua-
vis, odoratus, acris. Potum se-
men menses trahit, & vrinas:
contra

ἀγει γὰρ χολώδη κόπρια πολλὰ
συμειχρῶς δὲ διδόναι καὶ ἄλγος
ἀνὴρ ἰαθεῖσι. πείθει καὶ πύρι-
χματα ἐπιπλασθεῖς.

Πεὶ Ἀνδρόσαιμον.

Κεφ. ρογ.

Ἀνδρόσαιμον, οἱ δὲ διονυσάδα,
οἱ δὲ καὶ τὸ τοῦ ἄσκυρον καλεῖται, δια-
φέρει δὲ τῷ ὕψος καὶ τῷ ἀσκού-
ρου δάμνος ὢν λεπτότερος, φρυ-
γανώδης * περὶ οὐ γυμνός τὰ ῥα-
βδία * φύλλον τετραπλάσιον ἢ τε-
τραπλάσιον ἢ πηγάς, ἀβρὸν
τα οἰνώδη χυλὸν ἀφίησι μαλακῶς
δὲ ἔχει πλείους ἐπ' ἄκρῳ τεταρ-
σμοῦ, ὡς, ὡς αἰθρία μικρά,
μικρὰ καὶ ἐν χάλυκι, ὅμοιος
τῷ τῷ μελαίνῃς μύκανος, οἰνεῖ καὶ
τάχως. ἀνὰ τὴν φθίσιν δὲ ἡ κό-
μη, ῥιπινώδη ὁσμὴν ἀποδίδωσι.
Καὶ τοῦτου ὁ καρπὸς λεῖος διότι
ὅλην ποθεῖς, ἀγει χολώδη κό-
πρια. Ἐραπειὴ δὲ μάλιστα ἰσχυ-
ράς δὲ δὲ μετὰ τὴν χάδαρσιν ὅ-
δατος ἐπὶ ῥοφῇ καὶ πυρίχματα
δὲ ἡ πῶτα κατὰ πλάσσειν ἰάται.
καὶ αἷμα ἐπὶ χεῖ.

Πεὶ Κόρεως. Κεφ. ροδ'.

Κόρεως, οἱ δὲ καὶ τὸ τοῦ ἄσφυκτον κα-
λεῖται, φύλλον ἔχει παρὰ πλῆστον
τῷ τῷ ἐρεῖκλῃ, μικρότερον δὲ καὶ λι-
παρώτερον καὶ ἐρυθρόν, δάμνος δὲ
ἐστὶ σπιθαμιαῖος, εὐσμοῦς, δριμύς
καὶ εὐώδης. Τοῦτου ὁ καρπὸς πινθ-
μύς, ὡς καὶ κατὰ μύλια ἄγει.
βουθεῖ

βονθεὶ καὶ φαλαγγιστοῖς, ἰ-
σχιδικοῖς τε καὶ ὀπισθοτονικοῖς
συνὸν οἶνον πινόμενος· πρὸς δὲ
ῥῆν συνὸν πεπερεί, ὅπῃ δὲ
ὀπισθοτονικῶν καὶ σύγ-
5 χησιμὰ ὅτι συν-
ἐλαίῳ ἀφ'
μόδι-
ον.*

Περὶ Χάμαπτως.

Κεφ. ροῖ.

- 10 Χάμαπτως, ἣν οἱ ἐν πέντε ὀ-
λόκυρον καλεῖσι, ἀδύνησιν ἰσχύει.
ἐν ᾧ ἐν βλάσσει ῥίπν, πῶς ἔρπυσσιν
ἐπὶ γῆς ὑπόκυρτος· φύλλα δὲ ἔχει
ὁμοία ἀειζῶν μικρὰ, λεπτότερα
15 δὲ πολλὰ καὶ λιπαρώτερα καὶ δου-
σέα, πυκνὰ πρὸς τὰς κλάδας, ὅσ-
μῶς ἔχοντα πύτους, ἀνθὶν λεπτὰ
μήλων, ἢ λευκὰ ῥίξαν δὲ ὡς κιχά-
ριον. Ταύτης τὰ φύλλα πινόμενα
μὲν οἶνον ἐπὶ ἡμέρας ζ' ἢ κτερον δε-
20 ραπύει ὅπῃ δὲ μὲν ἰσχυρά. Σερα-
πύει μὲν ὑδρομέλιτος πινόμε-
να δίδονται καὶ ἡπατικοῖς καὶ δυσου-
ρῆσι καὶ νεφρικοῖς ἰδίως, ἀρμόζον-
τα καὶ σφοδρῶσι. χεῖρον δὲ ἀν-
τὴν καὶ οἱ ἐν ἡσυχίᾳ τῇ πομπῇ,
25 ὡς ἀντιδῶν πρὸς ἀκόνιον. πεπύ-
ζοντες τὸ ἀφελίμα. κατὰ πλάσ-
σεται δὲ πρὸς τὰ σφοδρῶν μὲν
ἀφελίμα δὲ σευμῶν τῷ ἀφελί-
μα πρὸς πῶς· λεανθεῖσα δὲ συν-
σύνκοις καὶ ἀντὶ κατὰ πότου δίδο-
μεν.

cōtra phalangiorū morsus, is-
chiadicus, & opisthotonicos
ex vino potū auxilio est horro-
ribus ex pipere, sed opisthoto-
nicis ex oleo, aptissimè illini-
tur. Radix vino decocta pota-
que, defectis opem ferre credi-
tur, sed laborantē inter potan-
dū quam optimè cooperiri li-
cet: siquidem corpus totū de-
sudabit, ex qua repristinā agili-
tatem recuperabit.

Aiuga, siue chamæpitys.

Cap. CLXV.

A I V G A herba in ter-
ra repens: incurvæ similis: fo-
liis semperuiui minoris, mul-
tò tenuioribus, hirsutis & pin-
guioribus, circum ramos den-
sis, odore pinus: flore tenui,
luteo, vel candido: radice ci-
chorij. Folia septem diebus in
vino pota, regio morbo me-
dentur: & quadraginta diebus
ex hydromelite, ischiadicus san-
nant: dantur peculiariter vri-
næ difficultatibus, iocineris, &
renum vitiiis: torminosus pro-
funt. Et apud Heracleam Pon-
ticam, perinde atque antidoto
contra aconitū vtuntur, biben-
tes decoctum. Ad antedicta il-
linitur, cum polenta iure de-
cocti subacta: trita in farinam
& cum fico in pilulis sumpta,
B iij aluum

DIOSCORIDIS

aluum emollit: excepta melle,
cū aris squama & resina deij-
cit: apposita ex melle, vuluæ vi-
tia extrahit: mammarum duri-
tias discutit: vulnera glutinat:
vlcera quæ serpunt, cum mel-
le illita, cohibet.

Aiuga altera.

Cap. CLXXVI.

Alterum est genus aiugæ, cu-
bitalibus ramis, in anchoræ
speciem incuruatis, prætenui-
bus, coma supradictæ: flore
candido: semine nigro: hæc
etiam pinum redolet. Tertia
mas nominatur, paruula, fo-
liis exilibus, albis, pilosis, cau-
le aspero, candido: luteis flos-
culis, semine iuxta alas. Resi-
pit & hæc pinum. Hæ duæ
vim superioris obtinēt,
sed nō vsque adeo
efficacem.

μύνη, μαλάσσει κοιλίαν· ἢ μέλι-
τος δὲ καὶ λεπιδὸς, καὶ ἑπταῖς ἀνα-
λινφθεῖσσι καὶ θάψει· ἀγχεῖ δὲ καὶ τὰ
ἀπὸ ὑστέρας περυσσεθείσσι συν μί-
λιπ. Διαφορεῖ δὲ καὶ σκληρίας μα-
στῶν, καὶ τραύματα κολλᾷ. καὶ ἐρ-
πυτίας ἐπὶ χειρὶ μετὰ μέλιτος κα-
ταπλαστομύνη.

Πρὶ Ετέρας χαμαιπί-
πτος. Κεφ. ροζ'.

Εστὶ καὶ ἑτέρα χαμαιπίπτος. καλὰ
δοὺς ἐχρυσά πηχυαίως, ἀγκυρωτοί 10
δεῖς, λεπτοκάρφως· κόμην δὲ ἐοι-
κῆσαν τῇ περὶ αὐτῆς, καὶ ἀνδρὸς λευ-
κὸν σπέρμα· ὃ μέλαν· ἀπὸ δὲ καὶ
αὐτῇ πίπτος. Καὶ τελεῖται τίς ὅσση
ἄρρη χαλουμύνη. ἐστὶ δὲ βοτανίον
λεῖον. ἔχον φυλλάεια λεπτά, λευ- 15
κά, δασέα· χαμλὸν δὲ* βραχὺν, λευ-
κὸν· ἀνδρῆα μύνην· σπέρμα πον-
δὲ παρὰ τὰς μαχάλας. ὅζει δὲ καὶ
τὸ τοῦ πίπτος. Διῶσιν δὲ ἐχρυσί
καὶ αὐτὰ ὁμοίαν τῇ περὶ ἐρημύνης,
οὐ μὲν οὕτω περικτηκῆν. 20

TERTII LIBRI
FINIS.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟ-
ΓΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.

PEDANI

ΠΕΔΑΚΙΟΥ